

Chấp Niệm Có Tận, Tình Vẫn Không Tận

Contents

Chấp Niệm Có Tận, Tình Vẫn Không Tận	2
1. Chương 1: Không Nên Giết Chết Con Của Chúng Ta	2
2. Chương 2: Đó Không Phải Điều Cô Muốn Sao?	3
3. Chương 3: Tô Gia Phá Sản	5
4. Chương 4: Vay Tiền Của Tổng Kỳ Đông	6
5. Chương 5: Hay Chỉ Là Bình Hoa?	8
6. Chương 6: Sẽ Nhanh Chóng Ly Hôn Thôi!	9
7. Chương 7: Cô Thật Sự Mới Là Tiểu Tam!	10
8. Chương 8: Có Phải Đã Xảy Ra Vấn Đề Gì Không?	12
9. Chương 9: Sớm Sinh Con Một Chút	13
10. Chương 10: Tổng Kỳ Đông, Anh Buông Tôi Ra!	15
11. Chương 11: Bày Đặt Giả Bộ Trình Tiết	16
12. Chương 12: Cùng Cô Diễn Tuồng Vui Này	18
13. Chương 13: Cha Tô Nhảy Lầu Tự Tử	19
14. Chương 14: Bắt Một, Giết Một	21
15. Chương 15: Một Người Sống, Một Người Chết	23
16. Chương 16: Tô Du Chết Rồi!	25
17. Chương 17: Anh Chính Là Hung Thủ Giết Người	27
18. Chương 18: Chúng Ta Ly Hôn Đi	28
19. Chương 19: Vì Đứa Nhỏ Mà Sống Tiếp	30
20. Chương 20: Cô Ấy Đúng Là Tiểu Du Sao?	32
21. Chương 21: Phá Hư Tiệc Đính Hôn	34
22. Chương 22: Hôn Nhau Trên Ban Công	36
23. Chương 23: Đợi Em Ba Năm	39
24. Chương 24: Làm Thư Ký Của Hần	40
25. Chương 25: Tôi Không Phải Là Tô Du	42
26. Chương 26: Cô Bắt Đầu Trả Thù	45
27. Chương 27: Hần Hôn Trộm	47
28. Chương 28: Châm Chọc Cỡ Nào	49
29. Chương 29: Chủ Động Câu Dẫn	50
30. Chương 30: Cô Ấy Quả Nhiên Là Tô Du	54
31. Chương 31: Thay Cô Đỡ Rượu	56
32. Chương 32: Say Rượu Mất Lý Trí	59
33. Chương 33: Thân Thể Cũng Còn Nhớ (15+)	62
34. Chương 34: Hai Bia Mợ	65
35. Chương 35: Đường Vân Linh Mang Thai	67
36. Chương 36: Mẹ Con Liên Tâm	70
37. Chương 37: Đều Là Báo Ứng	72
38. Chương 38: Chắp Tay Nhường Lại	75
39. Chương 39: Thủ Phạm Thật Phía Sau Màn	78
40. Chương 40: Tất Cả Những Thứ Này Đều Là Cô Tự Làm Tự Chịu	80

41. Chương 41: Cạm Bẫy Sẩy Thai	83
42. Chương 42: Không Giữ Được Đứa Bé	85
43. Chương 43: Một Mạng Đổi Một Mạng	88
44. Chương 44: Hai Chúng Ta Đều Đã Thanh Toán Xong	91
45. Chương 45: Ly Biệt Ở Sân Bay	94
46. Chương 46: Con Gái Của Họ	97
47. Chương 47: Kết Hôn Với Anh Lần Nữa	99
48. Chương 48: Phiên Ngoại: Hai Anh Em	102

Chấp Niệm Có Tận, Tình Vẫn Không Tận

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, hiện đại,, ngược Chấp nhất yêu anh, không muốn kết thúc. "Tô Du, anh yêu em. Hôm nay là kỷ niệm"

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-niem-co-tan-tinh-van-khong-tan>

1. Chương 1: Không Nên Giết Chết Con Của Chúng Ta

Tô Du nằm trên giường bệnh lạnh như băng, mùi nước khử trùng nhàn nhạt quanh chóp mũi cô, kích thích thần kinh nhạy cảm của cô, một hồi rồi sẽ qua mà, cô sẽ bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Cô mở to đôi mắt đỏ ngầu lên, dùng toàn bộ khí lực đang dần mê man vì bị thuốc mê ngấm vào, đưa tay kéo lấy ống tay của người đang đứng bên giường lại, đau khổ cầu xin.

- Cầu xin anh... Cầu xin anh không nên... Không nên giết chết con của chúng ta...

Thân hình người đàn ông cao lớn bất động, chỉ khinh thường kéo cánh tay của Tô Du ra khỏi người mình.

Con người đen của Tổng Kỳ Đông híp lại, con mắt hiện lên vẻ sắc bén liếc nhìn cô, hắt lạnh giọng mở miệng:

- Tô Du, chỉ bằng cô mà cũng muốn sinh con cho tôi, cô không xứng!

Lời lẽ lạnh như băng vừa rơi xuống, Tô Du không biết là vì đáy lòng tuyệt vọng, hay là vì tác dụng của thuốc mê, cô nặng nề nhắm mắt lại, chìm vào trong bóng tối.

Mà khóe mắt cô chợt có giọt nước chảy ra, chậm rãi thấm vào trong sợi tóc.

...

Ba tháng trôi qua, mỗi khi Tô Du ngủ thấy mùi nước khử trùng, thì sẽ nhớ tới câu nói của Tổng Kỳ Đông "cô không xứng", lạnh lẽo vô tình như vậy.

Dù cho bọn họ đã kết hôn được ba năm, dù cho cô và Tổng Kỳ Đông là vợ chồng cưới hỏi đàng hoàng, nhưng vẫn không xứng mang thai con của hắn.

Ba năm trước đây, Tổng Tô hai nhà đám hỏi, anh trai Tổng Kỳ Đông đào hôn, vì để mặt mũi cho hai nhà, thân là con thứ Tổng Kỳ Đông phải thể anh cả đi kết hôn với Tô Du.

Cả đời Tô Du sẽ không quên được khi nghe thấy tin tức ấy, lúc ấy cô đã rất hưng phấn ra sao.

Bởi vì hai anh em Tổng gia, cô vẫn luôn thích người kia, hay nói là người em Tổng Kỳ Đông, vốn tưởng rằng cả đời này không còn cơ hội cùng hắn một chỗ, không nghĩ tới ông trời lại cho cô một kinh hỉ lớn như vậy.

Tô Du vốn biết Tổng Kỳ Đông lúc ấy đang hẹn hò với bạn gái nhiều năm của mình, nhưng cô vẫn đồng ý hôn sự này.

Có thể gả cho Tống Kỳ Đông, đó là điều mà Tô Du đã từng lấy làm hạnh phúc, thẳng đến ba tháng trước kia...

Cô ngoài ý muốn mang thai, ngược ngùng lại hưng phấn báo cho Tống Kỳ Đông cái tin tức tốt đẹp này, nhưng mà thật không ngờ lại bị Tống Kỳ Đông mang đi bệnh viện, bị hấn áp bức đến sanh non.

Tô Du lúc đó mới hiểu được, thì ra cô trở thành Tống phu nhân ba năm, tới phút cuối cùng, vẫn luôn kém hẳn so với người trong trái tim hần... Đường Vân Linh.

Đó là tên bạn gái trước của Tống Kỳ Đông, cũng tên nhân vật nữ chính trong quyển tạp chí Tô Du đang cầm trên tay.

Trong tạp chí, có đăng một bức ảnh chụp mơ hồ, Tô Du thoáng cái liền nhìn ra đó là chồng của cô Tống Kỳ Đông.

Trong hình, Tống Kỳ Đông vô cùng thân thiết ôm một người phụ nữ, hộ tống cô ta cẩn thận dưới cánh tay của mình, yêu thương bảo vệ, hai người đang dắt tay nhau đi về phía trước...

Mà phía trước bọn họ, là một phòng khám tư nhân nổi tiếng ở Bắc Thành, chuyên môn về khám khoa phụ sản.

Đường Vân Linh đã trở về, Tống Kỳ Đông còn tự thân dắt theo cô ta đi khoa phụ sản, lẽ nào cô ta đã mang thai sao?

Trong lòng Tô Du không khỏi có suy đoán như vậy, mà bàn tay cô càng vô ý thức đặt trên cái bụng phẳng của mình.

Nơi đó của cô từng có đứa con mới tám tuần, nhưng sớm đã không còn... Cô không xứng sinh hạ con cho Tống Kỳ Đông, bởi vì hần chỉ thừa nhận mẹ của con hần chỉ có thể là do Đường Vân Linh sinh ra.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Tô Du càng lộ vẻ tái nhợt, rõ ràng đang ngồi trong phòng kín không kê hở, lại như có cảm giác có một cơn gió lạnh từ bên chân thổi qua, tay chân lạnh như băng cũng muốn phát run lên.

Cạch một tiếng, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tô Du biết thím Trương muốn tới hỏi cô có muốn ăn cơm hay không, vì thế cô không quay đầu lại, nói một câu:

- Thím Trương, tôi không đói bụng, không muốn ăn cơm.

Nhưng mà trả lời cô là giọng nói cô đã lâu không nghe thấy... giọng nói tràn đầy lạnh lùng.

- Tốt, tôi cũng không phải đến để cơm, cô đã không đói bụng, vậy chúng ta sẽ bàn tới chính sự!

2. Chương 2: Đó Không Phải Điều Cô Muốn Sao?

Tô Du giật mình, cô hoảng sợ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một mình Tống Kỳ Đông bước vào phòng.

Dáng người hần cao to, trên người mặc một bộ tây trang màu đen, toàn thân tản ra một cỗ khí chất tinh anh lạnh lùng, ánh sáng đèn trong phòng rọi vào gò má của hần, đưa ngũ quan vốn anh tuấn của hần càng nổi bật thêm.

Hần làm sao sẽ tới nơi này...

Tô Du chần chờ, từ sau khi cô sanh non, Tống Kỳ Đông không thềm liếc mắt tới xem cô, sau khi xuất viện cô đã ở tại nhà tịnh dưỡng ba tháng, Tống Kỳ Đông càng chẳng quan tâm, hôm nay thế nào lại tới nhìn cô?

Tống Kỳ Đông đi tới bên giường, khuôn mặt anh tuấn lẫm lẫm một tầng tức giận, gần như chỉ liếc nhìn Tô Du một cái, rồi bắt đầu cởi tây trang cùng áo khoác ngoài ra.

Từ áo khoác đến áo sơ mi, rồi đến rút dây lưng, Tô Du rút cuộc cũng phát giác ra có điểm không thích hợp.

- Sao anh lại tới đây?

Tô Du giả vờ trấn định, mở miệng hỏi.

Tổng Kỳ Đông vừa nâng mắt lên, quay đầu nhìn Tô Du trào phúng cười:

- Tôi tới thế nào mà cô lại không biết? Nếu như không phải cô có điều oán giận tôi, ba tôi làm sao gọi điện thoại đến cố ý cản dận tôi, muốn tôi tuân thủ nghiêm ngặt nghĩa vụ vợ chồng, không nên để cô lạc lõng, cô đơn.

- Tôi không có.

Tô Du hoảng hốt lắc đầu phủ nhận, cô tuy rằng mỗi tuần đều qua thăm cha mẹ của Tổng Kỳ Đông, hẳn không đi theo, cô cũng chưa từng nói Tổng Kỳ Đông nhất thời không khỏe, vẫn luôn nói dối hôn nhân của mình hạnh phúc, Tổng Kỳ Đông chỉ là bận quá, mới không cùng cô qua thăm.

- Cô không có?

Tổng Kỳ Đông châm biếm, sau đó cầm dây lưng vút lên mặt đất, nửa thân trên trần truồng tới gần Tô Du, nắm lấy cái cầm thon gầy cô nhấc lên, hẳn nói:

- Đừng có mà giả bộ, nếu không phải tại cô, bọn họ làm sao có thể quan tâm đến chuyện phòng the của chúng ta? Tô Du, cùng lắm mới qua có ba tháng, cô đã không nhịn được, cô muốn lắm có phải không?

Tô Du bị ép ngược mặt lên, đôi mắt chống lại ánh mắt châm biếm của Tổng Kỳ Đông, vành mắt từ từ phồng hòng, chật vật giải thích:

- Tôi thật sự không có nói, một chữ cũng không có nói.

Đuôi mắt dư quang của cô thấy rơi xuống quyền tạt chí kia...

Thì ra chân tướng cuộc sống hôn nhân của bọn họ đã bị bại lộ, căn bản là do Tổng Kỳ Đông, nên mấy thứ tin tức như vậy mới bị tung ra, hai ông bà Tổng gia không nghi ngờ mới là lạ!

Tô Du vốn muốn giải thích, thế nhưng lại cảm giác mình thân thể nhẹ hơn một chút, một trận xoay tròn long trời lở đất.

Chờ đến lúc cô hoàn hồn, đã bị Tổng Kỳ Đông áp sát lên giường, mang theo khí lạnh cả người Tổng Kỳ Đông như muốn đè chết cô vậy.

- Kỳ đông, anh muốn làm gì... Anh mau buông tay, tôi không muốn...

Tiếng xé rách một tiếng, chiếc đầm trên người Tô Du cứ thế bị Tổng Kỳ Đông xé rách một phát, trong nháy mắt cả đồ lót trên người cũng bị hất lộ sạch.

Cả người cô lạnh run lên, ở dưới thân Tổng Kỳ Đông run rẩy

- Không nên...

Ánh mắt Tổng Kỳ Đông âm địa tàn nhẫn nhìn chăm chăm cô, môi mỏng câu lên một độ cung đáng sợ, mạnh mẽ động thân một cái, không có bất kỳ màn dạo đầu nào mà trực tiếp xông thẳng vào trong thân thể cô.

- Ô!

Xé rách đau đớn đến như vậy khiến Tô Du không nhịn được nghĩ muốn hét chói tai, cô cắn môi thật chặt, muốn ngăn toàn bộ tiếng rên rỉ thống khổ trong cổ họng.

Hai tay của cô để trên ngực của Tổng Kỳ Đông, giùng giàng chống cự:

- Không nên... Cầu xin anh buông tha tôi...

Đang đè ở trên người cô Tổng Kỳ Đông căn bản không cho cô cơ hội thở dốc, động tác thô lỗ đầu đá lưng tung, một cái lại một cái thâm nhập, khiến cho Tô Du đau đến chảy ra nước mắt, nhưng hẳn vẫn thờ ơ như vậy.

Hắn dùng sức nắm lấy tóc của Tô Du, ở bên tai cô thở dốc:

- Tô Du, đây không phải điều cô muốn sao, thiếu phu nhân Tống gia, kết hôn với tôi, cô chiếm được tôi. Thế nhưng cô đừng vọng tưởng muốn tôi thích cô, càng đừng nghĩ sinh hạ con cho tôi!

Đây vốn không phải là yêu, mà là Tống Kỳ Đông đang lãng nhục cô.

3. Chương 3: Tô Gia Phá Sản

Đàn ông, chính là dã man ích kỷ như vậy.

Tống Kỳ Đông không để cho Tô Du có cơ hội mang thai, nhưng hắn vẫn bắn vào trong cơ thể của cô, sau khi phát tiết vài lần, hắn không chút lưu luyến nào xoay người xuống giường, sau đó tận mắt nhìn Tô Du uống thuốc tránh thai, hắn mới lạnh lùng xoay người rời khỏi.

Nghe được tiếng đóng cửa, Tô Du rút cuộc mới thở dài một hơi, cả người đau đớn lại mệt mỏi nằm trên giường, nơi đó đau nhức khác thường, mùi hoan ái mới này tràn ngập trong không khí, đây hết thấy đều đang nhắc nhở Tô Du những gì Tống Kỳ Đông đã làm đối với cô.

Cô rõ ràng mệt chết đi, thế nhưng lại không buồn ngủ một chút nào, thần trí cô hoàn toàn thanh tỉnh.

Ba năm rồi... Tô Du, đã ba năm rồi...

Ba năm hôn nhân, khoảnh khắc bị ép phải sanh non, cô nên thanh tỉnh.

Giống như điều mà Tống Kỳ Đông đã nói, cô trở thành thiếu phu nhân của Tống gia, chiếm được người của hắn, nhưng vẫn không có biện pháp xông vào trái tim hắn.

Cô ở nơi này đau đớn, thống khổ như bị tra tấn trong lao tù, bị từ chối ba năm, cũng nên lựa chọn buông tay thôi!

Mà lối ra của cô, cũng chỉ có... Ly hôn.

Tô Du suy nghĩ cả đêm, chờ đến lúc sắc trời tăng sáng, lúc này mới dẹp qua hỗn loạn mà ngủ.

Thế nhưng ngủ không được bao lâu, cô lại nghe tiếng gõ cửa dồn dập, mạnh mẽ. Trong lúc ngủ mơ cô giật mình tỉnh giấc, còn tưởng rằng Tống Kỳ Đông quay lại, cô dùng sức níu chặt chăn trong tay.

- Phu nhân, phu nhân, cô đã tỉnh chưa?

Tiếng nói của thím Trương cách cửa phòng truyền vào, có chút gấp quá.

Tô Du lúc này mới thở gấp một cái, tiếng nói khàn khàn mở miệng:

- Thím Trương, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Phu nhân, Tô phu nhân vừa gọi điện thoại đến, nói là cha của cô đã nhập bệnh viện, mời cô đi qua một chuyến.

Nghe vậy, Tô Du nhất thời cả kinh, lập tức từ trên giường ngồi dậy, chiếc khăn trên người rơi xuống lộ ra thân thể tuyết trắng loang lổ, dấu tím hồng xen kẽ nhau, nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng mà, giờ khắc này Tô Du bất chấp tất cả, cô một bên trả lời thím Trương, một bên xuống giường thay quần áo, hai chân vừa chạm xuống đất, một trận đau đớn liền kéo đến.

Để che khuất mấy dấu vết do Tống Kỳ Đông lưu lại, cho dù mới đầu mùa hè, Tô Du vẫn mặc bộ quần áo che kín toàn thân, ăn mặc xong xuôi thỏa đáng, cô nhanh nhóng chạy ra khỏi cửa. Lúc Tô Du đến bệnh viện, công đồng thời nghe được một tin dữ.

Cha của cô, Tô Kiến Vĩ vì bị trúng phong, lúc này đang nằm trong phòng phẫu thuật.

Phải biết rằng, Tô Kiến Vĩ bây giờ đã hơn năm mươi lăm tuổi, vì được bảo dưỡng tốt, cho nên thân thể thập phần khỏe mạnh, lúc rảnh rỗi hoàn toàn có thể vận động thân mình một chút.

Trong lòng Tô Du, ông luôn là một người cha vĩ đại, thế nhưng hôm nay lại đột nhiên ngã xuống.

- Mẹ, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thân thể ba luôn luôn tốt, làm sao lại đột nhiên trúng phong?

Tô Du đỡ mẹ Chu Minh Liên ngồi vào dãy ghế ở hành lang bệnh viện.

Tô mẹ đã khóc không thể kiềm được, vào lúc này, bà không thể loạn được.

- Tiểu Du... Là ba mẹ có lỗi với con, Tô gia chúng ta... Tô gia chúng ta sắp phá sản rồi.

Tô mẹ lau nước mắt, sau đó nói cho Tô Du biết tin dữ.

Lòng Tô Du trong nháy mắt hiện lên một mảnh bi thương, an ủi Tô mẹ xong, chuyện còn lại cô sẽ từ từ giải quyết.

Chuyện này, phải nói đến là đã bắt đầu từ nửa năm trước... Tô Kiến Vĩ vô tình làm quen làm ăn, bị người lừa gạt đi đầu tư, đem năm nghìn đưa cho họ, thế nhưng đến bây tận giờ vốn gốc không thấy đâu nữa.

Năm nghìn vạn này đã khiến cho nội bộ công ty tài chính rối loạn, rạn nứt, rồi lại dẫn đến phát sinh nhiều vấn đề liên tiếp khác.

Cung ứng khoản tiền trong thương nghiệp chắc chắn không có tiền trả, đơn đặt hàng của khách xảy ra vấn đề hàng, tuần hoàn ác tính, xí nghiệp Tô gia tràn ngập nguy cơ phá sản.

Hai ông bà Tô gia giấu diếm Tô Du nửa năm trời, cho tới bây giờ không thể dối gạt được nữa, toàn bộ đều khai hết ra.

- Tiểu Du, cũng may là con đã gả cho Kỳ Đông, cho dù Tô gia chúng ta phá sản, con cũng là người vợ của Tổng gia, ít ra còn có thể sống tốt.

Tô mẹ cầm lấy tay Tô Du, vui mừng nói.

4. Chương 4: Vay Tiền Của Tổng Kỳ Đông

Nhìn hai con mắt rơi lệ của mẹ lóe lên tia sáng, trong ánh mắt còn ánh lên tia hy vọng cùng chờ mong đối với đoạn hôn nhân của cô, cổ họng Tô Du như bị mắc nghẹn bởi xương cá, khó chịu đến nỗi không thể nói nên lời.

Cha của cô đã ký thác nửa đời còn lại của cô cho Tổng Kỳ Đông, cô làm sao có thể nói cho họ biết, cô thật ra muốn ly hôn cơ chứ!

- Mẹ, tình huống công ty thật sự không thể văn hồi được sao?

Tô Du biết công ty đó là nỗ lực cả đời của ba, nhất định là do không chịu nổi đả kích quá lớn này, cho nên Tô Kiến Vĩ mới đột nhiên bị trúng phong.

Cô là đứa con duy nhất trong nhà, hai ông bà Tô gia chưa bao giờ thúc ép cô tiếp nối gia nghiệp, có cha có mẹ như vậy, đó là cô đã tu luyện phúc khí mấy đời.

Hôm nay cũng đã đến lúc cô phải báo đáp lại cái nhà này.

Ánh mắt mẹ Tô lóe lên, bà do dự nói:

- Biện pháp không phải là không có, nhưng mà...

- Mẹ, rốt cuộc là biện pháp gì, mau nói cho con biết đi.

Tô Du cầu xin mẹ Tô nói ra.

Mẹ Tô khổ sở nhìn con gái, nhin không được lời khấn cầu đau khổ của cô, bà mới mở miệng nói:

- Ngân hàng bên kia ba con đều đã thử qua, có thể cho vay vốn để trả nợ nhưng không có được bao nhiêu, hiện tại công ty cũng không có nhiều người viện trợ. Bây giờ người có thể giúp được chúng ta, chỉ còn mỗi Tổng gia mà thôi. Sản nghiệp Tổng gia hiện nay lớn hơn chúng gấp mấy chục lần, năm nghìn vạn đối với bọn họ mà nói, không có đáng là bao.

Tuy là nói vậy, nhưng mẹ Tô cũng có điểm lo lắng.

- Ba con vẫn không đồng ý làm như vậy, bởi vì chỉ cần chúng ta cùng Tổng gia mở miệng, quan hệ giữa con và Kỳ Đông sẽ bất hòa, tiểu Du, ba con không muốn con phải khổ sở.

Nghe mẹ Tô đem chuyện này nói ra, trong lòng Tô Du cảm thấy chua xót.

Nửa năm qua, cô vậy mà lại không phát hiện một điểm bất thường của cha mẹ, nếu không phải lần này Tô Kiến Vĩ gặp chuyện không may, nói không chừng đến một lúc nào đó công ty thực sự phá sản, cô mới biết được chuyện này.

- Mẹ, mẹ đừng lo lắng, chờ phẫu thuật của ba kết thúc, con sẽ đi vay tiền của Kỳ Đông.

Tô Du trầm tư suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng rút ra kết luận.

- Nhưng mà con cùng Kỳ Đông...

Mẹ Tô vẫn còn lo lắng.

Tô Du lắc đầu:

- Không quan hệ, Kỳ Đông sẽ hiểu, hẳn nhất định sẽ đáp ứng cho con mượn tiền.

Về phần hôn nhân của cô cùng Tổng Kỳ Đông, mối quan hệ của hai người, cho tới bây giờ đều không tồn tại, cô cần gì phải lo lắng.

Một giờ sau, gần tới buổi trưa, cuộc phẫu thuật của Tô Kiến Vĩ cuối cùng cũng kết thúc.

Tô Du nhìn ba nằm trên giường bệnh, một trận chua xót xộc vào mũi, khiến cô thiếu chút nữa muốn khóc lên, cố nén nước mắt của mình lại.

Cùng mẹ Tô đến căn tin bệnh viện ăn cơm, lúc này cô mới rời khỏi đó, đến tập đoàn Tổng thị.

Mấy năm gần đây, tập đoàn Tổng thị đều do Tổng Kỳ Đông nắm quyền trong tay, bất kỳ là quy mô hay phạm vi kinh doanh đều đang không ngừng mở rộng, đặc biệt là thị trường Bắc Thành, nơi có địa vị hết sức quan trọng.

Kết hôn ba năm, đây là lần đầu tiên Tô Du tới công ty của Tổng Kỳ Đông.

Dựa vào ảnh chụp “hôn lễ thịnh thế” ba năm trước đây báo chí đăng, Tô Du thuận lợi công khai bước vào công ty, đến lầu mười tám, phòng làm việc của Tổng Kỳ Đông ở tầng cuối cùng.

Nhưng muốn nhìn thấy Tổng Kỳ Đông, với Tô Du mà nói điều đó thật khó mà tưởng tượng nổi.

- Tổng phu nhân, xin lỗi, Tổng tổng hiện tại đang điều hành cuộc họp, mời cô vào phòng khách chờ một chút. Sau khi Tổng tổng kết thúc, tôi sẽ thay cô thông báo cho Tổng tổng biết.

Nói chuyện với cô là người bên cạnh của Tổng Kỳ Đông trợ lý Trần.

Lời nói của hần tuy rằng khá lịch sự, nhưng trong từng câu chữ, lại mang theo vẻ lạnh lùng cùng châm chọc, so với Tổng Kỳ Đông cũng không có khác nhau mấy.

- Cảm ơn trợ lý Trần.

Tô Du lễ phép cảm ơn một tiếng rồi trở về, đi vào phòng khách, chờ Tổng Kỳ Đông kết thúc cuộc họp.

Trong quá trình chờ đợi dài lê thê, thỉnh thoảng lại có những lời nói phiến toái bay vào lỗ tai Tô Du.

5. Chương 5: Hay Chỉ Là Bình Hoa?

- Đây là Tổng phu nhân sao? Tôi tới công ty lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đó, cuộc họp công ty hằng năm, Tổng tổng chưa từng mang cô ấy tới dự họp bao giờ hết.
- Nghe nói ban đầu Tổng tổng là bị ép kết hôn, bắt đắ dĩ mới cưới cô ấy thôi. Không phải con mắt của Tổng tổng rất tốt sao, làm sao sẽ coi trọng loại phụ nữ như cô ấy cơ chứ.
- Mấy người có xem bát quái gần đây nhất không, Tổng tổng cùng người phụ nữ khác đến khoa phụ sản, ai da, chẳng lẽ đối phương đã có thai, mà ba năm qua chẳng hề có tin tức nào về Tổng phu nhân, chẳng lẽ Tổng tổng vốn không đặ vào cô ấy?
- Nói không chừng chính là như vậy! Trong tạp chí không phải có nói, người phụ nữ kia là bạn gái trước của Tổng tổng, không nghĩ tới Tổng tổng đang chìm đắm trong tình yêu, thế mà lại bị ép kết hôn rồi, nhưng vẫn chỉ thích một mình cô ta thôi. Tổng phu nhân rất cuộc cũng chỉ là vật trang trí mà thôi.
- Ha ha, anh không phải muốn nói Tổng phu nhân chẳng khác nào bình hoa di động?
- Cũng không hẳn là vậy, ngay cả bình hoa chắc cũng không bằng ấy chứ. Bình hoa nếu cô không thích, còn có thể ném đi, nhưng mà nghe nói, phía sau Tổng phu nhân còn có hai ông bà chủ bao bọc, Tổng tổng có muốn ly hôn cũng không được.
- Loại phụ nữ này, quả nhiên tâm cơ rất sâu.

...

Hết thấy Tô Du đều nghe vào tai, ba năm nay, những lời nói tương tự như thế cô nghe qua không ít, thậm chí còn khó nghe hơn. Cô đã từng nghĩ thời gian lâu dài, chuyện này sẽ chìm xuống, nhưng hôm nay nghe thấy những điều này vẫn thật chói tai.

Cô ngồi trên ghế trong phòng khách, hai tay không tự chủ được nắm chặt thành quyền, nỗ lực đè nén tâm tình muốn bực phát.

Đội khoảng hai giờ, hội nghị của Tổng Kỳ Đông cuối cùng đã kết thúc.

Tô Du vẫn nhìn chằm chằm, xa xa thấy hán tây trang giày da đi tới, phía sau có mấy vị trưởng phòng đi theo, cô bật người đứng dậy, muốn đi đến chỗ hán.

Nhưng trước cửa phòng khách đã bị trợ lý Trần ngăn cản.

Trợ lý Trần cau mày lại, vẻ mặt tỏ vẻ khó chịu không nhìn được:

- Tổng phu nhân, tôi đã nói với cô rồi, phải chờ tôi thông báo, cô mới có thể đi gặp Tổng tổng.

Tô Du nín một hơi thở, thậm chí ngay cả một trợ lý cũng dám đối xử với cô như thế, nhưng mà nghĩ tới mình đến đây để vay tiền, cô vẫn nhịn.

- Phiên trợ lý Trần nói với Kỳ Đông một tiếng, tôi có chuyện rất quan trọng, muốn gặp anh ấy gấp.

Trợ lý Trần quét mắt liếc nhìn cô một cái, đến phòng làm việc của Tổng Kỳ Đông, rồi quay trở ra, câu trả lời của hán cũng chỉ có lạnh lùng bốn chữ “Tổng tổng không rảnh.”

Điện thoại của cô Tổng Kỳ Đông cũng không muốn tiếp, như thế chính là không bằng lòng gặp cô.

Tô Du hít sâu một hơi, chịu nhịn nhẫn nại nói:

- Trợ lý Trần, xin hãy nói cho Tổng tổng biết, tôi nhất định sẽ ở chỗ này chờ hán, chờ tới lúc anh ấy rảnh rồi, cho tôi năm phút đồng hồ thôi, năm phút đồng hồ thôi là đủ rồi.
- Tổng phu nhân đã nguyện ý chờ, thì cứ ở đó mà chờ đi.

Trợ lý Trần nói xong, xoay người rời khỏi.

Tô Du tiếp tục ngồi lại chỗ cũ, tiếp tục chờ, ngay cả một ly nước cho cô cũng không có.

Cô khát nước, nhưng lại không dám rời đi, chỉ sợ Tổng Kỳ Đông lúc này đi ra.

Thời gian không ngừng trôi qua, chờ đợi mỗi mòn, đầu óc Tô Du trở nên choáng váng, nặng trĩu, cả người có cảm giác nóng lên.

Cô sờ sờ cái trán, nóng hổi, lại còn đỏ mồn hời, lúc này mới kinh ngạc người mình đang nóng rần lên.

Ngày hôm qua một đêm lẫn qua lẫn lại, sáng sớm ngoài ý muốn cô cũng không để ý đến thân thể của mình, vẫn cố gắng chống đỡ, mà giờ phút này, cô từ từ bắt đầu không nhịn được...

- Không thể ngủ, tuyệt đối không thể ngủ... Mình nhất định phải gặp được hắn...

Tô Du dùng sức chống lại mí mắt đang muốn đóng lại, thế nhưng ý chí không thể đánh lại sức lực đang uể oải, ưm một tiếng, liền nằm gục trên bàn.

6. Chương 6: Sẽ Nhanh Chóng Ly Hôn Thôi!

Tô Du ngủ không yên, cảm thấy trên người đang nóng hừng hực, bỗng chốc phát lạnh, mồ hôi lạnh toát ra không ít trên vầng trán trắng nõn, nhưng cho dù như vậy, cô vẫn không có biện pháp tỉnh lại, giống như bị rơi xuống vùng bùn hắc ám vậy.

Mà trong lúc Tô Du đang mê man, thời gian làm việc của tập đoàn Tổng thị đã qua lâu rồi, mấy nhân viên tăng ca cũng đã về nhà, trong căn phòng làm việc to lớn không có một bóng người, càng không có ai đi đánh thức Tô Du dậy.

Ánh đèn trong văn phòng tổng giám đốc cuối cùng cũng tắt, Tổng Kỳ Đông cùng một người phụ nữ tay trong tay bước ra khỏi phòng.

Bên trong hỗn độn, Tô Du hoảng hốt nghe được âm thanh quen thuộc.

- Vân Linh, thân thể của em vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, em nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, sao lại tới đón anh về vậy? Giọng nói âm trầm của Tổng Kỳ Đông vang lên tiếng dịu dàng, ôn nhu, thứ mà Tô Du xưa nay cũng chưa từng nghe tới.

- Em đây không phải sợ anh công tác quá bận, lại quên tự chăm sóc cho dạ dày của mình, mới cố ý đến đây đón anh, dẫn anh đi ăn sao!

Đường Vân Linh nói xong, gò má nhẹ nhàng hướng về phía lồng ngực rộng rãi của Tổng Kỳ Đông, chăm rài tựa vào.

- Kỳ Đông, xin lỗi..... Ngày hôm đó em thật sự tưởng mang thai, mới có thể kêu anh mang em đi khoa sản kiểm tra. Không nghĩ tới...lại không có, làm uống công em mừng hụt, còn để đám chó săn đuổi bám tới. Tô Du cô ấy.....

- Đừng nói tới người phụ nữ kia.

Tổng Kỳ Đông ác liệt mở miệng đánh gãy lời cô ta, ngay cả con mắt đen nhánh của hắn cũng chìm xuống, trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập một luồng hơi lạnh.

- Vân Linh, em đừng cho mình áp lực quá lớn, chuyện con cái còn phải xem duyên phận. Cho tới bây giờ người phụ nữ Tô Du kia, em đừng lo lắng, cô ta xưa nay vốn không phải là chương ngại giữa hai chúng ta. Người có tư cách sinh con cho anh, cũng chỉ có em, cô ta căn bản không xứng!

Cô ta không xứng!

Cô ta căn bản không xứng!

Một câu nói này, giống như là ma chú: nguyên rửa như thế, đem Tô Du từ trong ngủ mê thức tỉnh, lập tức ngồi dậy.

Cùng lúc đó, trong đầu của cô lóe lên hình ảnh của ba tháng trước, Tống Kỳ Đông lạnh lẽo vô tình đưa cô vào phòng mổ, tự tay giết chết con trai của họ.

Tô Du lặng lẽ mở mắt, từ trong hồi ức tàn khốc hoàn hồn lại, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn còn đang ở trong công ty của Tống Kỳ Đông, cách cửa kính trong suốt nhìn ra ngoài.

Cô nhìn thấy dưới ánh đèn mờ, Tống Kỳ Đông một tay ôm eo nhỏ nhắn của Đường Vân Linh, một tay vỗ về nhẹ sau lưng cô ta, ánh mắt dừng lại một chỗ, trên nét mặt thoáng vẻ ôn nhu hiếm có.

Mà Đường Vân Linh như con chim nhỏ nép vào người hắn, khuôn mặt thanh lệ khẽ ngước lên, cùng Tống Kỳ Đông hai người ánh mắt thâm tình nhìn nhau.

Trong con mắt chỉ có tình yêu của nhau, óng ánh sóng nước nổi lên nhẹ nhàng trong con mắt của hai người.

- Kỳ Đông, dù thế nào đi nữa Tô Du cũng là vợ của anh, các anh mới là vợ chồng thực sự, em..... Em lần trở về, thật sự không nghĩ tới muốn đi phá hoại hôn nhân của anh.

Tống Kỳ Đông lập tức đem Đường Vân Linh ôm chặt hơn.

- Vân Linh, là anh đã khiến cho em chịu nhiều ủy khuất. Em yên tâm, anh nhất định sẽ mau chóng ly hôn với Tô Du, để chúng ta có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau!

Ly hôn?

Từ trong miệng Tống Kỳ Đông nghe ra hai chữ như thế, Tô Du trong phút chốc lạnh lẽo giật mình một cái.

Nếu như không có hôm nay, ba năm cuộc sống hôn nhân phá hủy giấc mộng tình yêu đẹp nhất của cô, muốn cô lui ra tác thành cho Tống Kỳ Đông cùng Đường Vân Linh, cô có lẽ sẽ đồng ý.

Nhưng vào đúng lúc này, công ty Tô gia tràn ngập nguy cơ phá sản, cha Tô mẹ Tô đối với hôn nhân của cô kỳ vọng cao như thế.

Nếu như lúc này cô lại cùng Tống Kỳ Đông ly hôn, đối với Tô gia tới nói, hoàn toàn chính là hoạ vô đơn chí!

- Tống Kỳ Đông, anh đừng có nằm mơ, coi như tôi chết, tôi cũng sẽ không ly hôn với anh!

Về mặt Tô Du trào phúng, từ bên trong phòng họp chạy ra ngoài, hướng về phía hai người đang ôm nhau kia.

7. Chương 7: Cô Thật Sự Mới Là Tiểu Tam!

- Tô Du? Sao cô lại ở chỗ này?

Đường Vân Linh kinh hô, tiếp theo cô ta trông như con chim sẽ bị làm cho sợ, nghiêng người trốn phía sau Tống Kỳ Đông.

Mi tâm Tống Kỳ Đông cau lại, hai con mắt thâm sâu nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của Tô Du, lúc này mới nhớ hình như chiều hôm nay trợ lý Trần có báo với hắn Tô Du có chuyện tìm hắn, nhưng hắn vốn không muốn gặp cô, liền đem cô gạt sang một bên.

Hắn nghĩ rằng chờ trong thời gian dài như vậy, Tô Du sẽ tự chuốc lấy nhục nhã mà đi về, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới Tô Du kiên trì như vậy, vẫn cố gắng tiếp tục chờ hắn.

Bị Tô Du bắt gặp trong tình cảnh này, Tống Kỳ Đông dù sao cũng hơi lúng túng, nhưng cũng vì vậy càng thêm bạo ngược, hắn quát lớn.

- Làm sao cô vẫn còn ở đây? Công ty không phải là nơi cô đến quậy phá!

Đường Vân Linh tới công ty tìm hắn thì có thể, nhưng mà cô đến tìm hắn chính là quấy phá?

Trong lòng Tô Du cười lạnh.

- Tại sao tôi không thể tới? Tổng Kỳ Đông, anh đừng đã quên, anh trên danh nghĩa là cổ đông của tập đoàn Tổng thị, là do ba mẹ của chúng ta sau khi kết hôn mới cho, là của hồi môn của chúng ta: tài sản sau khi cưới. Nơi này không phải chỉ là công ty của anh, cũng là công ty của tôi, tôi tại sao không thể xuất hiện ở đây cơ chứ!

- Tô Du, cô khi nào thì miệng lưỡi đã trở nên bén nhọn thế hả?

Con mắt của Tổng Kỳ Đông ngưng trọng, hần chất vắn lên tiếng.

Trong lòng Tô Du liền đáp trả, đây đều là do cô bị ép thôi.

- Kỳ Đông, các người không nên cãi nhau, đều là tôi không tốt, là tôi không nên can dự vào hôn nhân của các người.

Đường Vân Linh rụt rè mở miệng, gương mặt hỏ thẹn, con mắt hạ xuống, nước mắt liền chảy ra.

- Vân Linh, này chuyện không liên quan tới em.

Tổng Kỳ Đông không chịu mở miệng:

- Phải nói chân chính người muốn tham gia, vốn là bản thân cô ta! Ba năm trước, nếu như không phải cô ta đồng ý làm lễ cưới, chúng ta cũng sẽ không xa cách! Tô Du, cô ta mới thật sự là Tiểu Tam!

Trong tình yêu, người không được yêu chính là Tiểu Tam.

Câu nói này Tô Du đã nghe qua vô số lần, nhưng từ trước đến nay không có lần nào mà nghe chói tai đến như vậy.

Cô quên mất mình đến đây là để vay tiền của Tổng Kỳ Đông, chỉ muốn sống lưng mình thẳng tắp, không muốn cúi đầu chịu nhục trước mặt Tổng Kỳ Đông.

Coi như trong lòng lại đau, cũng tuyệt đối không lộ ra vẻ yếu đuối.

- Tổng Kỳ Đông, anh đây là thừa nhận chính mình quá trốn chạy sao? Phòng làm việc bên trong có gắn camera để quản chế anh. Lẽ nào anh không sợ tôi sẽ lấy cái này đi khởi tố anh, lấy hộ tịch của anh, đem tập đoàn Tổng thị biến thành sản nghiệp Tô Du của tôi sao?

Tô Du nhìn chằm chằm Tổng Kỳ Đông dùng cánh tay của mình che chở cho Đường Vân Linh, như có mảnh vụn thủy tinh đâm vào ngực của cô vậy, đau đến nỗi khiến cô không thể thở nổi.

- Tô Du! Cô dám!

Tổng Kỳ Đông đột nhiên hút một ngụm khí, hôm nay Tô Du không còn giống như trong ký ức của hắn, cái người phụ nữ ngoan ngoãn hiểu chuyện, bất cứ lúc nào cũng chỉ ngồi yên một bên lắng nghe mà không bao giờ nói chuyện bao đồng.

- Tổng Kỳ Đông, anh có thể thử nhìn một chút xem, xem coi Tô Du tôi đây đến cùng có dám hay không?

Tô Du khẽ nhếch cằm lên, cùng Tổng Kỳ Đông giằng co lấy.

Bầu không khí căng thẳng lại yên tĩnh vô cùng, con mắt của Tổng Kỳ Đông khẽ nhúc nhích, chậm rãi nhìn vào Tô Du, lần đầu tiên phát hiện ra hai con mắt của Tô Du thì ra sáng đến vậy, cô quật cường cắn môi dưới, càng làm cho hắn nhớ ra số lần bọn họ ở cùng nhau trên giường rất ít.

Lần đầu tiên của Tô Du chính là cho hắn, từ phản ứng trên giường của cô ấy, có thể nhìn ra Tô Du chỉ có một người đàn ông là hắn, thế nhưng bởi vì oán hận đối với đoạn hôn nhân này, Tổng Kỳ Đông xưa nay cũng chưa từng đối xử tử tế với cô, không có dịu dàng cùng âu yếm, chỉ có lỗ mãng chiếm giữ lấy.

Tô Du nhiều lần đau đớn run rẩy dưới thân hắn, khi đó, cô cũng quật cường như vậy cắn môi dưới, cố nén nhịn không phát ra tiếng rên rỉ nào.

Người phụ nữ này căn bản không biết, bộ dạng như vậy chỉ càng kích thích đàn ông ham muốn chiếm hữu mà thôi.

Chỉ cần hồi tưởng đến những thứ đó, hầu kết của Tống Kỳ Đông lại trượt xuống, nơi nào đó ở hạ thân của người đàn ông bắt đầu nóng lên.

Trong lòng sinh ra cảm ghét, muốn hạ xuống nhu cầu sinh lý, mi tâm Tống Kỳ Đông càng ra sức nhú chặt, ánh mắt nhìn về phía Tô Du cũng thay đổi.

8. Chương 8: Có Phải Đã Xảy Ra Vấn Đề Gì Không?

Rơi vào bi thương cùng thống khổ Tô Du không có phát hiện ánh mắt của Tống Kỳ Đông thay đổi, nhưng người đang dựa gần Tống Kỳ Đông nhất Đường Vân Linh lại rất nhanh chú ý tới.

Cô ta âm thầm véo mi tâm lại, ngón tay nhột nhột cầm lấy áo sơ mi của Tống Kỳ Đông, nắm thật chặt.

- Kỳ Đông..... A..... Em đau quá.....

Đường Vân Linh che ngực, đột nhiên cuộn thân thể của mình lại, trong họng phát ra tiếng rên rỉ, thống khổ (con mụ này giả vờ bà cổ T_T).

Tống Kỳ Đông lập tức trở hoàn hồn, căng thẳng đem Đường Vân Linh ôm chặt lấy, quan tâm hỏi:

- Vân Linh, em làm sao vậy? Có phải ngực lại đau nữa rồi không?

- Bác sĩ nói..... Chỉ cần tâm tình đừng kích động..... thì sẽ không sao.....

Đường Vân Linh suy yếu nói.

Mà người vừa kích thích tâm tình của Đường Vân Linh, rất rõ ràng chính là Tô Du.

Tống Kỳ Đông tàn nhẫn trừng mắt nhìn Tô Du một cái, sau đó khom lưng xuống, bế Đường Vân Linh lên.

Hắn cúi đầu nhìn người phụ nữ trong ngực mình, thấp giọng an ủi:

- Không sao rồi, anh mang em rời khỏi đây.

Tống Kỳ Đông ôm Đường Vân Linh đi qua trước mặt Tô Du, ngay cả cái liếc mắt, cũng không thém nhìn Tô Du lấy một cái.

Mãi đến tận khi bóng dáng của hai người biến mất ở chỗ rẽ, thân thể của Tô Du đã không thể kiên trì nổi.

Thân thể cô mềm nhũn, hai đầu gối khụy xuống, đầu nặng nề đập vào đá hoa cương, hai tay cũng vô lực buông xuống, mới miễn cưỡng chống đỡ thân thể đang suy yếu dần của chính mình.

Lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch!

Nước mắt của Tô Du rơi xuống, từng giọt như những hạt châu lỏng lánh, nhỏ xuống trên mu bàn tay của cô.

Đèn cảm ứng trong phòng làm việc hồi lâu không có tiếng vang cũng đã tự động tắt, bốn phía rơi vào trong bóng tối, bao bọc lấy Tô Du, lúc này cô mới thoáng lên tiếng nghẹn ngào, nước nỡ.

.....

Ngày đó đến tận đêm khuya, khi bảo an tới tuần tra, Tô Du mới rời khỏi đó.

Thời điểm ra khỏi tòa nhà lớn tập đoàn Tống thị, bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa, càng làm cho cơn sốt của Tô Du tăng thêm, bệnh tình càng nặng.

Sau đó trong nửa tháng tiếp theo, cô ngay cả cơ hội thở lấy hơi đều không có, bốn ba tới lui bệnh viện đa khoa tổng hợp cùng công ty trong một lúc.

Phẫu thuật của cha Tô tuy rằng đã kết thúc, nhưng nửa người dưới bị liệt nghiêm trọng, nửa người trên thì liệt nhẹ, không thể ăn nói, mặc, ở, đi lại, liên tục nói những câu không lưu loát, luôn cần 24 giờ có người chăm sóc, mẹ Tô không yên lòng, hơn nữa đều là tự thân làm, nên khí sắc cũng càng ngày càng kém hơn.

Mỗi lần Tô Du tới bệnh viện, mẹ Tô đều sẽ hỏi những chuyện liên quan tới vấn đề vay tiền.

Tô Du căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ Tô, cũng chỉ có thể nói dối là đã nói chuyện với Tổng Kỳ Đông, chỉ có số tiền 50 vạn khá lớn, hẳn cần có thời gian an bài một chút.

- Tiểu Du, con cũng đừng gây áp lực quá lớn cho mình, nếu thật sự không được, chúng ta liền xin phá sản đi.

Mẹ Tô tuy rằng khuyên lớn như vậy, nhưng trong ánh mắt vẫn là chờ mong.

- Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Kỳ Đông là con rể của Tô gia chúng ta, anh ấy sẽ không buông tha đâu.

Mẹ Tô mặt mày âu sầu:

- Tiểu Du, con đừng lừa gạt mẹ nữa. Tin tức mấy ngày nay, mẹ đều biết cả. Kỳ Đông cùng cái người phụ nữ gọi là Đường Vân Linh đó, cũng đã cùng ra cùng vào, còn cùng nhau đi du lịch khắp nơi giải sầu. Có phải tình cảm của tụi con đã xảy ra vấn đề gì?

Vừa nhắc tới cái này, trong lòng Tô Du lại là một trận đau nhói, cô vội vã hoảng hốt, giả bộ như không có chuyện gì, nói:

- Mẹ, loại này tin tức này mà mẹ cũng tin? Chỉ có mấy bức ảnh chụp mơ hồ không rõ, ngay cả mặt mũi ra sao cũng không thấy rõ, đây rõ ràng là cố ý chỉnh sửa, cố ý dối lừa con mắt đọc giả. Mẹ yên tâm đi, con cùng Kỳ Đông rất ổn, chờ anh ấy giúp đỡ xong chúng ta, sau đó sẽ cho anh ấy tới tới thăm ba một chút. Mẹ, con còn muốn đến công ty, con đi trước.

Tô Du xách túi xách của mình lên, không nói thêm câu nào nữa liền rời đi.

9. Chương 9: Sớm Sinh Con Một Chút

Nửa tháng nay, Tô Du bận bịu không chịu nổi, nhưng Tổng Kỳ Đông lại trôi qua rất thanh thoi.

Hắn vừa đi sang Mĩ công tác, vừa mang theo Đường Vân Linh đi du ngoạn Newyork, lại bị đám chó săn theo dõi, chụp không ít bức ảnh đăng lên báo chí, tin tức mỗi ngày hôm qua hôm nay đã cho đăng báo, ở Bắc Thành phong ba nổi lên không nhỏ.

Ba năm qua, bọn họ tuy rằng không phải là vợ chồng ân ái, nhưng ở trước mặt mọi người, đều vẫn chừa mặt mũi cho nhau.

Thế nhưng lần này, Tổng Kỳ Đông có thể nói liên tục tát vào mặt Tô Du.

Hắn cứ như vậy không thể chờ đợi được muốn cùng cô ly hôn sao? Lại còn dùng loại thủ đoạn này khiến cho cô lúng túng nữa chứ!

Từ bệnh viện đa khoa tổng hợp rời đi, Tô Du vẫn luôn âm thầm cắn chặt hai hàm răng, mãi cho đến khi bị tiếng điện thoại quấy nhiễu.

Ong ong chấn động không ngừng mà trên điện thoại di động, hiện lên tên người thân, là mẹ của Tổng Kỳ Đông, cũng là mẹ chồng cô – Thẩm Ngọc Bích.

- Mẹ.....

Tô Du hít sâu một hơi rồi mới mở miệng.

Đối với Thẩm Ngọc Bích, cô vừa thương vừa sợ, năm đó người ép buộc Tổng Kỳ Đông phải thay anh trai lấy vợ, nhất định phải cùng cô kết hôn, chính là Thẩm Ngọc Bích. Nhưng bởi vì anh trai của Tổng Kỳ

Đông rời nhà bỏ đi, cũng làm cho tính tình của Thẩm Ngọc Bích đại biến, khí thế lạnh lùng quý khí làm cho người ta không có cách nào tới gần.

- Tiểu Du, Kỳ Đông không hiểu chuyện, lẽ nào ngay cả con cũng không hiểu chuyện sao?

Giọng nói của Thẩm Ngọc Bích nghiêm khắc cách điện thoại truyền tới.

- Mẹ, mẹ đang nói tới scandal của Kỳ Đông sao? Mẹ yên tâm, ta biết quá khứ của anh ấy, sẽ không để trong lòng đâu.

Tô Du ngừng thở, giả vờ trấn định nói.

- Không phải chuyện này.

Thẩm Ngọc Bích phủ nhận, bà nói thẳng:

- Công ty nhà con gặp sự cố, ba con lại nằm viện, chuyện lớn như thế, sao lại không nói cho mẹ biết?

- Mẹ, con sợ mẹ lo lắng quá thôi.

Tô Du nghĩ qua loa cho lấy lệ, nhưng trong lòng rất rõ ràng, không muốn nói là bởi vì đó là bản chất của người nhà họ Tô.

- Nếu không phải hôm nay mẹ ra ngoài nghe thấy người ta nhắc đến nó, con còn muốn giấu mẹ tới khi nào.

Thẩm Ngọc Bích trách cứ:

- Hiện tại con đang ở đâu?

- Ở bệnh viện đa khoa tổng hợp.

- Bây giờ mẹ đang trên đường đến bệnh viện đó, con ở đấy chờ mẹ.

Thẩm Ngọc Bích mạnh mẽ cúp máy, sau đó tới thẳng bệnh viện đa khoa tổng hợp, thăm cha Tô, cũng an ủi mẹ Tô, sau đó cùng Tô Du rời đi.

Tới bãi đậu xe của bệnh viện, Thẩm Ngọc Bích từ trong túi hàng hiệu của bà cầm lấy một tờ chi phiếu đưa ra, bỏ vào trong tay của Tô Du:

- Nếu con đã gả vào Tống gia, thì chính là người của Tống gia. Nhà mẹ con có khó khăn, chúng ta cũng sẽ không làm như không thấy. Nhưng chính con không nói, chúng ta như thế nào mà biết cơ chứ?

Tô Du cúi đầu liếc mắt nhìn tờ chi phiếu trong tay, mặt trên ghi đúng 5 ngàn vạn.

Tay cô chỉ nắm thật chặt một góc của tờ chi phiếu, chóp mũi nổi lên một trận chua xót, viên mắt cũng nóng nóng căng căng nói:

- Mẹ, cảm ơn mẹ.

Thẩm Ngọc Bích thở dài một hơi, vỗ vỗ mu bàn tay cô:

- Sự việc của Kỳ Đông con đừng lo lắng, ba năm trước đây, người phụ nữ Đường Vân Linh đó đã cầm đi một ngàn vạn từ chỗ mẹ, một người đàn bà như vậy, căn bản không xứng với Kỳ Đông, cũng không đủ gây cho con sợ hãi.

Tô Du lập tức ngẩng ngẩng cả người, cô biết rõ ba năm trước, Tống Kỳ Đông cùng Đường Vân Linh chia tay, Đường Vân Linh sau đó xuất ngoại, nửa năm trước mới trở về, cô vẫn luôn cho rằng Đường Vân Linh xuất ngoại nguyên nhân là vì chịu không nổi đả kích khi chia tay với Tống Kỳ Đông, lại không nghĩ rằng cô ta còn cầm tiền từ tay của Thẩm Ngọc Bích.

- Có điều.....

Thẩm Ngọc Bích vẫn chưa kết thúc giáo huấn:

- Con là vợ của Kỳ Đông, cũng phải quản lý nó chặt chẽ, người đàn ông mà có con thì sẽ bắt đầu giữ vững gia đình, quên đi đồng oanh oanh yển yển bên ngoài. Con cũng nên cố gắng, tranh thủ một chút nhanh chóng sinh một đứa con, số tiền kia, coi như là lễ ra mắt cho con của con đi.

Ánh mắt Thẩm Ngọc Bích nhìn xuống chăm chú ở bụng Tô Du, khiến thân thể cô đông cứng lại.

Ba tháng trước, nơi này từng có một đứa con, có điều chỉ có cô và Tống Kỳ Đông biết, hơn nữa đứa bé này sớm đã không còn.....

Thẩm Ngọc Bích nhìn thấy trên nét mặt Tô Du toát ra bi thương lạ thường, còn tưởng rằng do áp lực quá lớn, căn bản không biết cô đã mất đi đứa con đó.

10. Chương 10: Tống Kỳ Đông, Anh Buông Tôi Ra!

Một tuần sau, Tống Kỳ Đông về nước, Tô Du biết được thông qua tin tức trên TV.

- Mười giờ sáng hôm nay, tổng giám đốc Tống Kỳ Đông của tập đoàn Tống thị đã đáp chuyến bay xuống sân bay Bắc Thành. Tin tức gần đây nhất là ở nước ngoài anh đã cùng bạn gái trước tái hợp lại, rồi cùng nhau đi du lịch khắp New York, là tin tức đang hot mà nhiều người muốn biết. Ở phi trường, chúng tôi chỉ thấy có một mình Tống Kỳ Đông. Chúng tôi sẽ lại gần và tiến hành phỏng vấn anh ấy.

- Tống tổng, quan hệ hôn nhân giữa anh và tiểu thư Tô gia Tô Du có phải đã xảy ra vấn đề, xin hỏi hai người có dự tính ly hôn không?

- Tống tổng, lúc trước truyền thông có chụp được anh Tống cùng người phụ nữ thần bí kia tới khoa phụ sản kiểm tra, xin hỏi đối phương có phải đã mang thai? Tống phu nhân có biết chuyện này không?

...

Trên màn hình TV, Tống Kỳ Đông một thân tây trang màu đen tinh xảo, đeo kính râm, hắn bị một đám ký giả vây quanh giống như sài lang hổ báo.

Mặt hắn lạnh lùng, môi mỏng nhếch lên, đường nét trên gương mặt nghiêm nghị cứng rắn, chẳng qua nhìn thấy cái biểu cảm như vậy, Tô Du biết rõ là hắn đang tức giận.

Trên phi trường dưới sự bảo vệ của đám vệ sĩ, Tống Kỳ Đông không nói một câu liền rời khỏi đó.

Tin tức hôm nay không ngừng phát đi phát lại sự việc đó mấy lần, Tô Du cũng đã xem nhiều lần, mỗi một lần xem lại là ngực lại mơ hồ co rút đau đớn, thế nhưng cô vẫn không nhin được liếc mắt nhìn người đàn ông này.

Tuy rằng hắn đã trở về Bắc Thành, nhưng cũng không đến biệt thự này.

Đây là phòng cưới của bọn họ, lạnh lẽo một mảnh, ba năm qua, người vẫn ở chỗ này, cũng chỉ có mình cô mà thôi, Tống Kỳ Đông chỉ thỉnh thoảng vài lần trở về.

Bảo mẫu của biệt thự là thím Trương không nhin được nhìn dáng dấp của Tô Du bây giờ, một con người cô đơn ngồi trên ghế sa lon, mấy tháng gần đây, trông cô có vẻ gầy hơn, bà nhìn cô tràn đầy yêu thương.

- Phu nhân, đã khuya lắm rồi, cô nên nghỉ ngơi đi.

Thím Trương nhắc nhở.

Tô Du giật mình, lúc này mới bừng tỉnh, ánh mắt nhìn lại cánh cửa đóng chặt phía sau.

Không nên đợi thêm nữa... Hắn sẽ không tới...

Tô Du thở dài một hơi, quay về phòng tắm rửa.

Tô Du chân trước vừa mới đi, Tống Kỳ Đông chân sau liền bước vào cửa, thím Trương nhìn thấy Tống Kỳ Đông tức giận, muốn lại gần bấm báo, lại bị ánh mắt nghiêm nghị của hắn dọa sợ.

Vào trong phòng, Tống Kỳ Đông theo tiếng nước trong phòng tắm tìm được Tô Du, tăng hơi nước dày đặc, hần thấy được bóng dáng của một người phụ nữ trần truồng, làn da hiện lên sau làn hơi nước màu trắng sáng bóng.

Hần tiến lên một bước, vươn tay một phát liền đem Tô Du ôm lấy thật chắc.

Tô Du giật mình nhảy dựng lên một cái, còn tưởng kẻ trộm đột nhập, cô vừa cố sức giãy dụa, vừa cố gắng há mồm hô lớn “Thím Trương”.

Tống Kỳ Đông cũng không chịu buông ra, hai cánh tay như hai cái kềm ôm chặt lấy cô, tuyệt không buông ra, hưởng thụ hình dạng thất kinh của Tô Du.

- Thím Trương! Thím Trương! Thím ở đâu? Mau tới mau cứu tôi! Cứu mạng với!

Tô Du gào thét khàn cả giọng, thanh âm từ từ trở nên nghẹn ngào.

“Haha.” Tống Kỳ Đông ở phía sau cười lạnh một tiếng.

Thân thể Tô Du cứng đờ, sau đó mới phản ứng:

- Là anh sao? Tống Kỳ Đông, là anh sao?

Cô thở dài một hơi, thân thể cao to dày rộng phía sau cố sức đem cô về phía bức tường, đè cô lại, thân thể trần truồng dính nước dán sát vào tường lạnh bằng gạch men trong phòng tắm, khiến cho cô phát run.

Hần dựa gần vào vào cô, ngoại trừ Tống Kỳ Đông dùng lực khá mạnh, trên người hần còn có mùi rượu nồng đậm, gay mũi, ngay cả hơi nước trong phòng tắm cũng không tiêu tán đi.

Hần uống rượu, cho nên mới tới nơi này?

Ngực Tô Du căng thẳng, tiếp theo cô cố sức giùng giàng khỏi hần:

- Tống Kỳ Đông, anh mau buông tôi ra!

11. Chương 11: Bày Đặt Giả Bộ Trình Tiết

Thế nhưng Tô Du mới vừa mở miệng, đã bị Tống Kỳ Đông nắm chặt hàm dưới.

Hần một bên đè nặng thân thể Tô Du, một bên bóp gương mặt của cô lắc một cái, khinh miệt mở miệng:

- Giả bộ trình tiết cái gì! Nếu đổi thành thằng đàn ông khác, cô đã sớm bị hần cưỡng gian.

Đầu óc Tống Kỳ Đông bị cơn không chế, thoáng tưởng tượng một chút màn này, từ dưới bụng hần bỗng chốc xông lên một luồng nhiệt khí, không biết có phải là do rượu hay không.

- Tống Kỳ Đông, anh uống rượu phát điên cái gì vậy? Cái phòng này, cũng chỉ có một thằng đàn ông là anh bước vào!

Tô Du kịch liệt cãi lại, chuyện này đối với Tống Kỳ Đông mà nói, tràn đầy sợ hãi.

- Nói như vậy, cô vì tôi, mà thủ thân như ngọc sao?

Hần lạnh như băng trào phúng, ngón tay bóp lấy hàm dưới của Tô Du càng thêm cố sức, giống như là muốn bóp gãy khớp xương của cô vậy:

- Cô không lấy được tình trùng của tôi, cũng không có đàn ông khác, Tô Du, cô làm sao có thể sinh được quý tử cho tôi đây, làm thế nào mà đưa cho cô năm nghìn vạn cơ chứ.

Cả người Tô Du run lên:

- Anh biết?

- Cô không phải là muốn cho tôi biết? Hy vọng tôi sẽ giúp cô!

Tổng Kỳ Đông khinh thường, cái quần dưới thân hắn cũng không biết cởi ra lúc nào, hắn động eo một cái, liền tiến vào thân thể cô.

Đau quá!

Đau rất trong nháy mắt truyền theo dây thần kinh, Tô Du hoàn toàn không kịp kêu lên tiếng đau đớn, đã bị Tổng Kỳ Đông dùng miệng chặn lại, môi lưỡi của hắn thật nhanh thâm nhập vào trong khoang miệng cô.

Nhưng nói là một nụ hôn mãnh liệt, còn không bằng nói Tổng Kỳ Đông đối với cô là một loại trừng phạt nghiêm khắc.

Ngay cả quyền kêu lên đau đớn cũng không cho cô, toàn bộ đều ngăn trong cổ họng.

Trong lúc nhất thời, trong phòng tắm tiếng nước chảy róc rách vẫn còn tiếp tục, xen lẫn va chạm kịch liệt.

Tổng Kỳ Đông bảy phần là say rồi, ba phần thanh tỉnh cũng bị cừu hận cướp đoạt, hắn phóng túng chính mình theo bản năng, không ngừng đưa trong cơ thể cô.

Tô Du bị đặt trên vách tường ướt nhẹp, ngón tay đưa ra bắt lấy vài lần, lại tổn sức bắt không, vô lực hạ xuống...

Lệ nóng trong mắt cô trào ra, lẫn vào nước trong phòng tắm, chậm rãi chảy xuống...

Lúc hắn lên đỉnh bắn ra, thì đã là ba giờ sau.

Tổng Kỳ Đông kéo dài lực đáng sợ kinh người, chờ đến lúc hắn xong việc, Tô Du đã giống như là phạm nhân vừa bị chịu hình phạt dã man xong, cô xụi lơ trên mặt đất phòng tắm, thở hấp hối.

Trên thân thể tuyết trắng mềm mại đầy những dấu hôn đáng sợ do Tổng Kỳ Đông lưu lại, tím đỏ giao nhau, loang lổ giăng đầy trên người cô.

Tổng Kỳ Đông không thèm liếc nhìn cô một cái, đóng vòi hoa sen, lau khô nước trên người, rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Tô Du cho là hắn đã rời đi, cả người hết sức mệt mỏi nằm đó, lúc này mới thư giãn một chút, sau đó cô rúc vai, bắt đầu nhỏ giọng nức nở.

Tổng Kỳ Đông là người mà cô cả đời này không thể có được...

Đoạn hôn nhân này, bọn họ đã định trước chỉ có thể hành hạ lẫn nhau.

Tô Du yên tĩnh nhắm mắt lại, nước mắt giàn giụa, chợt có tiếng bước chân ở phía sau đột nhiên tới gần.

Hắn còn chưa đi sao?

Tô Du cả kinh, chẳng lẽ là còn muốn tận mắt nhìn cô uống thuốc tránh thai sao?

Tổng Kỳ Đông dựa gần một chút vào cô, hắn có cảm giác như có như không tiếng nức nở không ngừng từ cô.

Hắn đã thay một y phục sạch sẽ, ở trước mặt Tô Du ngồi xổm xuống, trên khuôn mặt tuần lãng đã không còn thấy mùi rượu và cuồng loạn lúc nãy nữa, chỉ có lạnh lùng và khinh thường, đặc biệt bộ dáng tỉnh táo, không chút nào giống với người vừa mới cầu hoan dứt ra.

Khóe miệng Tổng Kỳ Đông giương một độ cung nhàn nhạt, hắn lạnh giọng mở miệng:

- Tô Du, đừng nên nỗ lực vui đùa làm gì, cả đời này, cô cũng không thể có con của tôi đâu.

Tô Du âm thầm cắn chặt răng, lại nhưng vẫn không nhịn được nước mắt chảy xuống.

Tổng Kỳ Đông dừng lại ánh mắt đã đỏ hoe của cô, trong lồng ngực bỗng chốc dâng lên một cỗ kỳ quái, thần sắc trong nháy mắt trở nên lạnh hơn, lập tức đứng dậy đi khỏi đây.

Lúc này đây, hắn thật sự đã đi.

12. Chương 12: Cùng Cô Diễn Tuồng Vui Này

Tô Du cũng cho rằng Tống Kỳ Đông đi thật rồi, lại không nghĩ rằng ngày thứ hai, cô thấy Tống Kỳ Đông dù bận vẫn ung dung ngồi cạnh bàn ăn, ưu nhã ung dung uống một cốc cà phê.

Hình ảnh như vậy, từ lúc bọn họ kết hôn đến giờ, tựa như chưa từng xuất hiện qua.

Thế nhưng từ sau khi Đường Vân Linh quay về, bọn họ có gặp nhau mấy lần, nhưng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Phu nhân, tiên sinh đợi cô rất lâu rồi, cô mau xuống đây ăn điểm tâm đi.

Thím Trương đứng một bên hưng phấn nói, sau đó liền tiếp nháy mắt với Tô Du.

Thím Trương theo Tô Du ba năm, rất hiểu bản tính của cô, người tốt ở chung không nói làm gì, hơn nữa bất luận ngày lễ gì, cũng đều được Tô Du cho tiền lì xì. Ở trong gia đình giàu có, muốn có được người chủ như vậy rất khó, hơn nữa tự đáy lòng bà luôn mong muốn Tô Du cùng Tống Kỳ Đông sẽ có kết quả tốt.

Tô Du cứ thế đi về phía trước, ngay ghế ăn của mình ngồi xuống, thím Trương đưa sandwich lên, cảm giác được Tống Kỳ Đông đang nhìn cô, nhưng ngay cả ánh mắt đáp lại cô cũng không dám.

Ngày hôm qua hấn cường bạo mình, trên người cô vẫn còn lưu lại những dấu vết đau đớn, như thế nào còn tùy tiện đến gần, chộc cho hấn không hài lòng.

Tống Kỳ Đông lần nữa nhìn Tô Du, sau đó nhìn toàn bộ quần áo của Tô Du từ trên xuống dưới, theo cánh tay Tô Du di động, hấn mơ hồ có thể thấy những vết hôn do mình lưu lại, con mắt sâu và đen của hấn liền chớp động.

Phanh.

Hấn đặt mạnh ly cà phê xuống, không vui nói:

- Nhanh một chút, tôi không có thời gian đợi cô đi thay đồ.

Ý của Tống Kỳ Đông là chờ cô rồi cùng nhau đi ra ngoài?

Tô Du không hiểu lắm, hỏi:

- Chúng ta phải đi đâu à?

Tống Kỳ Đông liếc mắt một cái, nói:

- Đi bệnh viện, thăm ba cô.

Tuy rằng hấn không thừa nhận đoạn hôn nhân này, nhưng ở trước mặt trưởng bối, cũng cần phải để lại mặt mũi chứ!

Tô Du nghe vậy, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ vui mừng nhất thời, không nghĩ tới Tống Kỳ Đông vậy mà lại chủ động nguyện ý cùng cô diễn tuồng vui này, như vậy cũng được rồi, cũng có thể khiến ba mẹ hấn yên tâm.

...

Trong phòng bệnh của bệnh viện, Tô Du không kịp chờ đợi, giới thiệu hấn cho cha Tô với mẹ Tô:

- Ba mẹ, Kỳ Đông đã trở về rồi, anh ấy tới thăm ba mẹ này!

Tiến về phía cha Tô mẹ Tô, thần sắc Tống Kỳ Đông tuy rằng vẫn còn lạnh lùng, nhưng vẫn lễ phép kêu một tiếng:

- Ba, mẹ.

Cha Tô nằm trên giường bệnh chỉ “ừ” một tiếng, nhưng gương mặt mẹ Tô thì vui mừng, phấn khởi:

- Kỳ Đông, công tác của con bận rộn như vậy mà vẫn chịu tới một lần, coi như cũng có lòng.

Mẹ Tô cũng biết tin tức của Tống Kỳ Đông, thế nhưng thân là phu nhân nhà giàu, thói quen trắng hoa ở bên ngoài thì người đàn ông nào mà chẳng có, chỉ cần có thể về nhà là tốt rồi.

Hơn nữa... Cái người này vẫn là người mà con gái mình thích, mẹ Tô đối đoạn này hôn sự này, vẫn kỳ vọng rất cao, bà đã gọt sẵn hoa quả, mời Tống Kỳ Đông ăn.

- Ba, ngày hôm nay thế nào rồi?

Tô Du theo thường lệ hỏi thăm bệnh tình cha Tô.

Trải qua gần một tháng điều trị, nửa người trên của cha Tô bị liệt do trúng phong dần dần khôi phục, tuy rằng không thể linh hoạt giống như trước, nhưng nói và làm mấy động tác tay cơ bản thì không thành vấn đề.

Cha Tô quay sang con gái gật đầu, lại đưa mắt đặt trên người Tống Kỳ Đông, hỏi:

- Tiểu Du cảm về năm nghìn vạn, là con cho con bé, phải không?

- Ba, sao lại đột nhiên nói chuyện này vậy.

Tô Du ngắt lời nói, cô nói với cha Tô mẹ Tô rằng, năm nghìn vạn là do Tống Kỳ Đông cho, chứ làm sao mà dám nói đây là Trầm Ngọc Bích ép cô sinh con, mua cho cô món bao tử tiền.

Tống Kỳ Đông liếc mắt nhìn Tô Du, cũng biết có điều gì kỳ hoặc, giọng trầm xuống, trả lời cha Tô:

- Đúng vậy, là con đưa cho tiểu Du.

Tô Du lúc này mới thở dài một hơi.

Cha Tô dù tuổi đã già, nhưng vẫn còn khôn khéo, nhìn một cái cũng đã biết hai người này đang nói dối.

13. Chương 13: Cha Tô Nhảy Lều Tự Tử

Ba Tô đột nhiên mở miệng nói:

- Tiểu Du, con dẫn mẹ đi nghỉ ngơi một lát, ba muốn cùng Kỳ Đông nói mấy câu.

- Ba, có lời gì mà hai người phải lén lút nói, không thể nói cho con cùng mẹ biết sao?

Tô Du cố ý dùng giọng nói vui vẻ, che dấu sự lo lắng của mình, cô sợ nếu không có cô ở đây, Tống Kỳ Đông sẽ nói ra chân tướng, hoặc là... hắn mở miệng đề nghị ly hôn.

Tô Du càng như vậy, cha Tô càng kiên trì.

Cuối cùng, vẫn là mẹ Tô lôi Tô Du đi.

- Ba con thân thể không tốt, chờ cùng ông ấy cấu kỉnh.

Tô Du lúc này mới lưu luyến rời khỏi phòng bệnh.

Ước chừng nửa tiếng sau, Tống Kỳ Đông mới từ trong phòng bệnh cha Tô đi ra, Tô Du lập tức xông lên.

Cô sốt sắng hỏi:

- Anh nói gì với ba tôi thế?

- Cô sợ ba mẹ cô biết chân tướng cuộc hôn nhân của chúng ta sao?

Mới Tống Kỳ Đông mỉm cười, nhếch lên vệt cằm chọc.

Tô Du vặn chặt lông mày, nhìn chăm chăm Tống Kỳ Đông, lại không nhìn ra được bất kỳ cái gì từ trên mặt hắn, cô cảnh cáo nói:

- Anh nếu dám nói lung tung với ba mẹ tôi. Tống Kỳ Đông, cả đời này anh cũng đừng mong cùng Đường Vân Linh ở bên nhau. Tôi sẽ vẫn độc chiếm vị trí Tống phu nhân, tuyệt đối không buông tha.

Tống Kỳ Đông híp mắt, khí thế ác liệt bức người.

- Tô Du, đây mới là lời nói thật lòng của cô sao? Muốn cả đời dây dưa với tôi. Luyến tiếc như vậy, cô không phải là yêu tôi đấy chứ?

Lần đầu tiên, thứ bọn họ đàm luận không phải là hôn nhân, mà là tình yêu.

Tô Du hốt hoảng, liếc mắt qua một bên.

- Tống Kỳ Đông, chớ có nói hươu nói vượn.

Cô nhanh chân đi về phía trước, vừa vào phòng bệnh đã nhìn thấy mẹ Tô đi ra.

- Mẹ, ba thế nào rồi?

- Không có chuyện gì, chính là nói chuyện nhiều lắm, bây giờ mệt mỏi, mới vừa ngủ rồi. Kỳ Đông muốn đi sao? Con mau chóng cùng nó trở về luôn đi.

- Mẹ, vậy ngày mai con trở lại thăm mẹ.

Ngay ở trước mặt mẹ Tô, Tô Du theo Tống Kỳ Đông rời đi, nhưng khi đến cửa bệnh viện, bọn họ một lái xe, một ngồi taxi, giống như hai người xa lạ, mỗi người đi một ngã.

Thế nhưng Tô Du làm sao cũng không nghĩ tới, lần thăm cha Tô này, là lần cuối cùng.

Ngày hôm sau Tô Du vừa tới phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú dưới lầu, liền nhìn thấy một đám người vây quanh cùng một chỗ, nhỏ giọng nói gì đó.

Chờ cô đến gần, mới nghe nói là có người nhảy lầu, từ lầu tám trên mái nhà nhảy xuống, máu bắn tung toé.

- Hình như là ngồi xe lăn, nửa người dưới không thể cử động, dựa vào khí lực, bò lên tường che, đầu hướng xuống dưới nhảy xuống, đây là quyết tâm muốn tìm cái chết a.

Tô Du nghe tiếng người nọ nói chuyện, trong lòng kịch liệt giật giật, có loại linh cảm không lành.

Mà trong không khí, truyền đến một trận tiếng khóc đau thương rất quen thuộc.

Cô đưa tay đẩy ra đoàn người, chen vào, chỉ thấy trên một mảnh đất trống, Tô mẹ quỳ trên mặt đất, hai tay ôm thật chặt cha Tô máu me khắp người, mất đi lý trí, gào khóc.

- Mẹ...

Máu trên mặt Tô Du như bị rút khô, lập tức xông lên, ôm chặt lấy mẹ Tô.

- Mẹ, tại sao mẹ lại ở chỗ này? Mẹ mau nói cho con biết đi, người nhảy lầu không phải là ba, không phải là ba!

Tô Du kịch liệt phủ nhận hiện thực, không tin người nhảy lầu tự tử lại là cha Tô.

- Tiểu Du... Tiểu Du...

Tô mẹ khóc thổ không ra hơi.

- Ba con nói trong phòng bệnh oi bức, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, mẹ mới đẩy ông ấy ra ngoài, còn nói khát nước, muốn uống nước, mẹ trở về phòng bệnh lấy nước mới mấy phút, ông ấy đã không thấy tăm hơi. Ông ấy lại tự mình đi thang máy lên lầu, sau đó... sau đó... nhảy xuống.

- Tiểu Du... Ba con đi rồi... để lại một mình mẹ... mẹ sống thế nào đây...

Mẹ Tô buồn bã gào thét, không thể tiếp nhận sự thật, bị thương quá độ đến hôn mê bất tỉnh.

- Mẹ! Mẹ, mẹ mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!

Tô Du lớn tiếng gào thét.

- Bác sĩ! Bác sĩ đâu, mẹ của tôi ngất xỉu rồi!

14. Chương 14: Bắt Một, Giết Một

Mẹ Tô ngất đi, được đưa vào phòng cấp cứu, Tô Du vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ quá độ, mà trên người cô cũng lây dính vết máu đỏ sẫm, mùi máu tanh kích thích cô muốn ói.

Giật mình nhìn lại những dấu vết này, lần nữa đang nhắc nhở cô rằng, tất cả những thứ này đều là thật sự, ba ba của cô đã thật sự nhảy lầu!

Ngay trong lúc Tô Du rơi vào tuyệt vọng, một cô y tá từ phòng bệnh của cha Tô vội vàng vàng chạy về phía cô:

- Tô tiểu thư, đây là tôi thứ tôi phát hiện ra khi đang thu dọn phòng bệnh, chắc là của ba cô để lại cho cô.

Tô Du ngẩn ra, nhận lấy:

- Cảm ơn.

Cô y tá giao cho Tô Du một tờ giấy, trên đó viết một dòng chữ, vừa nhìn là biết chính là bút tích của cha Tô.

(Tiểu Du, sau khi ba chết, con đem công ty đi thanh toán, coi như có bán nhà, cũng nhất định phải đem năm ngàn vạn trả lại cho Tổng gia. Tô gia chúng ta không cần dựa vào tiền bán con gái để duy trì. Xin lỗi, là ba ba liên lụy đến con).

Mà ba chết rồi, cũng sẽ không trở thành gánh nặng cho cô nữa.

Cha Tô viết vài câu đôi lời bên trong tờ giấy, Tô Du lập tức liền hiểu cha Tô không có nói ra.

Nhưng mà! Cha làm sao biết được chuyện năm ngàn vạn kia, là ai nói cho ba biết.....

Tô Du rất nhanh nghĩ tới ngày hôm qua Tổng Kỳ Đông cùng cha Tô hai người có nói chuyện riêng qua lại với nhau, nhất định là Tổng Kỳ Đông!

Là Tổng Kỳ Đông muốn cùng với cô ly hôn, đã cố ý nói ra chân tướng, cho nên mới ép chết ba ba của cô!

Trong ánh mắt của cô lóe lên tia sáng căm hận, đồng thời trong ngực của cô dâng trào phẫn nộ, đáy mắt bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Quần áo của Tô Du liền cũng không đổi, hai mắt đỏ ngầu, mang theo một thân đầy máu, xông thẳng ra ngoài.

Đã từng yêu đến mức nào, hiện tại chỉ có nỗi hận xâm lấn lấy.

.....

Tô Du chạy tới tập đoàn Tổng thị, vừa đúng lúc nhìn thấy Tổng Kỳ Đông lái xe vào bãi đỗ dưới mặt đất, ngay lập tức cũng lái xe theo.

Sau khi dừng xe, Tổng Kỳ Đông xuống xe trước, cũng không trực tiếp rời đi, ngược lại đi tới chỗ ngồi kế tài xế, cẩn thận từng li từng tí che chở cho một người phụ nữ bước xuống xe.

Ngoại trừ Đường Vân Linh, cũng sẽ không phải ai khác.

Tô Du cũng theo sát lấy bước xuống xe, hướng về phía hai người bọn họ vọt tới:

- Tổng Kỳ Đông, anh cứ như vậy yêu Đường Vân Linh sao? Vì muốn ly hôn với tôi, không tiếc ép chết ba tôi!

- Tô Du, sao cô lại đến nữa rồi?

Tống Kỳ Đông phiên chán liếc nhìn Tô Du, còn nghĩ muốn bảo hộ Đường Vân Linh phía sau.

Động tác như thế, lập tức đem sự phẫn nộ của Tô Du đốt cháy lên:

- Tống Kỳ Đông, ba tôi chết rồi, tôi cũng sẽ không để cho anh vừa lòng đẹp ý, tôi có chết cũng sẽ không ly hôn với anh đâu! Đường Vân Linh, cả đời này của cô đều chỉ có thể là tiểu tam thôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ngồi lên vị trí Tổng phu nhân đâu.

- Tô Du, được rồi đấy! Cô nổi điên cái gì vậy!

Tống Kỳ Đông cảm thấy Tô Du đến đây để quấy phá, vì thế hai người trợn mắt nhìn nhau.

- Tống Kỳ Đông, tôi điên ư? Đó cũng là do bị anh bức điên đó!

Thời điểm Tô Du cùng Tống Kỳ Đông dây dưa không ngớt, thì phía sau bãi đậu xe có hai cái bóng đen lập tức vọt ra, bọn họ đều cầm con dao găm bóng sáng.

- A -

Đường Vân Linh hét lên một tiếng.

Hết thấy mọi chuyện đều phát sinh trong chớp mắt, hai cái kẻ xấu cùng lúc nhào tới Tô Du cùng Đường Vân Linh, đem dao găm kề sát vào cổ của cả hai, kéo lui về phía sau.

- Các người là ai, mau buông tay ra!

Tống Kỳ Đông rống giận.

- Cầm mày lại gần đây!

Tên kẻ xấu đang kề dao ngay cổ Cầm lấy Đường Vân vừa nói, vừa cầm dao găm dùng sức vung vẩy lung tung, đe dọa nói:

- Nếu mày dám chạy tới, tao liền lập tức giết cô ta!

Tất cả những thứ này phát sinh quá đột nhiên, khiến Tô Du cũng bị dọa cho sợ, thân thể cứng ngắc không dám động, Đường Vân Linh lại càng là sợ đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy lẩy bẩy, một bộ dạng muốn khóc lên.

Sắc mặt Tống Kỳ Đông nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén liếc nhìn hai kẻ xấu, liền nhận ra ngay đối phương:

- Tụi bây chính là ông chủ của Lợi Đạt.

- Ha ha, rất chính xác, Tống Tống thì ra vẫn nhớ tới tôi.

Cái tên đang kề cổ Tô Du hơi chút bình tĩnh, cất tiếng cười trầm khàn:

- Không sai, chính là tao, công ty Lợi Đạt bị mày chiếm mất, khiến cho hai anh em bọn tao phá sản, lại còn bị thiếu nợ với lãi suất cao, chỉ có một con đường chết, cho dù chết, tao cũng phải chôn mày theo.

Kẻ xấu hung ác nói, càng thì mạnh mũi dao đang kề trên cổ Tô Du, lưỡi dao sắc bén lập tức cứa ra một đường máu, dòng máu đỏ sẫm chậm rãi chảy xuống, chiếu trên làn da trắng nõn của Tô Du, trông thật chói mắt đến vậy.

Tống Kỳ Đông nhìn chằm chằm vào cái cổ chảy máu của Tô Du, mi tâm liền lập tức nhú chặt.

- Đại ca, chúng ta chỉ có hai người, mang cả hai con tin đi thì quá phiền toái, chúng ta nên bắt đứa nào đây? Vẫn là giết một, bắt một đi?

Tên đàn ông đang giữ Tô Du hỏi.

Nghe câu hỏi, tên đại ca xấu xa tàn bạo chỉ chớp mắt, cười khẩy nhìn về phía Tống Kỳ Đông:

- Vậy thì phải xem sự lựa chọn của hần, muốn ai sống, muốn ai chết đây!

15. Chương 15: Một Người Sống, Một Người Chết

Cổ của Tô Du rất đau, cô có thể cảm giác được vết thương trên da, có dòng máu ấm áp đang chảy ra, cùng dính với mồ hôi nhỏ xuống, trái tim của Tô Du cũng rất đau.....

Đường Vân Linh khóc, miệng không ngừng cầu khẩn:

- Kỳ Đông..... Nhanh cứu em..... Cứu em.....

Theo tiếng khóc thất thanh của Đường Vân Linh, Tống Kỳ Đông quay sang an ủi cô ta.

- Vân Linh, em đừng căng thẳng. Có anh ở đây, anh sẽ không để em có chuyện.

Tống Kỳ Đông một bên đề phòng nhìn kẻ xấu, một bên nói với cô ta như thế.

- Kỳ Đông..... Em không muốn chết..... Em không muốn rời khỏi anh..... Anh nhanh cứu em với.....

Đường Vân Linh thê lương buồn bã nói, nước mắt lạnh lạnh từ gò má lướt xuống.

- Được rồi..... Anh biết mà, em trước tiên hãy gắng giữ tỉnh táo, đừng khóc, anh đáp ứng em, nhất định sẽ cứu em ra!

Tô Du tại chỗ nghe thấy lời nói đó của Tống Kỳ Đông, bị hai xấu kè cổ, Đường Vân Linh chẳng qua chỉ để lại nước mắt, cô lại chảy máu, Tống Kỳ Đông trong mắt chỉ có mỗi Đường Vân Linh!

Mỗi một lời cam kết dịu dàng, giống như là dao nhọn, nặng nề đâm vào trong tim cô, ở tim đã đầy rẫy vết thương, lại càng thêm máu thịt be bét.

Kẻ xấu đang giữ Tô Du thúc giục:

- Đại ca, cái bãi đậu xe này này có máy thu hình, nếu như bảo an tới, chúng ta không thể bỏ chạy được, mau mau quyết định nhanh một chút đi.

Bị kêu là đại ca, kẻ xấu vứt bỏ suy nghĩ của mình, nhìn Tô Du, nhìn Đường Vân Linh, lại nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tống Kỳ Đông, hấn hung ác mở miệng:

- Đứa này đang nằm trong tay tao! Tống Kỳ Đông nếu như mày không nỡ để cô ta chết, nhất định là cô ta rất quan trọng với mày.

Nghe được kẻ xấu nói như vậy, Tô Du không chỉ không có thở ra một hơi, trái lại càng thêm vẻ tuyệt vọng.

Ngay cả lần đầu tiên mới gặp, cũng nhìn ra được Tống Kỳ Đông rất quan tâm Đường Vân Linh, ba năm qua, bảo vệ cô cũng chỉ có đoạn hôn nhân trên danh nghĩa này, như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Mà ở lúc này, Đường Vân Linh vang lên tiếng gào thét.

- Không muốn..... Đừng có giết tôi, tôi chỉ là thư ký của Tống Kỳ Đông, chỉ là một người làm công mà thôi, không phải là người quan trọng nào với anh ta cả.

Cô ta đột nhiên chỉ vào Tô Du lớn tiếng nói:

- Người phụ nữ kia, người phụ nữ kia là vợ của Tống Kỳ Đông. Các anh nếu muốn tiền, thì tới mà bắt cô ta ấy! (con mụ này độc ác kinh T_T)

Kẻ xấu nghe vậy, trong nháy mắt lại hiện lên tia do dự, quay về phía Tống Kỳ Đông nói:

- Tống Kỳ Đông, hai người phụ nữ này, tao cho mày chọn. Một phải chết, một có thể sống, mày muốn ai chết, muốn ai sống sót đây?

Tống Kỳ Đông đứng đối diện với tất cả mọi người, hai tay buông xuống nắm chặt thành quyền, coi như hấn có năng lực cũng chỉ có thể cứu một, thế nhưng động tác hấn có nhanh hơn nữa, cũng làm cho kẻ xấu vùng dao găm nhanh hơn.

Một đôi mắt sắc bén nhìn hai người phụ nữ, nhìn Tô Du, lại nhìn Đường Vân Linh, khóe miệng hần nhếch lên.

Trong yên tĩnh, Tống Kỳ Đông vẫn không nói một lời, kẻ xấu còn không vội vã truy hỏi, ngược lại là Tô Du, không nhẫn nại được, quay về Tống Kỳ Đông chất vấn.

- Tống Kỳ Đông, tôi và Đường Vân Linh đều bị bắt cóc, cục diện bây giờ chỉ có một người sống, một người chết, anh muốn ai sống, muốn ai chết, anh nhất định phải lựa chọn?

Trong lòng Tô Du còn sót lại tia hy vọng cuối cùng, hi vọng Tống Kỳ Đông có thể xem xét tình cảm phu thê bọn họ mà.....

Chẳng được bao lâu, cô rốt cục chờ đến Tống Kỳ Đông trả lời.

- Tô Du, cô là vợ của tôi, tôi yêu cô, tôi đương nhiên hi vọng cô sống sót.

Tống Kỳ Đông sắc mặt nặng nề nhìn Tô Du, đối với kẻ xấu nói:

- Các anh mau đem cô ấy thả ra, mang thư ký của tôi đi đi.

Theo tiếng nói của Tống Kỳ Đông vang lên, Tô Du cảm giác được một luồng hắc ám kéo tới, hơi thở tuyệt vọng tràn ngập, nhanh chóng đưa cô nuốt chửng.

Đường Vân Linh nghe không ra ý tứ trong lời nói, bị thương lại gào khóc lên, nhưng Tô Du thì hoàn toàn hiểu rõ cách làm của Tống Kỳ Đông.

Tống Kỳ Đông là một người thông minh như thế, như thế nào lại không biết được kẻ xấu muốn dùng suy nghĩ ngược lại thăm dò hần.

Đúng là thật một câu "Tôi yêu cô"!

Khi hần nói ra hi vọng muốn cô sống sót, vốn là đẩy cô vào chỗ chết.

- Đại ca, hần nói muốn thả đứa trong tay em ra, chúng ta liền một mực không tha, nhất định là người phụ nữ này rất quan trọng, chúng ta dẫn cô ta đi!

- Tốt.

Tên kẻ xấu còn lại đem Đường Vân Linh đẩy ra, đồng thời rống to:

- Mau lên xe.

Tô Du bị người ta bóp cổ, dùng sức kéo về phía sau, cô cảm hận, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Tống Kỳ Đông.

- Tống Kỳ Đông, tôi yêu anh mười mấy năm, gả cho anh ba năm. Tôi đã từng nghĩ có thể gả cho anh, là chuyện hạnh phúc nhất cả đời này! Không nghĩ tới ngày hôm nay lần đầu tiên tôi nghe được câu nói anh yêu tôi, tất nhiên chỉ là muốn đẩy tôi đi chết!

Tô Du điên cuồng gào thét:

- Tống Kỳ Đông, cho dù tôi có chết, coi như biến thành quỷ, tôi cũng sẽ trở về tìm anh! Tôi muốn anh sống không bằng chết!

Cô bị nhét vào chỗ ngồi phía sau xe, chiếc ô tô nghênh ngang rời đi.

Câu nói cuối cùng của cô, vẫn vang lên ngay chỗ quẹo trong bãi đậu xe, cũng quanh quẩn trong lòng Tống Kỳ Đông.

16. Chương 16: Tô Du Chết Rồi!

Đường Vân Linh bị kẻ xấu đẩy ra, trong nháy mắt, Tống Kỳ Đông lập tức xông lên, đem cô ta ôm lấy thật chặt, nhưng hai con mắt của hắn, vẫn luôn dõi theo hướng Tô Du vừa bị bắt đi.

- Kỳ Đông..... Vừa nãy làm em sợ muốn chết..... Em còn tưởng rằng anh thật sự muốn cứu Tô Du..... Là muốn em đi chết.....

Đường Vân Linh tựa vào trong ngực Tống Kỳ Đông, cô ta kích động đến mức khóc òa lên:

- Kỳ Đông..... Em biết mà, anh vẫn luôn yêu em..... Yêu em nhất mà.....

Khuôn mặt của Tống Kỳ Đông vẫn thất thần, hắn không nghe được lời nói của Đường Vân Linh, trong đầu liên tục hiện lên ánh mắt cuối cùng của Tô Du, trong đó bao hàm tình cảm, cùng nồng nàn hóa thành hư không.

Cái ánh mắt kia bên trong chứa đựng biết bao cảm hận, cùng tuyệt vọng.

Tô Du nói, cô yêu hắn, yêu mười mấy năm rồi.

Nhưng tại sao lại như vậy chứ, không phải cô ấy từ nhỏ đã là vợ chưa cưới của anh trai hắn sao, như thế nào lại yêu hắn đây?

Hôn nhân ba năm, giữa bọn họ chỉ có nghĩa vụ, chưa từng có nói qua tình cảm này nọ, nếu Tô Du thật sự yêu hắn, như thế nào sẽ chịu đựng cuộc hôn nhân như vậy chứ?

Không đúng, nhất định không phải như vậy, là Tô Du đang gạt hắn.

Tống Kỳ Đông cực lực phủ nhận, thế nhưng trong lòng lại bị một tảng đá lớn đè nặng gây áp bức, nặng nề rơi xuống rơi, rơi vào vực sâu không thấy đáy.

- Tống Tống, anh không bị thương chỗ nào chứ?

Trần Thân nhận được cuộc điện thoại của bảo an, biết trong bãi đậu xe xảy ra vấn đề rồi, liền lập tức khẩn cấp xử lý nhanh mọi chuyện rồi chạy tới.

- Tôi không sao, đã báo cảnh sát chưa?

Tống Kỳ Đông thấp giọng hỏi.

- Đã báo cảnh sát rồi. Chúng tôi đã cung cấp biển số xe của bọn xấu, lực lượng cảnh sát đã được điều động, họ đang đuổi theo bọn chúng.

Trần Thân trả lời, lại liếc nhìn Đường Vân Linh đang tựa trước ngực Tống Kỳ Đông, hỏi:

- Có muốn đưa Đường tiểu thư đi bệnh viện không?

Tống Kỳ Đông lập tức đem Đường Vân Linh thả ra, giao cho Trần Thân, phân phó nói:

- Anh đưa cô ấy đi bệnh viện trước đi.

Đường Vân Linh nghe vậy lập tức bắt lấy âu phục của Tống Kỳ Đông:

- Kỳ Đông, em sợ lắm..... Anh không cần đi mà.....

Mi tâm Tống Kỳ Đông nhú chặt, không chút do dự rút tay Đường Vân Linh ra khỏi quần áo mình, lạnh giọng nói:

- Em đi bệnh viện trước đi, anh muốn đến cục cảnh sát tìm hiểu rõ tình huống đã.

Nói xong, Tống Kỳ Đông nhanh chóng bước ra ngoài, tâm trạng trông thật lo lắng.

Liền ngay cả chính hắn cũng không ý thức được, giờ khắc này trong lòng hắn...nhớ nhất, lo lắng nhất chính là Tô Du.

.....

Lối đi bộ, một chiếc màu đen Buick lấy tốc độ 180 km trở lên chạy băng băng trên đường.

Bọn họ mới từ nội thành trở ra, một đường vượt qua mấy chướng ngại do lực lượng cảnh sát bày ra, chạy lên một đoạn đường cái cạnh biển có núi vây quanh.

Phía sau tiếng xe cảnh sát áp sát, tốc độ xe còn đang liên tục tăng nhanh.

- Chết tiệt! Mấy tên cảnh sát đáng chết, động tác lúc nào đã trở nên nhanh như vậy! Không lẽ chúng muốn đuổi tận chúng ta cũng không chịu buông tha, bám sát chặt như thế, không sợ chúng ta đem con tin ra giết sao?

Cái tên đang giữ Tô Du lên tiếng chửi mắng, dùng sức lôi kéo tóc cô, nói:

- Đàn bà thúì, mày rớt cuộc có phải là vợ của Tổng Kỳ Đông hay không? Không phải là đang đùa tụi tao đó chứ?

Nửa bên mặt của Tô Du bị hấn nhấc lên, nhưng cô không cảm giác được chút đau đớn nào, bởi vì trái tim của cô, đã chết ở nửa tiếng trước rồi.

Một người mà trái tim đã chết, như thế nào còn cảm giác được đau đớn đây?

- Ha ha.

Cô quay mặt về phía kẻ xấu cười lạnh hai tiếng:

- Tôi quả thật chính là vợ của Tổng Kỳ Đông, nhưng mà các anh không xem tin tức sao? Vợ của Tổng Kỳ Đông chỉ là một vật trang trí, người hấn yêu chân chính, là tiểu tam nuôi dưỡng bên ngoài, cũng chính là người phụ nữ mà các anh buông tha lúc này đó.

Nói xong, Tô Du còn cười ha ha, âm thanh khàn giọng lại chất chứa nỗi tuyệt vọng.

Kẻ xấu bị lừa liền lên cơn giận dữ, cầm lấy đầu Tô Du va về phía cửa sổ của xe kính

- Đàn bà thúì, tao thấy mày cũng chán sống thật rồi!

Đúng lúc này, xe run rẩy dữ dội, trán Tô Du bị bọn họ tàn nhẫn đập vào ô cửa đến mấy lần, có vết máu uồn lượn từ huyệt Thái Dương lưu lại.

Kẻ xấu lại không có thời gian quan tâm đến cô, lập tức hỏi người lái xe:

- Đại ca, làm sao vậy?

Kẻ xấu ngồi ghế lái nổi giận ùng ùng nói:

- Chết tiệt! Xe của chúng ta hư rồi, thắng xe không ăn.

- Chuyện này làm sao đây, như vậy chúng ta đều phải chết sao!

Đang còn lo lắng phía sau, kẻ xấu cầm lái, mà vô lăng không chịu ăn, cũng bắt đầu bắt ổn, chiếc xe xiêu xiêu vẹo vẹo bắt đầu trượt một đường.

Trong xe có ba người, mà người duy nhất bình tĩnh cũng chỉ có Tô Du.

Chết thì thế nào? Dù sao cô chính là một kẻ hấp hối sắp chết, thật sự giờ phút này sống hay chết cũng có gì khác nhau!

Con mắt bên phải của cô bị máu chảy vào, một mảnh đỏ chói, mà ngoài cửa xe biển lớn màu xanh, chiếu vào trong mắt cô, cũng trở thành màu đỏ.

- Đàn bà thúì! Nhất định là trên người mày có xúi quẩy! Chả trách Tổng Kỳ Đông muốn mày phải chết!

Kẻ xấu một lần nữa bắt được Tô Du, vừa lúc lại muốn tra tấn cô tiếp.

Xe một bên đập phải vách núi, bị một lực lớn va chạm, Tô Du bay ra ngoài, bờ vai tội nghiệp của cô đập vào chỗ tài xế ngồi, kẻ xấu ngồi ghế lái bị cô đụng phải, liền lạc mất tay lái—

Chiếc xe màu đen hướng về vách núi vọt tới.

Tông gây hàng rào bảo hộ, xoay tròn rồi lăn xuống, chiếc xe nặng nề rơi vào trong nước biển.....

17. Chương 17: Anh Chính Là Hung Thủ Giết Người

Bảy ngày sau, tại trang viên nghĩa địa Bắc Thành.

Sắc trời âm trầm, trầm trọng, những đám mây đen thui dày đặc hạ thấp xuống, mù mịt trên bầu trời, cũng mù mịt trong lòng của mỗi người.

Phía trước hai ngôi mộ mới tinh, một đám người mặt áo đen đứng đầy, cầm trong tay một bó hoa trắng.

Mẹ Tô đứng hàng đầu, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt tiều tụy, bà bây giờ thật muốn khóc, nhưng rờn rã bảy ngày, nước mắt của bà đã sớm khô cạn, khô đến mức nước mắt không thể chảy ra được nữa.

Bảy ngày trước, bà còn chưa kịp tiếp thu cha Tô nhảy lầu tự sát, rồi lại truyền đến một tin dữ tiếp theo.

Tô Du bị hai cái kẻ xấu bắt cóc, cả ba người trong xe đồng thời xảy ra tai nạn xe cộ, rớt xuống biển lớn.

Từ sau khi phát sinh chuyện đó tới nay, Tổng gia gây áp lực bên dưới, buộc lực lượng cảnh sát tiến hành điều tra, nghiệp vụ công tác chặt chẽ, không bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Rơi từ trên vách núi xuống biển, thế nhưng trong xe chỉ có xác của một trong hai bọn bắt cóc, hai người kia tung tích không rõ.

Khu vực này, nước biển chảy khá mạnh và xiết, vì vậy lực lượng cảnh sát đã phân phối lượng lớn người rồi chia nhau từng khu vực mà tìm kiếm, nhưng biển rộng mênh mông, muốn tìm một người đâu phải dễ.

Rờn rã bảy ngày, không hề có một chút tin tức nào.

Lực lượng cảnh sát chính thức tuyên bố Tô Du mất tích, mất tích như vậy, so với chết có gì khác biệt đâu, thậm chí ngay cả xác chết cũng không có.

Mẹ Tô chịu đựng một lúc hai nỗi đau quá lớn này, thậm chí lại là người đầu bạc tiễn người đầu xanh, quay mặt về phía phần mộ trống rỗng, bà thật hận không thể thay thế cô, nằm vào chỗ đó!

- Mẹ, xin hãy nén bi thương.

Tổng Kỳ Đông một thân âu phục màu đen, trên khuôn mặt tuần tú của hắn sắc mặt nặng nề, hướng về phía mẹ Tô cúi mình. Hắn nghiêng mình, lại khom người muốn đem hoa cúc trắng trong tay đặt trước bia bia mộ của Tô Du.

Đúng lúc này, lại truyền đến một tiếng “Bốp”!

Mẹ Tô giận dữ bước lên, dùng sức đánh một cái vào mu bàn tay của Tổng Kỳ Đông, đánh bay luôn cả cái bó hoa cúc trắng nhỏ hắn đang cầm, bó hoa liền rơi xuống đất.

Ở bãi đậu xe phát sinh chuyện này, mẹ Tô đã đến cục cảnh sát nhìn video quản chế, rồi mới biết toàn bộ sự tình.

Bà mở to đôi mắt đầy tơ máu, hướng về phía Tổng Kỳ Đông giận dữ mở miệng:

- Cậu chính là hung thủ giết người! Tại sao cậu còn xuất hiện ở đây, tôi không muốn nhìn thấy cậu, tiểu Du cũng sẽ không muốn nhìn thấy cậu đến đây!

- Mẹ, thật xin lỗi.....

Tổng Kỳ Đông cũng không lên tiếng giải thích cho mình, chỉ có cúi đầu, nói xin lỗi.

- Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không phải mẹ cậu. Sớm biết cậu là người bạc tình bạc nghĩa như vậy, ban đầu tôi không nên đồng ý để Tiểu Du gả cho cậu. Hai anh em Tổng gia các cậu, một người thì đào hôn, một người

thì ép chết Tiểu Du! Ha ha, tiểu Du nhà tôi nhất định là mất bị mù, mới có thể yêu cái người lòng lang dạ sói như cậu!

Mẹ Tô rống giận, thân thể gầy gò, run rẩy đứng trong gió lạnh lẽo, trong lòng bà thật sâu hối hận không thôi.

Ban đầu người con cả của Tống gia đào hôn, bọn họ đã muốn giải trừ hôn ước, nhưng Tô Du chính mồm nói con bé muốn được gả đi, bởi vì con bé yêu Tống Kỳ Đông.

Ba năm hôn nhân, bọn họ dường như vẫn cảm nhận được con gái không hạnh phúc, lại bị nụ cười giả tạo của Tô Du che đậy, mới làm phát sinh thảm kịch thê lương ngày hôm nay.

Là yêu.....

Tô Du yêu hẳn.....

Từ trong miệng mẹ Tô nghe được câu này, Tống Kỳ Đông vẫn đứng ngơ ngẩn, mấy ngày nay trong đầu không ngừng hiện lên một hình ảnh.

Khuôn mặt Tô Du tuyệt vọng quay về phía hẳn gào thét:

- Tống Kỳ Đông, tôi yêu anh mười mấy năm, gả cho anh ba năm. Tôi đã từng nghĩ có thể gả cho anh, là chuyện hạnh phúc nhất cả đời này! Không nghĩ tới ngày hôm nay lần đầu tiên nghe được câu nói “anh yêu em”, lại là muốn đẩy tôi vào chỗ chết!

Giống như mẹ Tô đã nói, hẳn chính là hung thủ giết người.

Tô Du mặc dù rơi xuống vách núi, chôn thân trong biển rộng, nhưng thực ra người đẩy cô xuống đó, lại là hẳn.

Trời sắp đổ mưa to, hình thức đám tang cũng diễn ra đơn giản, mẹ Tô ở trước phần mộ của Tô Du đặt bộ quần áo mà trước đây cô thích nhất, bà hi vọng cô có thể như chưa từng xuất giá, vui vui vẻ vẻ, không buồn không lo.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, chỉ còn mỗi Tống Kỳ Đông ở lại.

Cơn mưa theo bi thương rơi xuống, mưa tuy rằng không lớn nhưng dày đặc, đem Tống Kỳ Đông từ đầu đến cuối, đều bị dính ướt.

Trong im lặng, một cái ô màu đen xuất hiện trên đầu hẳn.

Đường Vân Linh cẩn thận từng li từng tí tới gần hẳn:

- Kỳ Đông, người chết không thể hồi sinh. Tô Du đã chết, anh đừng làm khó mình nữa, chúng ta trở về thôi.

Tống Kỳ Đông vẫn cúi đầu, sau một lúc lâu mới nhìn đến Đường Vân Linh một chút, ánh mắt hẳn lạnh lẽo:

- Sao em lại tới đây? Không phải đã nói với em, không nên tới đây sao.

Hắn khắc chế không được cơn tức giận trong lòng, ngữ khí cũng có vẻ phiền chán.

Bởi vì hẳn biết, Tô Du vốn không muốn nhìn thấy Đường Vân Linh đến đây.

18. Chương 18: Chúng Ta Ly Hôn Đi

- Kỳ Đông, anh làm sao vậy?

Đường Vân Linh thấy Tống Kỳ Đông đột nhiên tức giận thì sợ hãi, hẳn xưa nay chưa từng nói chuyện với cô ta như vậy bao giờ.

Tổng Kỳ Đông rũ mắt xuống, biết mình mắt không chế, nhưng vừa nghĩ tới Tô Du chết rồi, hắn liền không khắc chế được chính mình.

Cuối cùng, hắn xoay người, đứng quay lưng về phía Đường Vân Linh.

- Vân Linh, em về trước đi. Anh muốn ở lại chỗ này, để anh một mình yên tĩnh một lúc đi.

Đường Vân Linh nhìn một bên khuôn mặt lạnh lùng của Tổng Kỳ Đông, trong lòng rất không muốn đi, tuyệt đối không thể để cho Tổng Kỳ Đông sa vào tình cảm với Tô Du, nếu không lúc trước cô ta làm nhiều chuyện như vậy, chẳng phải đã uổng phí sao.

Nhưng, nếu cứ tiếp tục dây dưa, sẽ chỉ làm Tổng Kỳ Đông càng thêm buồn bực mà thôi.

- Vậy em đi trước đây. Kỳ Đông, em ở nhà chờ anh, anh về sớm một chút.

Đường Vân Linh đợi một lúc, nhưng Tổng Kỳ Đông không đáp lại cô ta một tiếng nào.

Bốn phía vắng lặng, cô ta xoay đôi mắt đẹp, cảm hận nhìn về phía mộ của Tô Du một chút, mới quay người rời đi.

Tô Du khi còn sống, không phải là đối thủ của cô ta; bây giờ Tô Du chết rồi, càng không thể từ trong tay cô ta đem Tổng Kỳ Đông cướp đi được!

Hôm nay mưa rơi càng lúc càng lớn, Tổng Kỳ Đông đứng trong mưa không biết đã bao lâu, thời điểm rời khỏi nghĩa trang, sắc trời đã tối.

Hắn lái xe, liên tục chạy vòng quanh qua mấy con đường, bỏ qua cảnh sắc trước mặt.

Cuối cùng, hắn dừng xe trước biệt thự nơi mà hắn và Tô Du đã từng ở.

Biệt thự vẫn sáng đèn, tuy rằng chủ nhân đã mất, nhưng thím Trương vẫn ở bên trong quét tước, dọn dẹp sạch sẽ.

Bà đang dọn dẹp lại nhà bếp, vừa bước vào phòng khách, liền nhìn thấy Tổng Kỳ Đông mở cửa đi vào, bà sợ hết hồn, ngớ ra một lúc mới nói:

- Chào tiên sinh.

Tổng Kỳ Đông giống như không nghe thấy, nhanh chân lướt qua thím Trương, đi lên lầu, đi vào phòng ngủ của hắn và Tô Du.

Nhìn căn phòng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ký ức Tổng Kỳ Đông lập tức trở về thời điểm ba năm trước, lúc hắn và Tô Du vừa mới kết hôn.

Trước khi kết hôn nửa năm, hắn vẫn ở đây, lúc ấy quan hệ giữa hắn và Tô Du chưa có hồngбет đến vậy, chỉ là hắn đối với đoạn hôn nhân ép buộc này rất bất mãn, đối với Tô Du cũng không cho sắc mặt tốt.

Thế nhưng khi đó Tô Du là dạng người gì?

Lúc đó, biệt thự không có thím Trương, cũng không có người hầu, từ giặt quần áo làm cơm, đến quét tước vệ sinh, thu dọn vườn hoa, toàn bộ đều do một mình Tô Du làm.

Dù buổi tối hắn không có xã giao, thời điểm trở về, trong nhà luôn luôn sáng đèn, trên bàn có cơm nước đang giữ ấm.

Coi như hắn đối với Tô Du có tức giận đi chăng nữa, người phụ nữ đó cũng chỉ có dịu dàng ngoan ngoãn đồng thời cười nói xin lỗi, đối với hắn buông xuôi, bỏ mặc.

Tổng Kỳ Đông lúc này mới hiểu được, thật ra lúc ấy Tô Du yêu hắn, có lòng muốn hôn nhân của bọn họ thật tốt.

Vậy thì hôn nhân của bọn họ vào lúc nào mà thay đổi đến vậy?

Hình như là... nửa năm trước, lúc Đường Vân Linh trở về...

Tô Du bởi vì scandal trên báo chí mà dò hỏi hần, hần tức giận, sau đó rời đi, cũng không muốn bước chân vào cái nhà này một bước.

Bây giờ, Tô Du mất rồi, thế nhưng trong phòng vẫn còn lưu lại hơi thở của Tô Du, nhàn nhạt hương hoa, sự khinh rẻ phảng phất không tồn tại, nhưng là sự ôn nhu giống như bản thân Tô Du vậy.

Hô hấp của Tống Kỳ Đông trong lúc đó, tất cả đều là luồng hơi thở này, đan dệt thành một bàn tay vô hình, bóp chặt lấy trái tim hần.

Ngay cả hô hấp cũng khó khăn đến không thể tả.

Thời điểm Tống Kỳ Đông ngột ngạt muốn từ trong phòng chạy trốn, thím Trương không một tiếng động tới gần đến cạnh cửa nhắc nhở:

- Tiên sinh, ngày hôm nay tôi đã sửa sang lại đồ của phu nhân trong phòng, phát hiện trên bàn, trong ngăn kéo tủ trang điểm, có một đồ vật, là phu nhân để lại cho ngài.

Thím Trương nói xong, nhìn Tống Kỳ Đông một chút, sau đó thở dài rời đi.

Để lại cho hần...

Tống Kỳ Đông đột nhiên ngẩn ra, lập tức liền đi tới trước bàn trang điểm, kéo ngăn kéo ra.

Trong nháy mắt, một chiếc nhẫn lặn ra, xuất hiện ngay tầm mắt của Tống Kỳ Đông.

Đây là nhẫn cưới của bọn họ, Tô Du lúc trước vẫn luôn mang theo bên mình, cô gỡ xuống từ lúc nào vậy?

Mà ở bên dưới chiếc nhẫn, là một phần của tờ giấy ly hôn, mặt trên có chữ ký của Tô Du, kiểu chữ thanh tú uyển chuyển, nhất bút nhất hoạ, hai chữ “Tô Du” rõ ràng như vậy.

Phía dưới tờ thỏa thuận ly hôn, là một trang giấy đã bị xé nát, lại được người nào đó chấp vá lại.

Mặt trên giống kiểu chữ của Tô Du, lúc thím Trương quét tước, đã cố ý giữ lại.

Tống Kỳ Đông, em yêu anh... Vì lẽ đó em đem tự do trả lại cho anh. Chúng ta ly hôn đi...

Luôn miệng nói tuyệt đối sẽ không ly hôn, nhưng lại đem thỏa thuận ly hôn tất cả đều chuẩn bị xong.

Tống Kỳ Đông không dám chắc, tâm tình Tô Du dưới tình huống đó như thế nào, mới viết xuống những dòng chữ này.

19. Chương 19: Vì Đứa Nhỏ Mà Sống Tiếp

Tô Du nhớ rõ mình bị bắt cóc, đang trên đường chạy trốn thì xảy ra tai nạn xe cộ, rồi... rơi xuống vách núi, cảm giác nước biển lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng đang nhấn chìm cô.

Chết, đối với Tô Du tâm đã chết khi đó mà nói không phải là một loại giải thoát.

Cô cảm thấy mình hần đã chết rồi, nhưng trong bóng tối, luôn có một người nào đó cứ một mực trò chuyện bên tai cô, thậm chí còn có chút tia sáng chiếu vào hai mắt đang nhắm chặt của cô.

- Tiểu Du, em không thể chết được, em nhất định phải sống, nếu như em chết rồi, cả đời anh cũng không yên được.

Người này là ai, tại sao lại biết cô là tiểu Du, tiếng nói của hần thật quen thuộc. Tô Du vắt hết cả óc suy nghĩ, nhưng không thể mở mắt được, vẫn chìm trong hôn mê.

- Tiểu Du, em nhất định phải kiên cường sống tiếp, coi như không phải vì chính em, cũng phải vì đứa bé trong bụng, em nhất định phải sống tiếp.

Cái gì... đứa bé trong bụng của cô... cô mang thai sao?

Không thể nào!

Tô Du phủ nhận, cô không quên Tống Kỳ Đông tự mình nhìn cô uống thuốc tránh thai, cô làm sao có khả năng mang thai được chứ!

Nhưng tình trạng xảy ra mấy ngày trước... cô hình như có cảm giác buồn nôn muốn ói, giống với lần thứ nhất cô mang thai.

- Tiểu Du, em thiện lương như vậy, nhất định không nỡ lòng bắt đứa bé phải chết theo em, do đó van xin em, nhất định phải sống tiếp, phải kiên cường mà sống tiếp.

Đứa nhỏ... con của cô...

Cô đã bị Tống Kỳ Đông hại chết đứa con đầu tiên, đứa trẻ này không thể lại chết ở trong tay hân nữa.

Tống Kỳ Đông, anh nghĩ tôi chết rồi ư! Tôi cứ sống tiếp đây!

Tôi sẽ báo thù! Tống Kỳ Đông, tôi sẽ trở về dày vò anh cùng Đường Vân Linh, để cho các người cả đời cũng không thể ở bên nhau!

Vứt bỏ tuyệt vọng ra sau lưng, bởi vì đứa bé trong bụng này, trong lòng Tô Du bùng lên ham muốn sống mãnh liệt.

.....

Ba năm sau.

Đêm khuya, Tống Kỳ Đông từ trong giấc mộng tỉnh dậy, trên trán thấm mồ hôi lạnh, một đôi con ngươi đen sâu thẳm lóe lên ánh sáng lạnh trong đêm tối.

Đã ba năm năm tháng, trên khuôn mặt tuấn lãng của Tống Kỳ Đông không có lưu lại bao nhiêu dấu vết, trái lại thời gian đã gọt giũa người đàn ông này ngày càng trở nên lạnh lùng, nghiêm nghị, tản ra hơi thở mãnh liệt, trở thành mục tiêu truy đuổi của đám phụ nữ.

Lúc này, ánh mắt của hân chợt lóe lên tia bàng hoàng.

Môi mỏng khẽ nhúc nhích, chậm rãi phun ra hai chữ:

- Tô Du...

Từ ngày Tô Du xảy ra chuyện, đã ba năm trôi qua, Tống Kỳ Đông vẫn tìm kiếm xác Tô Du, nhưng vẫn không thu được kết quả gì, thời gian trôi đi, nếu Tô Du mà còn sống, vậy cũng chỉ có thể là một kỳ tích.

Vừa nãy Tống Kỳ Đông mơ thấy những chuyện xảy ra trước khi xảy ra tai nạn, đặc biệt là ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng của Tô Du, còn có lời nói đó của cô.

- Tống Kỳ Đông, tôi có chết, coi như biến thành quỷ, tôi cũng sẽ trở về tìm anh! Tôi muốn anh sống không bằng chết!

Tô Du, em rõ ràng nói sẽ trở về tìm anh, tại sao lại nuốt lời.

Ba năm qua, hân liên tục gặp ác mộng về đoạn giấc mơ gần kia, cũng không mơ thấy những chuyện khác, cho dù là quỷ, hân cũng muốn gặp Tô Du, muốn cùng cô nói chuyện một chút.

- Kỳ Đông, anh tỉnh rồi à?

Người phụ nữ ngủ bên cạnh Tống Kỳ Đông chậm rãi ngẩng mặt lên, trong bóng tối cô ta nhìn thấy một bên khuôn mặt lãnh đạm của Tống Kỳ Đông, còn có tàn thuốc trong tay hân.

- Không có chuyện gì, em ngủ tiếp đi.

Tống Kỳ Đông nói, nghiêng người đem tàn thuốc dúi vào gạt tàn ở đầu giường, sau đó liền xuống giường.

Hân đưa lưng về phía người phụ nữ, cởi áo ngủ ra, lộ ra tấm lưng rộng rãi nam tính màu đồng, dựa vào ánh trăng lạnh lạnh từ cửa sổ, đem áo sơ mi mặc vào.

Nhìn ngón tay thon dài của Tống Kỳ Đông cài từng nút áo, Đường Vân Linh chợt nóng lòng.

Cô ta vội vã ngồi dậy, chần mớng lướt xuống, lộ ra áo lót khiêu gợi mà cô ta đã tỉ mỉ lựa chọn.

- Kỳ Đông, anh muốn đi sao?

- Ủ. Anh đột nhiên nhớ tới công ty có chút chuyện, phải đi một chuyến.

Tổng Kỳ Đông lạnh lùng nói.

- Nhưng bây giờ mới hơn một giờ mà.

Đường Vân Linh rũ mắt xuống, cầu khẩn:

- Kỳ Đông, ở lại đây đi.

Tổng Kỳ Đông kéo khóa quần lên, gài thắt lưng, hạ một nụ hôn lên trán Đường Vân Linh, nhàn nhạt nói:

- Anh đi đây.

Đường Vân Linh nhìn hần kiên quyết dứt khoát rời đi, cảm giác mình mặc trên người chiếc váy ngủ gợi cảm này, tuy rằng rất đẹp, nhưng có người chính là vẫn không chịu nhìn thẳng một chút nào.

Ba năm rồi, con tiện nhân Tô Du đáng chết này đã chết ba năm rồi! Cô ta vốn cho là chính mình cuối cùng cũng có thể chiếm lấy Tổng Kỳ Đông dễ như ăn cháo, ngồi lên vị trí Tổng phu nhân, nhưng ba năm qua, Tổng Kỳ Đông càng ngày càng thành công, tập đoàn Tổng thị phát triển gấp đôi.

Nhưng đồng thời, hần càng ngày càng lạnh lùng, cũng càng ngày càng cách xa cô ta.

Bọn họ bao lâu rồi không có ở bên nhau qua đêm, ba tháng, hay là nửa năm?

Nhiều lần hần vô thức lẩm bẩm thốt lên tên Tô Du, một người đã chết, dựa vào cái gì mà cô còn muốn cướp đàn ông của cô ta.

Đường Vân Linh hơi rũ xuống, trong hai mắt nồng đậm sự thù hận.

Mất thấy Tổng Kỳ Đông muốn rời đi, cô ta lập tức mở miệng, thanh âm êm dịu:

- Kỳ Đông, ngày mai là ngày em đến nhà anh gặp bác trai bác gái, anh không quên đó chứ?

Tổng Kỳ Đông đi tới cửa, thân hình dừng lại một chút, trầm thấp đáp một tiếng:

- Anh nhớ, anh sẽ kêu tài xế tới đón em.

- Kỳ Đông, sao anh không tới đón em, chúng ta không phải cùng đi với nhau sao?

Câu hỏi của Đường Vân Linh tan biến ở trong gió đêm, căn bản không bay vào trong tai Tổng Kỳ Đông, hần đã biến mất phía sau cửa.

20. Chương 20: Cô Ấy Đúng Là Tiểu Du Sao?

Hôm sau, tiệc tối ở Tổng gia.

Đây là ngày đầu tiên Đường Vân Linh chính thức gặp mặt Tổng gia, cũng là lễ đính hôn của hai người họ.

Tổng Kỳ Đông không muốn công khai, dù sao lấy thân phận cùng địa vị của hần hiện tại ở Bắc Thành, một khi tin tức bị lộ, sẽ trở thành tiêu điểm của sự chú ý, đã thế đoạn chuyện xưa từng theo Tô Du cũng sẽ bị đề cập.

Dựa theo lời nói của hần, Tô Du đã chết, nên để cho cô ấy yên nghỉ đi, không cần phải tăng thêm thị phi gì cả.

Vì vậy, lễ đính hôn này, chỉ có song phương người nhà biết mà thôi.

Cha mẹ Đường Vân Linh mất sớm, ngoài hần ra thân thích cũng không có, cũng chỉ một mình cô ta.

Mà cha mẹ Tống Kỳ Đông, Tống Minh Tường cùng Thẩm Ngọc Bích, cho tới nay đều không thích Đường Vân Linh, nhưng ba năm qua, tính tình Tống Kỳ Đông ngày càng trở nên lạnh lùng, mà phụ nữ bên cạnh cũng chỉ có mỗi Đường Vân Linh.

Con trai lớn nhất Tống Trí Viễn sáu năm trước đi đào hôn, không biết giờ ra sao. Con trai nhỏ tuy rằng đã kết hôn, nhưng hôn nhân không hạnh phúc, làm ra nhiều chuyện như vậy, nếu bọn họ còn không chấp nhận Đường Vân Linh, e là Tống gia sẽ đoạn tử tuyệt tôn mất.

- Bác trai, bác gái, con chào hai bác, đây là lễ vật con biếu, hi vọng hai bác thích.

Đường Vân Linh rất lễ phép với Tống Minh Tường cùng Thẩm Ngọc Bích, cô ta cúi mình, nghiêng người, sau đó đem lễ vật đã chuẩn bị xong đưa lên.

Cô ta đưa cho Thẩm Ngọc Bích sợi dây chuyền ngọc lục bảo, màu sắc xanh trơn bóng, có chất lượng rất tốt, vừa nhìn thôi cũng biết không phải hàng giá rẻ, tối thiểu cũng phải trăm vạn; còn đưa cho Tống Minh Tường là trà mới năm nay, tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm, một gam là 10 ngàn, Đường Vân Linh đã phí không ít công phu mới mua được chúng.

Nhưng mà hai người lớn của Tống gia chỉ nhàn nhạt tiếp nhận, cũng không liếc mắt nhìn, liền giao cho người làm.

Tuy rằng Tống Kỳ Đông đứng cạnh cô ta, nhưng cũng thèm không mở miệng nói câu nào giúp cô ta thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này.

Không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, Thẩm Ngọc Bích đứng lên, mở miệng nói:

- Người cũng đã đủ, ăn cơm thôi.

Cứ như vậy mà kết thúc sao!?

Đường Vân Linh tỏ ra vô cùng kinh ngạc, cô ta đứng yên tại chỗ, bình thường con trai đính hôn, trưởng bối không phải nên có lễ ra mắt sao?

Cô ta có nghe ngóng được, Tô Du nắm đó từ trong tay Thẩm Ngọc Bích lấy được trang sức kim cương giá trị cả mấy triệu bạc, tại sao cô ta lại không có gì! (thì đúng rồi, có ai thích mình đâu, ảo tượng quá bà ơi T_T)

Tống Kỳ Đông quét mắt nhìn Đường Vân Linh đang sững sờ, nhắc nhở:

- Vân Linh, phòng ăn ở bên kia.

- Vâng.

Đường Vân Linh vội vã giấu vẻ mặt ghen tức của mình đi, theo mọi người vào phòng ăn.

Bữa cơm tối, món ăn liên tục được bưng lên, chờ món ăn cuối cùng được đưa lên, Tống Minh Tường ngồi vào vị trí chủ vị mở miệng nói một câu "Ăn cơm đi", bữa tối mới xem như bắt đầu.

Mà đúng lúc này, một người hầu của Tống gia vội vàng vàng chạy vào, hướng về phía Tống Minh Tường cùng Thẩm Ngọc Bích, kích động nói:

- Lão gia, phu nhân, đại... đại thiếu gia trở về, bên cạnh cậu ấy còn có...

- Cái gì!

Thẩm Ngọc Bích không kịp đợi người hầu nói hết lời, liền buông đũa xuống, vội vã đứng lên, quay về phía người hầu hỏi:

- Ai trở về?

Người hầu thở hổn hển một hơi, kích động nói:

- Đại thiếu gia, là Đại thiếu gia trở về! Đang đi vào.

- Trí Viễn, là Trí Viễn trở về.

Thẩm Ngọc Bích mừng như điên nói, ánh mắt không thể chờ đợi được nhìn về phía lối vào.

Ngay cả mấy chục năm rèn luyện, vững như núi như Tống Minh Tường, giờ khắc này cũng lộ vẻ chờ mong.

Đang lúc mọi người chờ đợi, một bóng người đi vào phòng ăn, chính là trưởng nam của Tống gia, Tống Trí Viễn.

Tướng mạo của hắn cùng Tống Kỳ Đông giống nhau đến bảy phần, chỉ là nhiều hơn mấy tuổi, nên càng thêm vẻ thành thực hơn, mà bởi vì đuôi mắt ôn hòa, nhìn có vẻ hiền lành đôi chút.

Mọi người nhìn thấy Tống Trí Viễn, kích động vạn phần, đang muốn hân hoan nhảy nhót mở miệng, thế nhưng khi ánh mắt chạm đến bóng hình xinh đẹp phía sau hắn, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Người phụ nữ kia... theo sau Tống Trí Viễn đồng thời tiến vào... không phải là ...

- Tô Du!

Tống Kỳ Đông đột nhiên mở miệng, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong phòng.

Mà con mắt vốn vẫn lạnh lùng của Tống Kỳ Đông, lúc này bùng cháy lên ngọn lửa, nhìn chằm chằm người phụ nữ kia không tha.

Đường Vân Linh không thể tin được trường lớn hai mắt, không thể nào! Tô Du không thể nào còn sống!

- Trí Viễn... cô ấy... cô ấy đúng là tiểu Du sao?

Thẩm Ngọc Bích sáu năm không gặp con trai cả không có nói mấy câu, vừa mở miệng, lại là hỏi người phụ nữ phía sau hắn.

Người phụ nữ mà mọi người đang nhìn kỹ, từng bước từng bước tới gần, cô có khuôn mặt thanh tú, hình ảnh cô cũng ngày càng rõ ràng trong con mắt của những người trong phòng ăn.

Dung mạo của cô giống với Tô Du, bất kể là từ hình dạng từ thân hình đều rất giống, thế nhưng trên mặt, có những chỗ nhỏ, tỷ như đuôi mắt khẽ nhếch, sống mũi cao hoàn mỹ... thì lại không giống Tô Du.

Tô Du là điển hình con gái rượu, không chỉ có tính cách dịu dàng, ngay cả ánh mắt cũng trong suốt như nước. Mà người phụ nữ này, lại tản ra một luồng sáng rực rỡ kiêu mị, giống như một đóa hoa hồng kiêu diễm.

Cô giương lên đôi môi đỏ, quay về phía mọi người, lộ ra một nụ cười hoa mỹ, tự nhiên, hào phóng mở miệng:

- Chú Tống, dì Tống, con chào hai người. Con không phải Tô Du, con là Tô Ngưng, em họ Tô Du.

**

21. Chương 21: Phá Hư Tiệc Đính Hôn

Em họ ư?!

Cơn chấn động dần thoái lui, dường như mỗi một người đã tìm được một lý do nào đó cho mình an tâm.

Trầm Ngọc Bích chợt như ngộ ra, nói:

- Thì ra là em họ của tiểu Du, chẳng trách được lớn lên lại giống tiểu Du đến vậy.

Tiếng nói của bà từ từ nhỏ đi:

- Ba năm trước đây, Tiểu Du đã gặp chuyện ngoài ý muốn, làm sao có thể còn sống được chứ, là dì suy nghĩ nhiều quá...

Nhưng cho dù âm lượng có nhỏ đi bao nhiêu chăng nữa, những người khác vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Phía sau Tổng Trí Viễn lại bổ sung một câu:

- Tiểu Ngưng không chỉ có là em họ của Tô Du, cô ấy hiện tại cũng là bạn gái của con, chúng con cũng sắp chuẩn bị kết hôn rồi.

Lại thêm một đợt khiếp sợ nữa, Tổng Trí Viễn trở về, lại còn dẫn theo bạn gái sắp kết hôn!

Hai ông bà Tổng gia tập trung hết toàn bộ lực chú ý lên người Tổng Trí Viễn và Tô Ngưng, bỏ quên luôn ngày hôm nay Đường Vân Linh mới là diễn viên chính.

Đường Vân Linh nhìn thấy bên kia mọi người nói chuyện thân mật qua lại, lửa giận trong lòng bắt đầu bùng phát, cô ta thu hồi ánh mắt đồng thời liếc mắt nhìn sang Tổng Kỳ Đông, lại phát hiện hắn không chớp mắt nhìn cái người phụ nữ tên Tô Ngưng kia.

Cô ấy... Thật sự không phải là Tô Du sao?

Con mắt đen sâu thẳm của Tổng Kỳ Đông không thể xác định được.

Khoảnh khắc cô bước vào từ cánh cửa kia, trái tim vốn yên lặng đã lâu của hắn bỗng chốc lại nổi lên cuồng loạn, hắn thực sự nghĩ Tô Du đã sống lại và đã trở về!

Nhưng bây giờ chính miệng cô nói, phủ nhận mình là Tô Du, chỉ là em họ của Tô Du.

Tổng Kỳ Đông vẫn là chưa tin lắm, hắn không biết trực giác của mình từ đâu tới, vẫn còn tin cô ấy chính là Tô Du!

Hai mắt của hắn chăm chú nhìn vào Tô Ngưng, một tắc một tắc xem thật kỹ, không buông tha bất kì chi tiết nhỏ nào, ánh mắt tham luyến giống như muốn nuốt chửng cả đối phương.

Đúng lúc này, Tổng Kỳ Đông đang tập trung quan sát Tô Ngưng, cô bất chợt quay đầu lại, khóe môi nhếch lên, đuôi lông mày khẽ giơ lên, ban cho Tổng Kỳ Đông một cái nhìn quyến rũ cùng kinh thường.

Đường Vân Linh chú ý tới những chuyện đang diễn ra, trong nháy mắt cô ta lộ vẻ dè phòng.

Người phụ nữ này, dám ở trước mặt cô câu dẫn người đàn ông của cô!

Mà Tổng Kỳ Đông, như bị điện giật, cứ thế thần thờ.

Tô Du trời sinh tính hay ngượng ngùng, ngay cả ở trên giường cũng không dám kêu ra tiếng, thế nào lại ở trước mặt mọi người làm ra cái chuyện quyến rũ đàn ông này.

Cô ấy nếu không phải là Tô Du, tại sao lại muốn chiếm lấy thân thể của hắn, làm ra cái chuyện vô liêm sỉ này!

Trừ hắn ra, người phụ nữ này còn đối với những người đàn ông khác nhẹ nhàng làm ra mấy chuyện động tình này sao?

Trong lòng Tổng Kỳ Đông đột nhiên bùng lên ngọn lửa nóng hừng hực, từ trong lòng hắn sinh ra một thứ gọi là đồ kị.

Từ này giờ Tổng Kỳ Đông và Đường Vân Linh đều im lặng không lên tiếng, Tổng Trí Viễn cùng hai ông bà Tổng gia xả hết những lời muốn nói trong sáu năm không gặp, từng cái khúc mắc cũng đã được tháo gỡ, người một nhà chính thức đoàn viên.

Trầm Ngọc Bích dẫn dò người hầu lấy thêm chén đĩa, sáu người cùng ngồi vào bàn ăn, bữa cơm rất cuộc một lần nữa lại bắt đầu, thế nhưng trọng tâm câu chuyện, như trước vẫn luôn hướng về phía Tổng Trí Viễn.

Lúc Tổng Trí Viễn trả lời Trầm Ngọc Bích mấy vấn đề, miệng cười yếu ớt nhìn Tổng Kỳ Đông, hắn mở miệng nói:

- Kỳ Đông, anh không có ở đây, vẫn luôn là em chiều cổ ba mẹ, lại phải xử lý chuyện của công ty, khổ cực cho em rồi.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn Đường Vân Linh:

- Nghe mẹ nói vị Đường tiểu thư này là vị hôn thê của em, khi nào thì em chuẩn bị kết hôn đây?

Nghe vậy, Tô Ngưng cũng buông đũa xuống, chờ Tống Kỳ Đông trả lời.

Tô Ngưng giương con mắt chăm chú nhìn hấn, yết hầu của Tống Kỳ Đông như bị buộc chặt, nói không ra lời.

Hấn khàn khàn mở miệng:

- Chỉ là đính hôn trước, tạm thời không có dự định kết hôn.
- Thì ra là vậy.

Tống Trí Viễn trả lời, lại quay sang Đường Vân Linh hỏi:

- Đường tiểu thư? Cũng không có dự định kết hôn sao?

Đối với câu trả lời này của Tống Kỳ Đông, Đường Vân Linh hơn bất cứ ai tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt hơi rung, Tống Kỳ Đông lại không có ý định cùng cô kết hôn, vậy thì tới lúc nào cô ta mới có thể ngồi lên vị trí Tống phu nhân đây? (câu trả lời là trong mơ, bạn nhé ^^)

Cô ta muốn đuổi theo Tống Kỳ Đông hỏi cho ra lẽ, thế nhưng trước mặt của mọi người, chỉ có thể nhẹ nhàng cười trừ:

- Ủ, em hết thấy điều nghe theo Kỳ Đông.
- Phu xướng phụ tùy, xem ra Đường tiểu thư cùng Kỳ Đông thật sự rất yêu nhau nha, khiến cho kẻ khác cũng phải ước ao đó.

Tô Ngưng đột nhiên mở miệng, ánh mắt hiện lên tia sáng, khoe miệng mỉm cười nhìn Đường Vân Linh:

- Nghe nói trước khi Kỳ Đông cùng chị tôi kết hôn, Đường tiểu thư là bạn gái của anh ấy. Hai người đã yêu nhau như vậy, tại sao lại chia tay nhỉ?

Đường Vân Linh thoáng cái liền giật mình, không nghĩ tới Tô Ngưng lại lợi dụng lúc này trực tiếp nhắc tới chuyện kết hôn của Tống Kỳ Đông và Tô Du.

Cũng vì nhắc tới chuyện này, nên bầu không khí trên bàn ăn thoáng ngưng kết.

- Tôi lúc đó cùng Tô Du kết hôn, bởi vì cha mẹ hai bên yêu cầu, Vân Linh cũng bắt buộc dĩ mới chia tay với tôi."

Đường Vân Linh không trả lời, trái lại Tống Kỳ Đông lên tiếng trách móc nói.

- Ha hã.

Tô Ngưng cười lạnh trào phúng:

- Thì ra là như vậy, tôi còn tưởng rằng đây giống như là diễn kịch truyền hình vậy, Đường tiểu thư lấy tiền từ tay bác gái Tống đây, cho nên mới rời đi.

Tô Du hạ đũa xuống, lời nói của cô vừa dứt, đôi đũa trong tay Trầm Ngọc Bích rớt xuống bàn.

Bà lộ ra vẻ hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Tô Ngưng, phảng phất muốn nói... Làm sao con biết?

*

22. Chương 22: Hôn Nhau Trên Ban Công

- Dì à, làm dì sợ rồi à, lẽ nào thật sự bị con nói trúng rồi, Đường tiểu thư có nhận qua tiền của dì à?
- Tô Ngưng kinh ngạc nói.

Thẩm Ngọc Bích căng thẳng nuốt nước bọt, không lên tiếng phủ nhận. Tổng Kỳ Đông nhìn Thẩm Ngọc Bích, con người đen hơi trầm xuống, lập tức liền đem ánh mắt chuyển hướng sang người Đường Vân Linh.

Tuy rằng cô ta rất nỗ lực muốn mình bình tĩnh, nhưng khuôn mặt trắng xám, còn có ánh mắt thất kinh đã tiết lộ sự chột dạ của cô ta.

Nếu chưa từng làm chuyện như vậy, thì tại sao phải chột dạ?

Rầm một tiếng!

Tổng Kỳ Đông đặt mạnh đôi đũa trong tay xuống, ánh mắt âm trầm của hắn nhìn chằm chằm vào Đường Vân Linh không tha. Năm đó bởi vì cha mẹ cùng gia đình tạo áp lực, hắn không thể không cùng Đường Vân Linh chia tay.

Vì chuyện này, hắn cảm thấy mình làm thua thiệt Đường Vân Linh một phần nào đó, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, ở trước mặt hắn Đường Vân Linh luôn biểu hiện thương tâm gần chết, sau lưng lại nhận tiền của Thẩm Ngọc Bích!

Bây giờ Tô Ngưng chỉ mới nói dăm ba câu đã lòi ra sự thật, trong lòng Tổng Kỳ Đông bùng lên sóng to gió lớn.

Sắc mặt Tổng Kỳ Đông ngày càng trầm trọng, đối mặt với bàn đầy thức ăn ngon, chỉ còn mỗi Tô Ngưng đang động đũa.

Cô không những đang ăn, hơn nữa còn ăn rất vui vẻ, gấp một khối sườn chua ngọt bỏ vào trong bát Tổng Trí Viễn, ôn nhu nói:

- Trí Viễn, món ăn này thật ngon nha, anh cũng nếm thử xem!

Trong phòng ăn đang nổi bùng cơn bão lạnh lẽo, cô lại làm như không có cảm giác gì, tiếp tục cười khẽ.

Vào lúc này Tổng Minh Tường giả vờ ho hai tiếng, lấy thân phận chủ gia đình uy nghiêm nói:

- Ăn cơm đi, có chuyện gì, chờ cơm nước xong lại nói.

Sau bữa cơm chiều, Tổng Trí Viễn bị Tổng Minh Tường gọi vào thư phòng, mà Tô Ngưng đứng ở trên ban công lầu hai, ánh mắt nặng nề nhìn dưới lầu.

- Kỳ Đông, em xin lỗi, em đã không nói cho anh biết chuyện này. Nhưng lúc đó nhận lấy số tiền kia, em cũng là bất đắc dĩ. Anh biết em muốn đi du học nước ngoài, nhưng cha mẹ em mất sớm, lại không có điều kiện kinh tế. Em lại cùng anh chia tay, em không muốn ở lại nơi làm em thương tâm này.

Đường Vân Linh đuổi theo sau Tổng Kỳ Đông, cô ta không ngừng giải thích.

Tổng Kỳ Đông đi phía trước, sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn, không thèm quay đầu liếc nhìn cô ta dù chỉ một cái.

Đến bên cạnh xe, hắn mở cửa, trầm giọng nói:

- Lên xe, tài xế sẽ đưa em về.

- Kỳ Đông, em biết sai rồi, em không nên nhận lấy khoản tiền kia. Nhưng mà em đối với anh là thật, em yêu anh, tình yêu này chưa bao giờ thay đổi.

Đường Vân Linh cầm lấy ống tay áo của Tổng Kỳ Đông, khổ sở khẩn cầu, trong hốc mắt thấm dần nước mắt.

Tổng Kỳ Đông đưa cánh tay đặt lên vai Đường Vân Linh.

- Vân Linh, em về trước đi, hai chúng ta cần yên tĩnh một chút, chuyện ngày hôm nay anh cũng cần suy nghĩ một chút.

Nói xong, hắn đề lên vai Đường Vân Linh, đẩy cô ta ngồi vào xe.

- Kỳ Đông...

Đường Vân Linh còn muốn giải thích gì đó, nhưng trả lời cô ta là tiếng dùng sức đóng cửa của Tống Kỳ Đông, xe lập tức đi xa.

Tô Ngưng nhìn cuộc cãi vã giữa Đường Vân Linh và Tống Kỳ Đông từ đầu đến cuối, coi như nghe không rõ bọn họ nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt cũng đoán được rồi.

Cô nhếch môi, nở nụ cười yếu ớt, thật không nghĩ tới, cô mới xuất hiện ngày thứ nhất, lại có thể nhìn thấy một màn lớn nhanh như vậy.

- Em ở đây nhìn cái gì mà cười vui vẻ vậy?

Tống Trí Viễn mở miệng hỏi.

Tô Ngưng sợ hết hồn, đôi vai run rẩy, thở ra một hơi liền nói:

- Anh khi nào thì về rồi, bước vào sao không có tiếng động nào vậy?

Tống Trí Viễn dịu dàng khẽ vuốt sau lưng cô, cười nói:

- Không phải anh bước đi không có tiếng, là tại em nhìn quá chuyên tâm thôi.

Theo tầm mắt Tô Ngưng nhìn xuống, hần nhìn thấy Tống Kỳ Đông ở dưới lầu, nụ cười yếu ớt nhàn nhạt liền lụi tắt.

- Nhìn thấy bọn họ cãi nhau, em hài lòng như vậy sao?

Hần trầm thấp hỏi.

- Đương nhiên.

Tô Ngưng không chút do dự đáp, đáy mắt lóe ra tia lửa:

- Em nhận hết thống khổ dần vật, nguyên nhân em cố gắng sống sót đến tận bây giờ, là vì em hận hần! Em trở về đây, chính là để báo thù hần! Thay chính mình báo thù, cũng thay ba em báo thù!

- Tiểu Du à...

Tống Kỳ Đông kêu lên một tiếng bất đắc dĩ, khẽ gọi tên thật của cô.

Tô Ngưng trước mắt hần chính là Tô Du, ba năm trước rơi xuống biển, suýt chút nữa đã thiệt mạng.

Đối với hình dáng bên ngoài, cô đã bị huỷ nửa bên mặt, vừa bắt đầu bởi vì trong bụng có đứa bé, nên không tiện làm phẫu thuật lắm. Nhưng sau đó, Tống Trí Viễn đã tìm đến bác sĩ chỉnh hình xuất sắc nhất, bỏ ra hai năm, mới đem Tô Du biến thành hình dạng bây giờ và trở thành Tô Ngưng.

Tô Du trọng sinh trên người Tô Ngưng, và cũng đồng thời kích động sự thù hận của cô.

Nhưng... sau lưng là hận, không phải là yêu sao?

Tống Trí Viễn muốn hỏi cô, đến bây giờ, cô có còn yêu Tống Kỳ Đông không?

Nhưng điều muốn nói vừa tới miệng, Tô Du đột nhiên nâng má hần lên, nhón mũi chân dán môi mình lên đôi môi Tống Trí Viễn.

Tô Ngưng hôn, đuôi mắt vẫn nhìn dưới lầu.

Rõ ràng Tống Kỳ Đông đưa lưng về phía bọn họ, không biết từ lúc nào đã quay người, cầm khẽ nâng, hần nhìn lên lầu hai, chỗ Tô Ngưng đang đứng ở ban công.

Tống Trí Viễn cũng rất nhanh phát hiện điểm ấy, trong ngực bởi vì nụ hôn này mà rung động đột nhiên ngừng lại, thế nhưng cánh tay nhẹ nhàng, đem Tô Ngưng kéo vào trong lồng ngực.

Thân thể Tô Ngưng cứng đờ, muốn đẩy Tống Trí Viễn ra, lại nghe hần khàn khàn nói:

- Tiểu Du, diễn kịch đương nhiên phải diễn cho thật, nếu không Kỳ Đông sẽ không tin đâu.

23. Chương 23: Đợi Em Ba Năm

Bóng đêm đen dần bao phủ, một chiếc xe Porche màu đen chạy trên đường cao tốc.

Tổng Kỳ Đông đạp chân ga, hai tay dùng sức cầm lái, gân xanh dày rộng trên mu bàn tay nhô ra, gió từ bên ngoài thổi vào trong, làm cho mái tóc đen của hắn bay tán loạn, nhưng như thế cũng không tiêu tán được một trận phần nộ đang nổi lên trong lòng, cũng không xóa được một màn cứ hiện ra liên tục trong đầu hắn.

Lầu hai trên ban công, từ ngọn đèn trong phòng chiếu rọi rõ ràng gương mặt quyến rũ của người phụ nữ, cô ấy đưa tay chạm vào mặt của người đàn ông kia, ngẩng đầu hôn lên môi hắn.

Tổng Kỳ Đông nhìn thấy rất rõ ràng, thậm chí ngay cả động tác nhón chân của Tô Ngưng cũng nhìn rõ.

Cho dù Tô Ngưng không thừa nhận, nhưng trong lòng Tổng Kỳ Đông luôn có cảm giác, cô ấy chính là Tô Du, cái tên Tô Ngưng chẳng qua là cô ấy cố tình ngụy trang giả thân phận mà thôi.

Mà nếu cô ấy là Tô Du, thì chính là vợ của Tổng Kỳ Đông hắn! Làm sao cô ấy có thể tùy tiện hôn môi người đàn ông khác, làm ra cái chuyện hồng hạnh vượt tường, cho dù người kia là anh trai hắn, đã từng là vị hôn phu của cô ấy cũng không được.

Ghen tỵ trong nháy mắt thiếu đốt dòng máu đang chảy trong người hắn, nóng đến mức hắn muốn bạo phát ra ngoài.

Kít...t...t –

Theo tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, Tổng Kỳ Đông rốt cục dừng xe lại, mà nơi hắn dừng lại, chính là nơi đã từng là phòng cưới của hắn, cũng là nơi mà Tô Du đã sinh sống ba năm.

Ba năm này, Tổng Kỳ Đông vô hình trung đã dưỡng thành một thói quen, chỉ cần hắn tâm phiền ý loạn, hắn lại thích lái xe chạy khắp nơi, thế nhưng mỗi một lần đều tới nơi này... Hắn luôn luôn trở lại cái căn biệt thự này.

Hôn nhân giữa hắn và Tô Du cũng bắt đầu từ nơi đây.

Chỉ có ở chỗ này, hắn vẫn có thể cảm thụ được Tô Du còn sống, cũng tài có thể làm cho mình tâm tình phiền não bình phục lại.

Đã từng Tổng Kỳ Đông không thể nào nghĩ thông được vì sao, vì sao hắn cho tới bây giờ cũng không xóa bỏ được hình ảnh của cô ấy trong lòng, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ đoạt lấy danh phận “vợ của hắn” trên danh nghĩa mà thôi, vì sao sau khi cô ấy mất, hắn vẫn không bỏ xuống được, vẫn luôn có ý niệm, hy vọng cô ấy có thể sống sót trở về.

Suy nghĩ tròn ba năm, hơn nữa chuyện xảy ra hôm nay, Tổng Kỳ Đông đã nghĩ ra, hắn cũng quá ngu xuẩn đi!

Hắn yêu Tô Du.

Yêu hình dáng cô dịu dàng, ngoan ngoãn, cúi đầu nghe lời; yêu cô luôn đối với hắn từng li từng tí, luôn trông chờ ánh mắt của hắn hướng đến cô; yêu cô lúc làm tình thì quật cường cắn môi không chịu rên ra tiếng vì ngưỡng ngưỡng.

Đã từng mỗi bước ngoặt trong cuộc sống hôn nhân, Tô Du từ lúc nào đã bắt tri bắt giác tiến vào lòng của hắn, nhưng bởi vì hắn chán ghét cuộc hôn nhân này, đối với Đường Vân Linh lại cảm thấy hổ thẹn, cho nên bản thân hắn cũng đâm ra ghét Tô Du.

Để cho trong hôn nhân của họ, chỉ mình cô nhận hết dần vất.

- Tổng Kỳ Đông, tôi yêu anh hơn mười năm, kết hôn với anh ba năm. Tôi đã từng nghĩ có thể gả cho anh, là chuyện hạnh phúc nhất cả đời tôi! Không nghĩ tới ngày hôm nay lần đầu tiên tôi nghe được câu nói “anh yêu em”, lại là muốn đẩy tôi vào chỗ chết!

- Tổng Kỳ Đông, tôi có chết, coi như biến thành quỷ, tôi cũng sẽ quay về tìm anh! Tôi muốn anh sống không bằng chết!

Những lời Tô Du nói với hần khi đó, Tổng Kỳ Đông đến bây giờ đều không quên một chữ, mỗi lần nhớ tới, lòng lại như cắt. Thím Trương nghe được tiếng thắng xe, biết là Tổng Kỳ Đông tới, vừa thay hần mở cửa, vừa hỏi hần:

- Tiên sinh, ăn cơm xong rồi sao? Có muốn tôi chuẩn bị đồ dùng cho ngài?

- Không cần.

Tổng Kỳ Đông mang theo một thân rét lạnh, lướt qua người thím Trương bên người, đi thẳng lên lầu hai.

Thím Trương nhìn bóng lưng hần lên lầu, liền thở dài một hơi, ba năm qua bà vẫn ở chỗ này, mặc kệ chuyện gì, Tổng Kỳ Đông vẫn đưa cho bà tiền lương đầy đủ, chẳng qua để bà ở chỗ này là theo yêu cầu của Tô Du khi còn sống, đem chỗ này tất cả phải duy trì nguyên trạng của nó.

Thím Trương nghĩ, Tổng Kỳ Đông yêu Tô Du, nếu hai người đã yêu nhau như thế, vì sao lại muốn dẫn vật lẫn nhau, vì sao lại không thể hòa thuận ở chung.

Tô Du ở căn biệt thự này chờ đợi ba năm, mà Tổng Kỳ Đông, cũng đã đợi ba năm rồi.

Một bước vào căn phòng lầu hai, Tổng Kỳ Đông hít sâu một hơi, trong phòng không còn hơi thở của Tô Du, nhưng mà hần vẫn không đổi được thói quen này.

Trên bàn trang điểm, vẫn còn đặt một nửa số mỹ phẩm dưỡng da mà Tô Du đã từng dùng, cùng những đồ vật khác của cô, ví như...

Một chiếc nhẫn cưới, cùng một tờ giấy thỏa thuận ly hôn đã ký.

Tổng Kỳ Đông đến trước bàn trang điểm, ngón tay khẽ vuốt qua trang giấy đã ố vàng. Ở trang cuối cùng, chỉ có một người kí tên, là Tô Du, thật lẻ loi, cô đơn!

Con mắt của hần hơi lạnh, rốt cục hôm nay, dứt khoát quyết định cầm lên tờ giấy ly hôn, không phải ký tên ngay chỗ mình, mà là xé nát nó thành mảnh nhỏ!

Xoạt – Xoạt – Xoạt –

Chỉ vài động tác nhỏ, hần đã hoàn toàn xé nát tờ giấy, Tổng Kỳ Đông cười lạnh ném tất cả vào thùng rác, sau đó đem chiếc nhẫn cưới, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Tô Du, lúc này đến phiên anh nói với em, muốn ly hôn ư, đừng có nằm mơ, cho dù anh có chết, cũng sẽ không ly hôn với em! (mới 3 năm mà anh lật lọng nhanh để sợ luôn @_@)

(Nếu thấy hay, hãy LIKE để tạo động lực cho nhóm mình nha ^_~)

24. Chương 24: Làm Thư Ký Của Hần

Bất luận đó là Tô Du, hay là Tô Ngưng, nếu mọi người đã trở về, Tổng Kỳ Đông đều muốn tìm ra chân tướng.

- Anh muốn tôi điều tra sao?

Hoắc Kiến Nguyên từ trong tay Kỳ Đông tiếp nhận một tấm hình cùng tư liệu sơ bộ đơn giản, liếc mắt nhìn người phụ nữ trong hình, hần thâm thúy nói:

- Đây không phải là vợ cậu à, không phải ba năm trước cô ấy đã...

Ánh mắt Tống Kỳ Đông lạnh lùng nghiêm nghị lập tức nhìn sang, Hoắc Kiến Nguyên sợ hãi không nói ra được chữ “chết”.

Hoắc Kiến Nguyên là một thám tử tư, cũng là bạn tốt của Tống Kỳ Đông, chuyện thị phi ba năm trước hẳn cũng có nghe đến, nên vẫn tính là có rõ ràng trong chuyện này.

Sau khi cho cái ánh mắt ngăn lại lời nói của Hoắc Kiến Nguyên, Tống Kỳ Đông mới lạnh giọng mở miệng:

- Cô ấy chưa chết, cô ấy trở về rồi.

- Tô Du còn sống sao?

- Ủ, cô ấy giờ tên là Tô Ngưng, theo chân anh tôi cùng nhau trở về.

Nghĩ đến quan hệ hai người lúc đó, ánh mắt Tống Kỳ Đông nháy mắt hơi trầm xuống.

- Cậu không chỉ phải điều tra cô ấy, cũng điều tra luôn anh tôi đi. Tô Du năm đó có thể sống sót, khẳng định có liên quan tới anh trai tôi.

- Tôi sẽ mau chóng cho cậu tin tức.

Hoắc Kiến Nguyên thu lại vẻ mặt, trịnh trọng nói, đem lời nói của Tống Kỳ Đông toàn bộ đều ghi chép lại, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng làm việc của hắn.

Hoắc Kiến Nguyên đi rồi, Tống Kỳ Đông vẫn còn trầm tĩnh ở trong thế giới của mình, tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy, rốt cuộc Tô Du làm sao sống sót được, lại có thể chịu đựng biết bao nhiêu nỗi thống khổ dằn vặt.....

Bên kia Tống Kỳ Đông vừa mới phái người đi điều tra Tô Ngưng, bên này người liên tục đưa tới cửa.

Tống Minh Tường mang theo Tô Ngưng xuất hiện tại tập đoàn Tống thị. Bởi vì cô có khuôn mặt bảy phần tương tự như Tô Du, dẫn tới một trận xôn xao lòng người, có điều cô ở trước mặt tất cả mọi người công khai mình là em họ Tô Du, mọi người rất nhanh đã bình thường trở lại.

- Thì ra cô là em họ cô ấy, chẳng trách lại giống đến vậy, nếu không phải bây giờ đang là ban ngày, tôi còn tưởng mình nhìn thấy quỷ. Có điều Tô tiểu thư, cô yên tâm đi, khí chất của cô cùng với cô ấy hoàn toàn khác nhau.

- Đây cũng không phải vậy. Ba năm trước, tôi đã từng nhìn thấy một bên mặt của Tô Du. Cô ấy tới công ty tìm Tống tổng, Tống tổng cố ý nói đang có hội nghị, cũng không muốn gặp cô ấy.

- Cái cô Tô Du kia à, cổ họng cũng không dám ho một tiếng, nhát gan lại sợ phiền phức, làm sao có thể so sánh cùng Tô Ngưng tiểu thư đây. Vừa nhìn đã biết cô chính là thiên kim tiểu thư, quý khí bức người à.

Ba năm rồi, người trong phòng làm việc này, có người đi, có người đến, nhưng yêu thích nói nhảm, yêu thích nịnh nọt, yêu thích cay nghiệt trào phúng, bầu không khí ngay cả một điểm cũng không thay đổi.

Cô chẳng qua chỉ biểu lộ mình cùng Tô Du một chút cũng không quen, hiện tại lại là bạn gái của Tống Trí Viễn, ánh mắt tất cả mọi người nhìn cô cũng sẽ không giống nhau.

Cùng với cô ba năm trước, đôi ngọ khác nhau một trời một vực.

Năm đó cô chỉ lẻ loi ngồi ở trong phòng hội nghị nhỏ, bây giờ cô lại được nhiều người vây quanh.

Tô Ngưng nhẹ nhõm cười, quay về những người kia hỏi:

- So sánh với bạn gái Tống tổng bây giờ, tiểu thư Đường Vân Linh, các vị cảm thấy tôi với cô ấy, ai xuất sắc hơn?

Đối với vấn đề đột ngột này của Tô Ngưng, những người kia sắc mặt cứng đờ, vốn là đang nói khéo như rót mật bây giờ liền biến mất, sắc mặt căng thẳng nói không ra lời.

Một là bạn gái của Tổng Trí Viễn, một là vợ chưa cưới của Tống Kỳ Đông, hai người này đều có khả năng sẽ kế thừa tập đoàn Tống thị, và hai người phụ nữ này đều có khả năng trở thành vợ của ông chủ bọn họ, bên nào nặng bên nào nhẹ, không thể nói được.

- Đương nhiên là Tô tiểu thư rồi. Đường Vân Linh bắt quả chỉ chim sẻ bay lên đầu cành cây, sao có thể so được với cô.

Cũng không biết là ai, đột nhiên nói ra một câu như vậy, những người phụ nữ khác cũng hòa theo phụ họa lên ca ngợi, thao thao bất tuyệt.

Mới từ bên ngoài gặp khách hàng trở về, Tống Kỳ Đông vừa về tới văn phòng, liền nhìn thấy tình cảnh nhao nhao ồn ào, khuôn mặt găng gượng lập tức chìm xuống, thấp giọng quát lớn:

- Các người đang làm gì đó? Cũng không cần đi làm sao?

- Tống tổng!

Có người vừa quay đầu lại, kinh hô.

Sắc mặt tất cả mọi người chợt biến, lập tức chạy tan tác như chim muông, về lại chỗ ngồi của mình, làm bộ bận rộn.

Mà Tô Ngưng bị mọi người vây vào giữa, cũng đi ra.

- Tại sao cô lại ở chỗ này?

Tô Ngưng đột nhiên xuất hiện ở đây, Tống Kỳ Đông kinh ngạc hỏi.

Tô Ngưng nâng lên khuôn mặt nhỏ, có khí thế đối khách làm chủ, mở miệng nói:

- Đến văn phòng anh rồi hãy nói.

Con người sắc bén của Tống Kỳ Đông đảo qua tất cả mọi người, cũng nhìn một vòng trên người Tô Du, nhanh chân tiến vào phòng làm việc của hắn, rầm một tiếng đóng cửa lại.

- Nói đi, cô đến đây làm gì?

Tô Ngưng trấn định tự nhiên, ngồi xuống phía đối diện với hắn, mở miệng nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, tôi chính là thư ký của anh. Ngày hôm nay tôi tới cũng chỉ đến làm quen một chút với hoàn cảnh công việc, làm quen với đồng nghiệp.

- Thư ký của tôi? Chuyện này khi nào?

Tống Kỳ Đông nhìn chăm chú Tô Ngưng, muốn từ nét cười của cô, nhìn rõ đến cùng cô đang có tính toán gì.

- Nửa giờ trước, anh không có ở đây. Bác Tống tự mình mang tôi tới đây, vị trí này cũng là bác ấy an bài. Nếu như anh không đồng ý, có thể cùng bác Tống nói chuyện.

Tô Ngưng giải thích, híp híp mắt, khiêu khích hỏi:

- Tống Kỳ Đông, anh không phải là đang sợ hãi đó chứ, không dám để tôi làm thư ký của anh à?

25. Chương 25: Tôi Không Phải Là Tô Du

Chú ý tới sắc mặt hơi biến dạng của Tống Kỳ Đông, trong lòng Tô Ngưng tỏ ra đắc ý.

Sự xuất hiện của cô đối với Tống Kỳ Đông mà nói là một loại dằn vặt, nếu muốn loại dằn vặt này sâu sắc hơn nữa, thời gian dài xuất hiện trước mặt Tống Kỳ Đông, vậy thì làm thư ký cho hắn là thích hợp nhất.

Hơn nữa cô còn có thể theo dõi hắn, biết hắn lúc nào sẽ cùng Đường Vân Linh gặp mặt.

Tổng Kỳ Đông, Đường Vân Linh, đều là do hai người ban đầu muốn hại chết cô, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho họ.

Giữa lúc Tô Ngưng nắm chắc phần thắng trong tay, Tổng Kỳ Đông đột nhiên đứng lên, thân thể cao lớn đi qua bàn làm việc, gương mặt tuấn lãng thoáng cái tới gần trước mặt Tô Ngưng, Thầm giọng nói:

- Cô sai rồi, tôi không chỉ không sợ, mà còn cầu không được, Tô Du à!

Cuối cùng, Tổng Kỳ Đông hết sức kiên định hô tên của cô.

Nếu Tô Ngưng lúc này chăm chú nhìn, là có thể nhìn thấy ánh sáng nhu hòa giấu ở chỗ sâu nhất trong con mắt đen của Tổng Kỳ Đông, thâm tình lưu luyến như vậy, chỉ thuộc về mỗi Tô Du.

Thế nhưng cái tên Tô Du từ trong miệng Tổng Kỳ Đông nói ra, Tô Ngưng thoáng giật mình, chân tay liền một trận luống cuống.

- Tổng Kỳ Đông, anh rõ ràng thấy, tôi không phải Tô Du, tôi là Tô Ngưng!

Cô dùng cơn phần nộ che dấu chính mình đang hoảng sợ:

- Tô Du đã chết rồi. Ba năm trước trong bãi đỗ xe, anh với Đường Vân Linh cùng cô ấy trong lúc đó, anh đã lựa chọn Đường Vân Linh. Ép cô ấy rơi xuống vách núi, đây rõ không phải ngoài ý muốn, tất cả là do anh!

Hai mắt Tô Ngưng đỏ lên, căm hận nhìn Tổng Kỳ Đông.

Ánh mắt của Tổng Kỳ Đông ngưng trọng lại, trong con mắt chợt lóe lên tia thống khổ nặng nề, nhưng mà hẩn rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ bình thường, cười lạnh nói:

- Tôi chẳng qua nhất thời gọi sai tên, cô kích động như vậy làm gì? Nhưng thật ra cô... Tại sao lại biết rõ chuyện đó đến vậy?

Gọi sai tên sao!

Tay phải Tô Ngưng nắm chắc thành quyền, móng tay khảm sâu vào da thịt, thật buồn cười!

Thì ra hai chữ “Tô Du” này trong lòng Tổng Kỳ Đông, là hai chữ vốn không quan trọng gì, lại có thể tùy ý thốt ra.

Tổng Kỳ Đông trở lại vị trí của mình, giải quyết việc chung nói:

- Tôi chấp nhận cho cô làm thư ký của tôi, vị trí ở ngoài cửa, ngày mai bắt đầu đi làm, có cái gì không biết có thể hỏi trước Trần Thân, hỏi lại tôi. Hiện tại cô có thể ra ngoài.

Tô Ngưng cũng không yếu thế chút nào đứng lên, hướng về phía Tổng Kỳ Đông nói:

- Vâng, thưa Tổng tổng!

Nhìn thân ảnh Tô Ngưng giận dữ đạp giày cao gót rời đi, đôi môi mỏng của Tổng Kỳ Đông khẽ nhúc nhích:

- Anh nhất định sẽ kéo xuống bộ mặt giả tạo của em, khiến em thừa nhận em chính là Tô Du, là vợ của anh.”

...

- Tiểu Ngưng à.

Sau bữa cơm chiều ở Tổng gia, Tô Ngưng đang chuẩn bị trở về phòng, Thầm Ngọc Bích ở phía sau gọi cô lại.

- Bác gái, còn có chuyện gì sao?

Tô Ngưng xoay người lại, cười yếu ớt hỏi.

Thầm Ngọc Bích nhìn Tô Ngưng bằng ánh mắt tràn đầy quan sát, thận trọng hỏi:

- Tiểu Ngưng, con làm sao biết chuyện Đường Vân Linh lấy tiền từ chỗ bác vậy?”

Dùng tiền để ép bạn gái của con trai rời đi, dù sao cũng chẳng vẻ vang gì, sở dĩ chuyện này, Thẩm Ngọc Bích không nói cho bất cứ ai chuyện này, cho dù là Tống Minh Tường cũng không được, người duy nhất bà nói ra, chính là Tô Du.

Tuy rằng con bé nói mình là Tô Ngưng, Tống Trí Viễn cũng nói con bé là Tô Ngưng, thế nhưng trong lòng Thẩm Ngọc Bích vẫn có chút không xác định được, nghĩ rất khả năng đó chính là Tô Du, nhưng sự kiện nghiêm trọng ngoài ý muốn năm đó, Tô Du không thể nào có thể sống sót được.

Thẩm Ngọc Bích ngẫm nghĩ chừng mấy ngày, rốt cục không nhin được, cho nên hôm nay bà mới mở miệng hỏi.

- Chuyện này sao!

Lông mi dài của Tô Ngưng khẽ run, nụ cười trên mặt bất biến:

- Con xem trên TV thấy nhiều rồi, nên thuận miệng nói mò thôi ạ.

- Con thực sự không biết chuyện này?

Thẩm Ngọc Bích không xác định, bà hỏi lại.

- Con với mọi người đều là lần đầu tiên gặp mặt, mấy chuyện đó đều là lời chuyền miệng, nếu quả thật bị con nói trúng, đó nhất định là vừa khéo thôi.

Tô Ngưng đáp trả, trên mặt không có tí gì chột dạ.

Thẩm Ngọc Bích lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, điều này cũng đúng thôi...nếu thực sự là Tô Du, không biết sẽ gây ra sóng gió lớn tới mức nào.

Trong phòng, Tống Trí Viễn mới từ trong phòng tắm đi ra, ngẩng đầu lên liền thấy Tô Ngưng đỡ ra ngồi yên bên giường, liền hỏi:

- Làm sao vậy? Hôm nay không thuận lợi sao?

Tô Ngưng lắc đầu, nói sự việc gặp Thẩm Ngọc Bích lúc này cho Tống Trí Viễn.

Tống Trí Viễn thở dài một hơi, hần ngồi xuống bên cạnh Tô Ngưng:

- Tiểu Ngưng, em đừng quá nóng lòng. Mọi người ở đây không có ai biết em là Tô Du trước kia, nhưng em lại rất dễ đem mình bại lộ ra ngoài.

- Không được, em không có thời gian.

Sắc mặt Tô Ngưng liền ngưng trọng, mang theo một tia dứt khoát kiên định.

Ánh mắt Tống Trí Viễn cũng theo đó lộ ra tia yêu thương, nhưng lại bị che đi bởi mái tóc ngắn của hần, không để cho Tô Ngưng nhìn thấy.

Hần sờ sờ tóc cô, ôn nhu nói:

- Một mẻ mỗi cả ngày, mau đi tắm đi.

Mà bản thân hần, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái gối cùng một cái mền, bỏ vào một bên ghế sa lon.

Thấy thế, Tô Ngưng xin lỗi nói:

- Trí Viễn, xin lỗi. Nếu không tối nay anh lên giường ngủ đi, em sẽ ngủ trên sofa.

- Không sao cả, mấy ngày nay, anh đã có thói quen ngủ ở đây rồi.

- Giường rất lớn, chúng ta có thể cùng nhau ngủ mà.

Tống Trí Viễn vẫn lắc đầu:

- Ta ngủ không được tốt lắm, không muốn quấy rầy em nghỉ ngơi.

Một người ngủ không được tốt lắm, nhưng vẫn cố ý ngủ trên trên ghế sa lon, Tống Trí Viễn sẵn sàng tỉ mỉ cùng chiếu cố, Tô Ngưng không phải là không hiểu, nhưng chẳng qua...

Tình yêu trước kia khiến cô tổn thương quá sâu, nên đã không còn khí lực yêu thêm lần nào nữa.

26. Chương 26: Cô Bắt Đầu Trả Thù

Ngày thứ hai, Tô Ngưng mang một bộ trang sức trang nhã, làm cho ngũ quan trên mặt tăng thêm vài phần xinh đẹp, trên người mặc bộ đồ màu trắng bó sát cùng mùi nước hoa thơm ngát, lộ ra thân thể lồi lõm quyến rũ, váy ngắn ôm lấy đôi chân dài mảnh khảnh, nhờ giày cao gót phụ trợ, mà càng lộ vẻ thon dài.

Cô vừa xuất hiện, gần như khiến ánh mắt của kẻ khác phải sáng rực.

Điều không phải trước kia Tô Du không đẹp, chỉ là Tô Du bản tính vốn ôn nhu, tính cách hướng nội, trầm tĩnh lạnh nhạt điều mà không phải người bình thường thường chú ý tới, mà Tô Ngưng lại mang vẻ đẹp không tầm thường, tính cách cũng cởi mở hơn.

Tổng Kỳ Đông vừa đến công ty, liền chú ý tới Tô Ngưng.

Con người đen đồng thời toát ra vẻ kinh diễm, cũng hơi co rút lại, ánh mắt thật chặt chăm chú vào làn da trắng nõn trên đôi chân ngọc ngà của Tô Ngưng.

Chết tiệt! Sao lại mặc váy ngắn như vậy, hơn nữa cô có mặc tất chân sao?

- Tổng tổng, buổi sáng tốt lành.

Tô Ngưng dường như không cảm giác được ánh mắt quan sát của Tổng Kỳ Đông, đứng ngay ngay ngắn cùng Tổng Kỳ Đông chào hỏi.

Ánh mắt hơi lạnh của Tổng Kỳ Đông xẹt qua khuôn mặt thản nhiên tươi cười của cô, mi tâm nhíu lại, dung mạo anh tuấn bất phàm thoáng thập phần lạnh lẽo, hơn nữa hấn vào phòng làm việc thì dùng đóng sầm cửa sức một cái.

Mọi người cũng nhìn ra được, Tổng Kỳ Đông đang nổi giận.

- Vừa mới đi làm, thế nào mà Tổng tổng lại đột nhiên nổi giận nhỉ!

- Tô tiểu thư mặc dù là thư ký của Tổng tổng, nhưng chỉ là thay cho đại thiếu gia Tổng gia, nay đại thiếu gia Tổng gia đã trở về, sản nghiệp tập đoàn Tổng thị khổng lồ như thế, chẳng lẽ không muốn có?

- Chắc là vậy rồi... Trách không được ngày hôm qua chủ tịch lại đích thân đến cùng Tô tiểu thư, chắc là muốn ở riêng a.

- Hừ. Được rồi, đừng nói nữa, cẩn thận bị người khác nghe được.

Tô Ngưng không chỉ phát hiện Tổng Kỳ Đông tức giận, cũng nghe được những... những lời nói nhàn rỗi lúc này, nhưng những việc này cũng không có tổn hại đến tâm tình vui thích của cô, vui sướng của cô, vẫn luôn là bao trùm nổi thống khổ lên người Tổng Kỳ Đông.

Tổng Kỳ Đông không muốn phớt lờ hấn ta, phụ tá của hấn Trần Thân, là người lãnh đạo trực tiếp của Tô Ngưng.

Ba năm trước, có một ngày cô tới công ty của Tổng Kỳ Đông, chính người này đã đem cô vào phòng hội nghị, lại tỏ ra khinh bỉ làm khó dễ cô, Tô Ngưng một điểm chưa từng quên, cũng đã đến cô lúc báo thù rồi.

Xen vào thân phận Tô Ngưng, Trần Thân không dám giao cho cô công việc quá nặng nề, cũng không dám xem cô như tiểu muội sai vặt, cho nên hấn phân cho cô một ít công việc không phức tạp, nhưng có tầm quan trọng nhất định trong công việc, để cho cô hiểu rõ hiện trạng công ty.

- Trần trợ lý, chỉ có mấy việc thôi sao?

Tô Ngưng ba phần văn kiện thật mỏng nhìn trong tay.

- Thư ký Tô, cô đừng nhìn thấy nó ít như vậy, những thứ này đều là văn kiện khẩn cấp, đặc biệt phần này, Tổng tổng đã đặc biệt dặn dò, trước giữa trưa phải đưa vào.

Trần Thân đặc biệt dặn dò, lại giải thích một phen.

- Thì ra là vậy.

Hai mắt Tô Ngưng rất nhanh hiện lên tia giao hoạt:

- Trần trợ lý, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ mau chóng xử lý tốt rồi giao cho anh.

Mà thời gian trôi qua mau chóng, mười một giờ rưỡi là đến trưa vậy mà Tô Ngưng vẫn chưa đến giao cho hần, mười hai giờ là tan tầm, từ đây đến lúc đó chỉ còn nửa tiếng, Trần Thân lo lắng, thế nhưng đối mặt với Tô Ngưng, hần lại không dám trực tiếp làm phiền, hần thật hận không thể lấy tới, tự mình động thủ xử lý tất cả.

Nhưng mỗi lần như vậy Tô Ngưng chỉ áy náy, nói:

- Trần trợ lý, anh cho... tôi chút thời gian nữa thôi, ta thực sự sắp làm xong rồi.

Trần Thân bất đắc dĩ, chỉ có thể chờ.

Mười một giờ năm mươi phút, Tô Ngưng rốt cục đã sửa sang xong văn kiện giao cho Trần Thân:

- Trần trợ lý, sẽ không quá muộn chứ.

- Không muộn không muộn, tôi hiện tại đi vào vừa vặn giao cho Tổng tổng.

Trần Thân trên trán đều là mồ hôi lạnh, lại phải giả bộ khuôn mặt tươi cười, không có thời gian kiểm tra lần cuối, lập tức đi vào phòng làm việc của Tổng Kỳ Đông.

Tô Ngưng nhìn bóng lưng của Trần Thân, không tiếng động cười lạnh.

Tô Ngưng cách vị trí phòng làm việc của Tổng Kỳ Đông gần nhất, dù cho cánh cửa đang đóng, hần cũng nghe được bên trong truyền tới tiếng gầm gừ.

- Trần Thân! Anh theo tôi đã mấy năm, làm sao sẽ phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy! Hợp đồng tiền bạc quan trọng như vậy lại viết sai! Mặc dù chỉ là một số lẻ, nhưng tổn thất của công ty có thể mất hơn một nghìn vạn lợi nhuận!

- Tổng tổng, thật xin lỗi, phần văn kiện này là do thư ký Tô làm.

- Tô Ngưng?

Thanh âm của Tổng Kỳ Đông ngừng lại đôi chút, thế nhưng trên mặt cơn tức giận không hề giảm:

- Cô ấy là ngày ngày đầu tiên đi làm, anh là lãnh đạo trực tiếp của cô ấy, lẽ nào cũng không cần kiểm tra lại sao? Cứ như vậy mà trực tiếp đưa vào?

- Xin lỗi, tôi lập tức đem ra làm lại.

Lúc này, Trần Thân không hề biện minh cho mình, mà chỉ cúi đầu nhận sai.

Tổng Kỳ Đông thấy thế, cơn giận còn sót lại chưa tiêu, nhưng cũng không làm khó, phát phát tay:

- Còn không mau đi đi.

Trần Thân bật người ôm lấy văn kiện, rời khỏi phòng làm việc của Tổng Kỳ Đông.

Cửa phòng làm việc mở ra trong nháy mắt, hần thấy phía sau cửa, cất giấu một đôi đôi mắt đẹp, chính là mỉm cười dịu dàng nhìn một màn này.

Tô Ngưng cũng không né tránh, ánh mắt trực tiếp thưởng thức hình dạng tức giận thổ hển hển của Tổng Kỳ Đông, khoe miệng nhất thời nhếch lên, lộ ra tia giễu cợt.

Tổng Kỳ Đông nhíu mày nhìn, cô xốc túi xách lên, cùng mấy nữ đồng việc khác trong phòng đi ra ngoài ăn cơm trưa.

Đây mới là chút thủ đoạn nho nhỏ của cô, cũng là lúc cô bắt đầu trả thù.

27. Chương 27: Hấn Hôn Trộm

Mấy ngày tiếp theo, Tống Kỳ Đông rất nhanh phát hiện, Tô Ngưng đang cố ý gây phiền phức, có đôi khi là lợi dụng Trần Thân, có đôi khi lại lợi dụng vẻ đẹp của mình.

Dựa vào việc cô là bạn gái của Tống Trí Viễn, mặc dù không có người dám theo đuổi cô, nhưng đám người “tốt không có việc gì làm” kia lại đến nỗi liên không dứt.

Lại một lần nữa thấy đám người kia như con ruồi không đầu vòng vây chung quanh cô, như muốn dễ dàng thân thiết tới gần cô hơn, còn có thể ngửi thấy mùi hương trên người cô, Tống Kỳ Đông một lần nữa bùng lên cơn đố kỵ, ghen tuông.

Hấn mang theo một thân đầy sát khí đến gần, những người kia liền lập tức lui lại.

Lạch cạch một tiếng!

Tống Kỳ Đông mang một xấp tài liệu thật dày đặt trên bàn làm việc của Tô Ngưng, lạnh giọng ra lệnh:

- Đây là toàn bộ tài liệu cơ mật của công ty, trừ cô ra, không được cho bất ai biết về chúng, đem toàn bộ chúng đánh vào trong máy tính, làm xong rồi thì trực tiếp gửi cho tôi.

Tô Ngưng nhìn lướt qua độ dày của chúng có thể so với đại từ điển Ngưu Tân, cô hỏi lại:

- Toàn bộ sao?

- Đúng vậy, toàn bộ.

- Tống tổng lúc nào thì cần?

- Trong vòng ngày hôm nay, phải làm xong toàn bộ.

Chỉ cần cô có việc để làm, sẽ không thời gian thu hút mấy bọn ong bướm này nọ, đó là lý do mà Tống Kỳ Đông cố ý gây khó dễ cho cô.

- Tôi hiểu rồi.

Tô Ngưng nói, liền mở word ra, cầm lấy phần tư liệu thứ nhất, không chút nào dám trễ bắt đầu gõ.

Cô làm sao không biết Tống Kỳ Đông đang cố ý gây khó dễ, nhưng Tô Ngưng cũng có tính khí bướng bỉnh, nếu anh nghĩ tôi dám làm, tôi sẽ hết lần này tới lần khác làm cho anh xem.

Đến buổi trưa, Tô Ngưng không thêm nghỉ ngơi, từ sáng sớm đến tối, vẫn luôn ngồi tại chỗ gõ tư liệu.

Mà trong phòng làm việc của Tống Kỳ Đông, hôm nay lại phá lệ nhiều lần kêu Trần Thân, mỗi lần Trần Thân ra vào, cửa ban công lại mở, hẳn là có thể trực tiếp thấy rõ Tô Ngưng phía sau cửa.

Vẫn là không chịu buông tha sao, tại sao lại quật cường như vậy?

Cho dù làm không xong cũng sẽ không bị “cuốn gói”, chẳng qua là bị hấn quát lớn vài tiếng, lẽ nào như vậy cũng không muốn sao?

Hai người bọn họ như đang co kéo nhau không tiếng động, thế lực ngang nhau, ai cũng không muốn buông tay trước tiên, dù cho đã đến tận đêm khuya...

Ngay cả Trần Thân cũng đã tan việc lâu rồi, Tống Kỳ Đông không còn lý do tìm người vào, nhưng nhìn ngoài cửa ngọn đèn chưa tắt, hẳn biết Tô Ngưng vẫn còn làm.

Tổng Kỳ Đông cực lực khắc chế chính mình ngồi tại chỗ, thế nhưng xao động trong đáy lòng không nén được nữa, hần thật đứng dậy nhanh, mở cửa, hướng đến chỗ Tô Ngưng, hần muốn nói, được rồi, cô có thể tan việc, mau về nhà nghỉ ngơi đi.

- Tô...

Thế nhưng khi hần đang chuẩn bị mở miệng, lại thấy Tô Ngưng dựa bàn làm việc, mệt mỏi ngủ mất.

Coi như là đang ngủ, trên bàn làm việc của cô vẫn kiên bày tán loạn, file word trong máy tính vẫn còn mở, tay phải thậm chí vẫn còn đặt trên bàn phím, tựa hồ chuẩn bị đánh tiếp.

Trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp, lông mi thật dài cong vuốt gấn chặt, không rút ra ngoài...

Ánh mắt Tổng Kỳ Đông mỗi một tác xẹt qua gương mặt của Tô Ngưng, tựa hồ là thay ngón tay của mình vuốt ve, Tô Du, nếu vất vả như vậy, tại sao vẫn không chịu buông tha.

Đã từng thống khổ trong hôn nhân, bị từ chối ba năm, cũng không buông tay, nếu như mới có gặp trắc trở nhỏ như vậy mà bỏ qua, thì cô đã không phải là Tô Du rồi.

Sáng sớm hôm nay, lúc Tô Ngưng mím chặt môi phần chân tiếp nhận công việc từ hần, tinh thần quật cường, thật giống với Tô Du trong trí nhớ của hần.

- Tiểu Du...

Trong tiếng gọi trầm thấp, dịu dàng đó, hàm chứa nỗi đau khổ cùng dè nén thâm tình của Tổng Kỳ Đông.

Tô Ngưng ngủ mơ mơ màng màng, trong giấc mơ cô trở về thời điểm ba năm trước đây, cô phát sốt, cũng là nằm úp sấp ngủ như thế này, sau đó càng ngủ càng lạnh...

Vừa nhìn thấy Tô Ngưng rụt vai một cái, Tổng Kỳ Đông lập tức trở về phòng làm việc của mình, cầm lấy cái áo khoác đi ra, cúi người nhẹ nhàng đắp lên vai cô.

Nhưng mà chỉ một chút gần gũi như vậy, Tổng Kỳ Đông vẫn ngửi thấy được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người Tô Ngưng, rất nhạt nhẽo, lại rất ngọt.

Con mắt của hần nhìn trên người cô, làn da của Tô Ngưng thật mịn màng, từ cổ đến gương mặt, rồi đến đôi môi đỏ mọng theo hô hấp nhợt nhạt mà khe khẽ, đỏ sẫm mê người, như là nụ hoa mới nở.

Tổng Kỳ Đông không khống chế được muốn thử cảm thụ đôi môi đỏ mọng mềm mại ấy, hần cúi đầu, dần dần tới gần...

Đường Vân Linh vừa đi vào, vừa hay thấy được một màn này.

Từ lúc Tô Ngưng xuất hiện trong bữa cơm đó, Tổng Kỳ Đông lại không còn đi tìm cô ta nữa, cho dù là cô ta có gọi điện thoại cho Tổng Kỳ Đông, hần cũng chỉ từ chối, nói đang bận rộn với công việc, sau đó liền vội vã cúp điện thoại.

Mà bên kia, từ lâu Đường Vân Linh đã mua chuộc được một nhân viên trong tập đoàn Tổng thị, biết Tô Ngưng vào công ty, làm thư ký cho Tổng Kỳ Đông.

Khi biết tin tức này thì đồng thời, cô ta liền hận không thể xông lên tuyên thệ chủ quyền, thế nhưng cô ấy là Tô Ngưng, không thể giở chút thủ đoạn nhỏ mà đùa giỡn với cô được, vì cô ấy không phải kiểu dễ lừa như Tô Du.

Sở dĩ Đường Vân Linh không lập tức động thủ ngay, mà nhịn một tuần, đợi được Tổng Kỳ Đông hôm nay tăng ca, muốn dùng chính mình ôn nhu sẵn sốc, lại khiến cho Tổng Kỳ Đông động lòng với mình lần nữa. (Méo ơi! Bả tự tin thấy sợ @_@)

Lại không nghĩ tới, vậy mà thấy Tổng Kỳ Đông đang hôn trộm Tô Ngưng!

Không! Nhất định là do con tiện nhân kia dùng thủ đoạn vô liêm sỉ gì đó, cố ý mê hoặc Tổng Kỳ Đông!

28. Chương 28: Châm Chọc Cỡ Nào

Đường Vân Linh thốt hân nhìn một màn này, cô ta tức giận cắn chặt răng.

Thế nhưng vốn là đã đến gần cô ta, vậy mà lại không tiếng động nào lui ra ngoài, trở lại chỗ thang máy, sau đó gọi điện cho Tống Kỳ Đông.

Chỉ biết phụ nữ nếu quá kích động sẽ không chiếm được lòng của người đàn ông, trái lại phải học cách săn sóc cùng chiều chuộng người yêu.

Ong ong – ong ong –

Còn kém một chút nữa thôi, đôi môi mỏng của Tống Kỳ Đông sẽ dán lên đôi môi đỏ mọng của Tô Ngưng rồi, vậy mà lúc này điện thoại trong túi hân lại reo lên không đúng lúc.

- Ngô...

Cơ thể Tô Ngưng giật giật, phát ra một tiếng nức nở, giống như muốn tỉnh lại.

Tống Kỳ Đông tránh không đánh thức cô, rất nhanh liền trở lại trong phòng làm việc của mình, lấy điện thoại di động ra thấy tên hiển thị trên màn hình, mi tâm nhú chặt.

Đối với Đường Vân Linh, ba năm này, cô ta vẫn tận lực không đề cập tới cái chết của Tô Du, lúc nào cũng đòi bức hôn hân, tình cảm giữa họ càng lúc càng mờ nhạt, đặc biệt trước đó vài ngày khi biết những chuyện phía sau việc bọn họ chia tay ngày trước, cuối cùng chút áy náy còn sót lại trong lòng hân, cũng đã tiêu tán hết.

- A lô.

Rất cuộc Tống Kỳ Đông vẫn nghe điện thoại.

- Kỳ Đông, anh đang ở công ty tầng ca sao? Em ở trong thang máy đón anh...

- Không cần đâu.

Không đợi Đường Vân Linh nói xong, Tống Kỳ Đông đã dứt khoát cự tuyệt:

- Anh đã muốn tan việc rồi, em không cần phải tới đón anh đâu.

- Nhưng em đã ở dưới lầu công ty, đang chuẩn bị vào thang máy.

Đường Vân Linh áy náy nói, cô ta thận trọng hỏi:

- Không tiện sao? Hay là em đã quấy rối anh à?

Tống Kỳ Đông thở dài một hơi:

- Em lên đây đi, nhưng mà sau này không nên trở lại, em không thích hợp xuất hiện trong công ty.

Vừa nói xong, Tống Kỳ Đông đã cúp điện thoại.

Bên đầu điện thoại kia, nét mặt dịu dàng của Đường Vân Linh bị quét sạch, khuôn mặt thanh tú bởi vì oán hận mà vằn vện, hân không thể bóp nát chiếc điện thoại trong tay.

Cô ta đã tồn ba năm, thật vất vả mới gặp mặt cha mẹ của Tống Kỳ Đông, rốt cục cũng có hi vọng ngồi lên vị trí Tống phu nhân, trở thành bà chủ của tập đoàn Tống thị, thực sự có thể biến thành phượng hoàng rồi!

Thế nhưng đúng lúc này Tô Ngưng lại xuất hiện, đem những suy nghĩ của cô ta hết thảy đều bị phá hủy!

- Đường tiểu thư, cô thế nào lại đứng chỗ này, sao không đi vào?

Giọng nói của Tô Ngưng đột nhiên truyền đến, Đường Vân Linh đang mải mê suy nghĩ bị làm hết hồn, hoảng sợ nhìn về phía cô.

Cô ta (Tô Ngưng) không phải đang ngủ sao? Lúc nào thì đến đây rồi? Đã đứng đó bao lâu? Có khi nào cô ta đã nhìn thấy hình dạng lúc này của mình rồi không?

Trong lòng Đường Vân Linh tràn đầy nghi hoặc, lại đột nhiên giật mình tỉnh giấc, bật thốt lên:

- Cô mới vừa rồi là đang giả bộ ngủ!

Cô ta đoán không sai, người phụ nữ này đang cố ý đang câu dẫn Tống Kỳ Đông!

Tô Ngưng nghi ngờ nhìn Đường Vân Linh:

- Đường tiểu thư, cô đang nói cái gì vậy? Tôi thế nào lại nghe không hiểu?

Cô cúi đầu nhìn một chút cái bộ áo khoác được khoác trên người mình, sau đó ngượng ngùng nói:

- Thật ngại quá, trong phòng làm việc quá lạnh, tôi đã mượn áo khoác của Kỳ Đông, quên trả lại cho anh ấy rồi. Đường tiểu thư muốn đi vào đón Kỳ Đông sao? Vậy làm phiền cô trả lại cho anh ấy, chuyển lời cảm ơn tới anh ấy giúp tôi.

Tô Ngưng vừa nói chuyện, vừa đưa áo khoác của Tống Kỳ Đông cho Đường Vân Linh, cũng vừa thưởng thức khoe miệng cô ta lúc này run lên nhè nhẹ, phần nộ lại chỉ có thể giả vờ mặt mũi bình tĩnh.

Khoe miệng Tô Du nhất thời hiện nét lạnh, ánh mắt khinh miệt đảo một cái, liền xoay người đi vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Tô Ngưng liền trầm mặt, Đường Vân Linh nói đúng, cô là giả bộ ngủ.

Ngay từ đầu là ngủ thật, thế nhưng lúc Tống Kỳ Đông lấy áo khoác đắp lên bả vai cô trong nháy mắt, cô đã tỉnh.

Hơi thở trên người của Tống Kỳ Đông cô cả đời đều sẽ không quên, coi như là đang ngủ, cũng có thể đem cô kéo trở về, chớ nói chi là lúc đó hần cúi người xuống, hơi thở nóng rực đều phun trên cổ cô, cô làm sao có thể không cảm giác được.

Thế nhưng...

Tô Ngưng âm thầm siết chặt lòng bàn tay, sao cô vô pháp bỏ qua lúc này Tống Kỳ Đông tới gần cô chứ, trong lòng chính mình lại cuồn cuộn!

Vào lúc đó, cô hần là nên bất ngờ mở mắt ra, trở tay cho hần một cái tát, sau đó lợi dụng cơ hội tốt chế nhạo hần một trận.

Nhưng mà cô không chỉ không làm được, trái lại... Dường như mong đợi hần tới gần!

- Không! Mình hận hần! Mình không có khả năng vẫn thích cái người đàn ông máu lạnh này!

Tô Ngưng thấp giọng lẩm bẩm.

Về phần Đường Vân Linh xuất hiện, quả thực chỉ là ngoài ý muốn.

Tô Ngưng cũng là sau khi Tống Kỳ Đông rời đi, mới phát hiện Đường Vân Linh.

Một màn châm chọc cỡ nào, ba năm trước đây, cô cũng ngủ ở chỗ này, thế nhưng khi tỉnh lại, lại thấy hai người kia thân mật hôn môi.

Cùng một chỗ, cũng là ba người, hôm nay cô là Tô Ngưng, đương nhiên nếu không cam lòng tỏ ra yếu kém thì liền phản kích trở lại, nhìn Đường Vân Linh ở trước mặt cô thất kinh, sống trong lo được lo mất.

29. Chương 29: Chủ Động Câu Dẫn

- Kỳ Đông, em vào nhé.

Tiếng Đường Vân Linh ồm ồm, nũng nịu truyền vào trong tai Tống Kỳ Đông, cô ta đẩy cửa đi vào, thân hình gầy nhỏ bé tiến đến gần hần.

Tổng Kỳ Đông ngồi trên ghế làm việc, ngược mắt lên, thản nhiên nhìn về mặt Đường Vân Linh, không biết vì sao, hôm nay nhìn thấy gương mặt mình từng yêu thích qua này, trong ngực lại cảm thấy không khỏi phiền chán, nếu không phải cô ta gọi điện thoại tới, nói không chừng hẳn đã hôn Tô Ngưng rồi.

Vừa nghĩ tới Tô Ngưng, hẳn lại không thôi muốn đến gần đôi môi đỏ mọng đó, ánh mắt hẳn chợt tối lại.

- Kỳ Đông, em có tìm được một thứ rất bổ dưỡng, bên trong chứa rất nhiều dược liệu bồi bổ thân thể, nên đã đặc biệt thay anh chuẩn bị đó.

Đường Vân Linh vừa nói, vừa cẩn thận đánh giá thần sắc Tổng Kỳ Đông, đang chuẩn bị lấy ra động tác dừng một chút, lại hỏi:

- Kỳ Đông, anh không thoải mái sao?

Vừa nói chuyện, cô ta muốn đưa tay vuốt ve mi tâm của Tổng Kỳ Đông một chút.

Tổng Kỳ Đông ngẩn ra, chợt nghiêng đầu một cái, tránh né Đường Vân Linh đụng vào, lại giương mắt, hẳn liền thấy vẻ mặt bi thương của Đường Vân Linh, hai mắt dịu dàng đầm lệ như đang lên án hắn. (úi trời ơi! Diễn sâu quá)

Nhiều năm qua, mỗi lần chống lại nước mắt của Đường Vân Linh, bởi vì trong ngực không giấu được hổ thẹn, cho nên hắn luôn không chống cự được lâu.

Hôm nay cái thứ hổ thẹn đã không còn sót lại chút gì, so với Tô Du trầm tĩnh dịu ngoan, Tô Ngưng minh diễm đường hoàng, ngược lại Đường Vân Linh suốt ngày chỉ khóc sụt sùi, khiến hắn càng phát phiền.

Quay về phía Đường Vân Linh, hắn cũng chỉ lãnh đạm nói một câu:

- Hôm nay quá mệt mỏi, anh không muốn ăn uống gì cả.

- Có phải là công việc quá nhiều không? Kỳ Đông, không bằng em giúp anh xoa bóp, thư giãn một chút sẽ đỡ mệt.

Đường Vân Linh nói xong, cô ta đứng phía sau Tổng Kỳ Đông, ngón tay đặt trên huyệt thái dương của hắn, nhẹ nhàng mà xoa bóp.

Thân thể Tổng Kỳ Đông hơi khựng lại, khắc chế chính mình kích động muốn đứng dậy, cũng không né tránh nữa, hẳn liền nhắm mắt lại, muốn đem Đường Vân Linh ra khỏi tầm mắt mình.

Đường Vân Linh đã có học qua kỹ thuật xoa bóp bấm huyệt, bất kỳ các điểm huyệt đạo hay là tác dụng lực như thế nào, cô ta cũng đều nắm vững, cô ta làm vậy chính là vì muốn lấy lòng Tổng Kỳ Đông.

Động tác liên tiếp nhẹ nhàng, thoải mái, thần kinh buộc chặt của Tổng Kỳ Đông từ từ thả lỏng, ngay cả mi tâm đang nhú chặt cũng dần dần buông lỏng.

Đường Vân Linh không tiếng động dừng trước khuôn mặt tuấn tú, điển trai của Tổng Kỳ Đông, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, cô ta chậm rãi cúi người, tới gần môi của Tổng Kỳ Đông-

Tổng Kỳ Đông rất nhanh có cảm giác không thích hợp, mắt chợt mở ra, mà cùng lúc đó Đường Vân Linh đã hôn lên bờ môi hắn.

Đường Vân Linh thậm chí buông xuống vẻ e lệ của người phụ nữ, chủ động đưa đầu lưỡi cạy đôi môi của Tổng Kỳ Đông, còn dùng khuôn ngực tròn đầy đặn của mình cố ý cọ sát vào ngực hắn, ý đồ câu dẫn hướng hẳn cầu hoan.

- Kỳ Đông... Hôn em...

- Kỳ Đông... Em nghĩ muốn anh...

Người phụ nữ mà nói với đàn ông một câu như vậy, dường như chính là một câu trí mạng.

Thế nhưng Tổng Kỳ Đông không đáp lại, ngay cả một động tác đơn giản cũng không có, chỉ tùy ý để Đường Vân Linh tự biên tự diễn.

Không, không đúng... cho dù đôi môi có mềm mại đi chăng nữa, hay trên thân thể cũng có mùi thơm, cũng không đúng...

Đây không phải thứ hần mong muốn...

Hần mong muốn là... Tô Du!

Cái ý nghĩ này nhất thời hiện lên, nó dường như đã mở ra điều bí ẩn trong chiếc hộp Pandora vậy.

Trong đầu Tống Kỳ Đông, những mảnh ký ức chôn thật sâu giấu dần hiện lên, tất cả đều là thời điểm cùng Tô Du mưa thối thương, thân thể tuyết trắng của cô, khuôn mặt trắng nõn lại ngượng ngùng, tiếng thở nhẹ của cô khi cố chịu đựng đau đớn... (đàn ông đúng là loài hay suy nghĩ bằng nửa thân dưới nhỉ, nghĩ cái gì không nghĩ lại nghĩ đến cái này! T_T).

Như là quả độc được, làm Tống Kỳ Đông như bị lên men, trong thân thể theo đó nổi lên ít phản ứng sinh lý.

Đường Vân Linh cảm giác được thân thể Tống Kỳ Đông biến hóa, còn tưởng rằng hần đang sục sôi bởi vì cô.

- Kỳ Đông...

Cô ta “ưm” lên một tiếng, đang tính định thân bám lấy cổ của Tống Kỳ Đông.

- Được rồi.

Tống Kỳ Đông đột nhiên đứng lên, kéo tay đồng thời đẩy Đường Vân Linh đang ngồi trên người hần ra ngoài.

Trong lòng Đường Vân Linh cảm thấy bất ổn, lảo đảo lui về sau, cô ta cảm giác như có chậu nước đá đổ xuống đầu mình, khiến cho toàn thân cô ta lạnh toát cả lên.

- Vân Linh, hôm nay anh quá mệt mỏi rồi, không có tâm tình làm chuyện này.

Tống Kỳ Đông lạnh lùng cự tuyệt.

Đường Vân Linh hoàn toàn chết ngốc tại chỗ, không thể tin tưởng sự thật trước mắt, không thể nào! Cô ta rõ ràng vừa cảm nhận được cái thứ nam tính bành trướng đó, sao có thể không muốn làm được chứ?

Chỉ trong một buổi tối, sự tàn nhẫn của Tống Kỳ Đông vẫn chưa dừng lại ở đó, hần thậm chí còn không cho Tống Đường Vân Linh về nhà, chỉ là dặn dò một câu “Trên đường nhớ cẩn thận”, rồi chính mình lại đi trước.

Đường Vân Linh bị hần bỏ lại trong phòng làm việc, liền tức giận gào thét:

- Tô Du! Cô thực sự biến thành quỷ muốn báo thù tôi sao? Tôi không quản cô là Tô Ngưng hay là Tô Du, tất cả đều phải chết! Tống Kỳ Đông là của tôi! Của tôi!

(Ước gì mà có camera quay hết bà này thì đầu cần gì dịch thêm mấy ngàn chữ nữa nhỉ!? ^^)

...

Tối nay nhất định là một đêm không yên, từ tập đoàn Tống thị trở về, Tô Ngưng nằm trên giường, lại một đêm không yên giấc nữa, vì chỉ cần nhắm mắt lại, đã cảm thấy tiếng hít thở của Tống Kỳ Đông bên tai cô.

Tiếng cọt kẹt.

Ban đêm yên lặng, đột nhiên truyền đến tiếng chốt mở cửa.

Tô Ngưng thoáng giật mình, lập tức từ trên giường ngồi dậy, cả người đề phòng, bàn tay liền chộp lấy bình hoa trên đầu tủ.

- Là anh đây.

Trong bóng tối, giọng nói ôn nhu của Tống Trí Viễn truyền đến, cũng lập tức mở công tắc đèn trên tường.

Ngọn đèn sáng lên, Tô Ngưng thấy rõ khuôn mặt của Tống Trí Viễn, sau đó thở dài một hơi, lại hỏi:

- Không phải ngày mai anh mới về sao?

Mấy ngày nay Tô Ngưng đến tập đoàn Tống thị làm việc, Tống Trí Viễn trở về bọn họ trước ở trong thành thị, xử lý một số chuyện.

- Anh sợ em lo lắng, liền bắt chuyến bay trễ nhất trở về. Còn tưởng em đã ngủ rồi, anh còn tính không bật đèn nữa.

Tống Trí Viễn nhìn đồng hồ trên tay một chút, hiện tại đã là ba giờ sáng.

Tô Ngưng lười kéo áo ngủ, trong lòng chất chứa đầy phiền muộn vẫn chưa tan, lông mày tinh tế nhíu chặt lại.

Tống Trí Viễn đi tới bên giường, ngồi xuống bên cạnh cô, quan tâm hỏi:

- Máy ngày nay có khỏe không? Có người nào khi dễ em không?

- Em hiện tại là Tô Ngưng, nào có dễ dàng bị người ta khi dễ như vậy. Nếu đúng là có người khi dễ em, em nhất định sẽ đánh trả lại.

Tuy rằng Tô Ngưng nói vậy, nhưng thần sắc vẫn còn chút ngưng trọng.

Tống Trí Viễn nhìn thấy hết thấy, trong lòng biết rõ:

- Vậy em cùng Kỳ Đông thì sao? Làm thư kí cho nó mấy ngày nay, hai người đã chung đụng thế nào?

- Rất thuận lợi, em đã tạo cho hắn không ít phiền phức.

Tô Ngưng quay sang nói, cũng không dám nói chuyện đã xảy ra tối hôm nay.

- Đã như vậy, sao anh lại thấy trên mặt em không tỏ vẻ gì là vui vẻ cả.

Tống Trí Viễn thở dài:

- Tiểu Ngưng, anh cùng em trở về, chỉ mong em có thể tìm lại trái tim mình.

- Em rất vui vẻ mà. Khiến cho Tống Kỳ Đông thống khổ, chính là chuyện vui tối nay đó.

Tô Ngưng vừa nói chuyện, vừa cười toét miệng, nỗ lực làm cho Tống Trí Viễn cười.

Thế nhưng nụ cười kia... So với khóc còn xấu hơn.

Tống Trí Viễn biết Tô Ngưng lại tỏ ra quật cường, hết sức không tránh được, lười kéo chăn cô nói:

- Mau ngủ đi, ngày mai em còn phải đi làm đó.

- Ừ.

Tô Ngưng nằm xuống, nhưng hai mắt lại nhìn Tống Trí Viễn đang thu dọn hành lý, hai mắt càng phát ra mê man.

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên mở miệng:

- Trí viễn, là Tống Kỳ Đông hại chết em, em hận hắn, đúng không?

Đã từng khẳng định một câu như vậy, hôm nay lại biến thành một câu nghi vấn, mà đáp án này, ngay cả chính Tô Ngưng cũng không biết, Tống Trí Viễn như thế nào sẽ biết đây. (hỏi khôn quá ai mà biết được @_@).

30. Chương 30: Cô Ấy Quả Nhiên Là Tô Du

Hôm sau đi làm, lúc Tô Ngưng đang làm việc, cô luôn cảm thấy có ánh mắt liên tục nhìn chằm chằm phía sau lưng cô.

Nhưng phía sau cô là văn phòng của Tổng Kỳ Đông, toàn bộ rèm cửa đều đã được kéo xuống, căn bản không khả năng nhìn thấy cô, nhưng mà cảm giác bị theo dõi này cứ như hình với bóng với cô vậy.

Tô Ngưng một lần nữa quay đầu nhìn lại, nhưng cũng chỉ có thể mờ mịt quay trở về, nhưng mà, trong lòng cô tồn tại một tia quái dị.

Lúc này, Hoắc Kiến Nguyên đang nhanh chân đi vào, hần từ từ tới gần văn phòng của Tổng Kỳ Đông, ánh mắt quay sang nhìn Tô Ngưng một chút, đột nhiên bước chân dừng lại, ánh mắt đánh giá Tô Ngưng, làm sao cũng không dứt ra được.

Tô Ngưng cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, vừa ngẩng đầu, liền đối mặt với tầm mắt của Hoắc Kiến Nguyên.

Người này là ai, tại sao lại nhìn cô như vậy, giống như là biết cô vậy?

Tô Ngưng nhú mày, trực giác làm cho cô đối với người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện này tràn đầy cảm giác đề phòng.

Cô nhìn một vòng, phát hiện Trần Thân không có ở chỗ ngồi, còn đối phương lại có ý tới văn phòng của Tổng Kỳ Đông, nên cô chuẩn bị hỏi thân phận của người ta.

Chưa kịp mở miệng hỏi, cửa phòng làm việc phía sau cô mở ra, Tổng Kỳ Đông từ bên trong đi ra, đầu tiên là nhìn Tô Ngưng một chút, sau đó mới nhìn đến Hoắc Kiến Nguyên nói:

- Vào đi.

Hoắc Kiến Nguyên lúc này mới thu lại vẻ mặt, theo Tổng Kỳ Đông cùng đi vào.

Mới vừa vào cửa, hần liền không thể chờ được hỏi:

- Cô ấy tại sao lại ở chỗ này?

Tổng Kỳ Đông trầm giọng trả lời:

- Anh trai tôi dự định trở lại công ty một lần nữa, nhưng anh ấy còn một số việc phải xử lý, do đó cha tôi trước hết để cô ấy làm thư ký của tôi, làm quen một chút công việc trong công ty.

Lời vừa nói ra, Hoắc Kiến Nguyên rơi vào trầm tư.

Hần nghe được hai tầng ý nghĩa bên trong, thứ nhất là Tổng Trí Viễn chuẩn bị trở lại tập đoàn Tổng thị, nói cách khác vị trí Tổng giám đốc của Tổng Kỳ Đông hiện nay là do ép buộc nhận lấy, cho dù không thể gánh nổi; thứ hai là Tổng Kỳ Đông muốn giữ một Tô Ngưng không rõ rốt cuộc có phải là Tô Du hay không, thậm chí lại tràn ngập địch ý đối với hắn.

Hoắc Kiến Nguyên nghiêm túc nhìn Tổng Kỳ Đông, trên mặt hắn không nhìn thấy một tia khiếp đảm nào, Hoắc Kiến Nguyên liền thở dài.

Hắn cảm khái nói:

- Kỳ Đông, tôi khuyên cậu tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Lông mày rậm của Tổng Kỳ Đông nhất thời giương lên, con mắt đen nhánh nhìn Hoắc Kiến Nguyên, giọng nói gấp quải hỏi:

- Cậu không phải đã tra ra được gì rồi đó chứ?

- Ba năm trước, sau khi Tô Du rơi xuống biển, đã được một chiếc thuyền đánh cá cứu sống, có điều chiếc thuyền đánh cá là của vùng khác, cho nên lực lượng cảnh sát lúc đó không tra ra được. Sau khi Tô Du chạy chữa, mọi ghi chép đều bị người ta ra sức che giấu, tôi tạm thời không tra được gì nữa. Tôi hoài nghi người làm việc này rất có thể chính là anh trai cậu. Có điều...

Hoắc Kiến Nguyên vừa nói, vừa cầm một phần tư liệu khác ra.

- Cậu xem một chút cái này. Cái này là ghi chép xuất nhập cảnh của Tô Ngưng hai năm trước, trong một năm này Tô Ngưng nhiều lần đi tới Hàn Quốc, hơn nữa mỗi lần ở lại đều vượt quá một tháng, cô ấy đã phẫu thuật chỉnh hình.

Nghe vậy, con mắt của Tống Kỳ Đông nhất thời sâu thêm, cầm lấy tài liệu ghi chép điều tra, ngón tay nắm chặt, không phải vì căng thẳng, mà là vì vui sướng.

Cô ấy thật sự chính là Tô Du, Tô Du còn sống, cuối cùng hắn đã chờ được kỳ tích xảy ra.

Hoắc Kiến Nguyên cuối cùng nói:

- Do đó chúng tôi bây giờ có lý do để hoài nghi, Tô Ngưng này, thật ra chính là Tô Du đã chỉnh hình! Kỳ Đông, ba năm trước thời điểm Tô Du chết, cô ấy vẫn luôn cảm thấy là cậu hại chết cô ấy. Cô ấy lần này lại che dấu thân phận trở về, cậu nhất định phải cẩn thận, nếu để cho cô ấy ở lại bên cậu...

- Không sao cả.

Tống Kỳ Đông cắt đứt lời quan tâm nhắc nhở của Hoắc Kiến Nguyên, sau khi biết Tô Ngưng chính là Tô Du, hắn giống như được thở phào nhẹ nhõm.

- Kiến Nguyên, năm đó Tô Du nói không sai. Vụ bắt cóc năm đó, là tôi đem Tô Du đẩy đến bờ vực cái chết, cô ấy muốn hận thì để cô ấy hận, muốn báo thù thì báo thù lên tôi đây.

Chỉ cần cô ấy vui vẻ là được rồi... Những chuyện khác, hắn đều có thể cam tâm tình nguyện nhận lấy.

- Kỳ Đông!

Hoắc Kiến Nguyên lại không thể tiếp nhận chuyện này.

- Lúc đó cậu cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ, Đường Vân Linh cùng Tô Du trong lúc đó, cậu đương nhiên sẽ chọn Đường Vân Linh rồi.

Hoắc Kiến Nguyên nhìn ra được, Đường Vân Linh mới là người mà Tống Kỳ Đông yêu tha thiết, Tô Du chỉ là do cha mẹ áp đặt cho hắn một người vợ mà thôi, lựa chọn của hắn như vậy căn bản không gì đáng trách.

Nhưng hiện tại Tống Kỳ Đông không cho là vậy.

Năm đó hắn vì suy nghĩ sai lầm này, bị oán hận che đậy con mắt, để hắn không phát hiện mình có cảm tình với Tô Du.

Mà bây giờ, hắn đã rõ rồi.

Hoắc Kiến Nguyên thấy Tống Kỳ Đông đột nhiên rơi vào trầm mặc, rất lâu cũng không nói chuyện, chỉ là ánh mắt thâm trầm, tựa hồ vẫn chăm chú nhìn vào một hướng.

Hắn theo tầm mắt Tống Kỳ Đông nhìn sang, quả nhiên là bóng lưng Tô Ngưng.

Trong phòng làm việc của Tống Kỳ Đông có cửa chớp, thiết kế hai mặt, từ bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, nhưng từ bên trong lại có thể nhìn thấy bên ngoài.

Hơn nữa hắn còn chú ý tới vẻ mặt của Tống Kỳ Đông lúc này, ôn hòa như vậy, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị hoàn toàn không có, cứ như là đang nhìn người phụ nữ mình yêu tha thiết nhất.

Tống Kỳ Đông yêu Tô Du ư?

Trong lòng Hoắc Kiến Nguyên hiện lên cái ý nghĩ không thể tin nổi này.

Bên ngoài phòng làm việc, Tô Ngưng lại cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm, cô đứng dậy, tính toán viện cớ vào phòng giải khát, ở trong phòng làm việc xem xét một vòng, muốn nhìn cẩn thận rốt cuộc là ai đang nhìn cô.

Sau khi Tô Ngưng rời đi, Tống Kỳ Đông cũng thu hồi ánh mắt.

Hắn thu lại báo cáo điều tra Hoắc Kiến Nguyên mang đến, còn nói:

- Kiến Nguyên, cậu điều tra tiếp đi, tôi muốn biết năm đó Tô Du nằm viện trị liệu, còn có chuyện gì xảy ra! Tổng Trì Viễn không giấu giếm việc ghi chép xuất ngoại của Tô Ngưng, riêng mỗi điểm này, trong đó khẳng định có một số chuyện không muốn để người ta biết đến, hẳn không chỉ muốn biết, càng muốn biết năm đó Tô Du rốt cuộc làm sao sống sót.

- Được, tôi sẽ tiếp tục điều tra.

Hoặc Kiến Nguyên đáp, nhưng khi rời khỏi văn phòng của Tổng Kỳ Đông, hắn (HKN) vẫn không hiểu nổi Tổng Kỳ Đông làm sao lại thích Tô Du được!?

.....

Thứ sáu trước khi tan việc, theo thông lệ công ty sẽ tổ chức một cuộc họp, sau khi kết thúc, Trần Thân cùng Tô Ngưng đi vào văn phòng của Tổng Kỳ Đông, nội dung cuộc họp được tiến hành ngắn gọn.

Tới gần lúc kết thúc, Trần Thân đột nhiên khó xử nói:

- Tổng tổng, từ trưa tôi đã bắt đầu có chút không thoải mái, tiệc rượu tối nay có thể để cho thư kí Tô tham gia cùng anh được không?

Vừa nói chuyện, sắc mặt Trần Thân rất rõ ràng không ổn cho lắm, không chỉ môi trắng bệch, trên trán còn toát mồ hôi lạnh.

Tổng Kỳ Đông cũng không lập tức trả lời ngay, bởi vì tiệc rượu tối nay là một buổi xã giao nặng, không thiếu được việc phải uống rượu xã giao, nếu để Tô Ngưng đi cùng, nói không chừng sẽ bị bắt uống rượu, còn không bằng hủy đi, dù sao hẳn đối với loại tiệc rượu này cũng không thích lắm.

Hắn chần chờ trong chốc lát, nhưng Tô Du cho là hắn không chịu đáp ứng, mở miệng trước nói:

- Tổng tổng, trợ lý Trần đã như vậy, lẽ nào anh còn chưa đồng ý thả anh ấy đi sao?

Coi như nhà tư bản nào cũng khát máu đi chăng nữa, nhưng chèn ép sức lao động như vậy cũng quá đáng rồi.

(Sao càng lên chương càng nhiều chữ thế nhỉ @_@)

31. Chương 31: Thay Cô Đỡ Rượu

Con người đen của Tổng Kỳ Đông nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ hơi giận của Tô Ngưng, vẻ mặt phẫn chấn thể hiện nơi đuôi mắt đặc biệt, lập tức giữ lấy ánh mắt của hắn.

Đối với khiêu khích của Tô Ngưng, Tổng Kỳ Đông không những không giận mà còn cười, môi mỏng nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hắn hỏi ngược lại:

- Nói như vậy, thư kí Tô đồng ý thay thế trợ lý Trần tham gia sao?

- đương nhiên rồi.

Tô Ngưng nói xong, mới mơ hồ ý thức mình đã tiến vào bẫy của Tổng Kỳ Đông, đặc biệt khi sau khi nhìn rõ khóe miệng đầy ý cười của hắn.

Nhưng hết thấy đã quá muộn rồi.

Tối thứ sáu, mỗi người đều vội vã ra về, trong phòng làm việc, chỉ còn mỗi Tô Ngưng ở lại, trong đầu không cách nào gạt đi được vài hình ảnh, chính là nụ cười của Tổng Kỳ Đông.

Sớm biết như vậy, cô vừa nãy không nên thấy đáng thương cho Trần Thân.

Cô đang rất hối hận cầm lấy tóc, Tống Kỳ Đông đột nhiên mở cửa đi ra, vừa vặn nhìn thấy bộ tóc đẹp ngổn ngang của cô.

Tô Ngưng lập tức sửa lại tóc một chút rồi đứng lên, thuận tiện đeo túi xách của mình lên, hỏi:

- Tống tổng, anh muốn đi chưa?

Tống Kỳ Đông gật đầu, con người đen nhanh chóng hơi đảo qua một chút nhìn vào làn váy ngắn của Tô Ngưng.

Tô Ngưng không rõ vì sao Tống Kỳ Đông nhìn mình, cúi đầu liếc mắt nhìn, làn váy cũng không có bay lên, giày cũng không dính bẩn, hẳn đang nhìn cái gì?

Chờ cô ở ngẩn đầu, mới vừa rồi còn ở trước người cô, giờ hẳn đã nhanh chân đi phía trước, cũng không thêm chờ cô.

Cô âm thầm nghiêng rằng, phun ra một câu:

- Thực sự là tên đàn ông âm tàn bất định.

Tại nơi tổ chức tiệc rượu, một đám nam nữ xinh đẹp, trên người toàn bộ đều là quần áo hoa lệ, tùm năm tùm ba tụ tập cùng một chỗ, trên tay mỗi người đều cầm một ly champagne, hoặc là rượu đỏ, theo tiết tấu chậm của nhạc, nhỏ giọng nói chuyện.

Trước đây Tô Ngưng chưa từng cùng Tống Kỳ Đông tham dự mấy bữa tiệc như thế này, đây là lần đầu tiên, có chút mới mẻ, cũng có chút căng thẳng, nhưng cô che giấu rất tốt, nụ cười trên mặt mỹ lệ tự nhiên.

Tống Kỳ Đông liếc mắt là đã nhìn ra cô cậy mạnh, căn dặn nói:

- Theo sát tôi, đừng đi lung tung.

Tô Ngưng nhú mày, không cam lòng yếu thế nói:

- Tôi cũng không phải đứa trẻ ba tuổi.

Tống Kỳ Đông cúi đầu uống một hớp rượu, che giấu ánh mắt tràn đầy sủng nịch.

Tống Kỳ Đông là người đáng tin cậy ở thương trường Bắc Thành, tập đoàn Tống thị càng là nơi người người muốn tranh thủ làm đối tượng hợp tác, hẳn vừa xuất hiện, trong nháy mắt đã có không ít người vây lại, dồn dập chúc rượu hắn, đồng thời, ánh mắt tò mò của họ cũng nhìn vào Tô Ngưng phía sau hắn.

Hình ảnh Tô Du trong hôn lễ quá nổi bật, bây giờ tính ra đã sáu năm, tất cả mọi người đều biết Tống Kỳ Đông đã từng có một đoạn hôn nhân, nhưng đã sớm quên Tô Du có dung mạo ra sao.

Do đó khi Tô Ngưng xuất hiện ở đây cũng không gây náo động gì, chỉ là có mấy người hiếu kỳ quan hệ giữa cô và Tống Kỳ Đông.

- Tống tổng, vị này là...?

Có một người đàn ông uống rượu say mèm hỏi Tống Kỳ Đông.

Tống Kỳ Đông chỉ đơn giản nói:

- Cô ấy là thư ký của tôi, họ Tô.

- Hóa ra là thư ký a

~Người đàn ông đang cảm giác say nói:

- Thư ký Tô, chúng ta lần đầu gặp mặt, tôi mời cô một ly.

Nói đoạn, người đàn ông cầm ly rượu đỏ đụng vào cái ly trong tay Tô Ngưng, trước tiên ngửa đầu uống một hớp, sau đó còn dọ dẫm nói:

- Thư ký Tô, tôi đã XXX, cô cũng không thể không nể mặt tôi chứ.

Tô Ngưng rất không thích uống rượu, ly rượu đổ trong tay chỉ là trang trí mà thôi, bây giờ lại bị đưa vào đường cùng.

Trong thương trường đều là cúi đầu không gặp ngẩng đầu không thấy, cô không muốn gây huyên náo không vui, đang chuẩn bị uống, ly rượu trong tay cô đã bị người nào đó đoạt mất.

Tổng Kỳ Đông đoạt lấy ly trong tay Tô Ngưng, nói:

- Vương tổng, tôi thế cô ấy uống.

Nói xong, đầu Tổng Kỳ Đông hướng lên, đem sáu phần rượu uống vào, hỏi:

- Như vậy có thể không?

Wang tổng ha ha cười khúc khích.

- Có thể, có thể. Có điều chén này là thay thế cho thư ký Tô, Tổng tổng còn chưa có uống với tôi đây?

Đã như thế, Tổng Kỳ Đông lại cạn thêm một ly.

Xung quanh người đến người đi, nói liên không dứt người chúc rượu, Tổng Kỳ Đông không chỉ chính mình uống, còn muốn thay cô chặn rượu, khuôn mặt đẹp trai từ từ hiện lên màu đỏ sẫm.

Cuối cùng đợi được bên người không còn ai, Tô Ngưng nhú mày nói:

- Tổng Kỳ Đông, tôi không cần anh thay tôi chặn rượu, tự tôi có thể uống.

Tổng Kỳ Đông đề lại cô đang muốn cầm ly rượu.

- Không được, cô không thể uống rượu.

Hắn nghiêm khắc nói.

Tô Ngưng dùng sức giãy giụa, muốn đem Tổng Kỳ Đông đẩy ra.

- Tại sao? Tôi uống còn hơn so với anh đem mình quá chén.

Tổng Kỳ Đông không để Tô Ngưng qua, hơn nữa càng bắt càng chặt, ngón tay cảm giác nhiệt độ nơi bàn tay mềm mại của cô, cuối cùng Tô Du đã đến bên cạnh hắn.

Hắn híp mắt, lơ đãng mông lung, nhẹ giọng nói:

- Tử lượng của cô quá kém, một chút liền say, căn bản không thể uống rượu.

Tô Ngưng đang giãy dụa, đột nhiên dừng lại, mới ngó ra Tổng Kỳ Đông đang nắm tay cô, từ từ đã biến thành nắm ngón tay nắm lấy nhau.

Hắn làm sao biết...

Hoặc là nói, hắn làm sao còn có thể nhớ tới...

Chuyện này, xảy ra vào đêm tân hôn của Tô Du cùng Tổng Kỳ Đông, Tô Du vì căng thẳng, nên lúc Tổng Kỳ Đông đang tắm rửa, lên đánh bạo uống mấy ngụm rượu.

Nhưng mà chờ lúc Tổng Kỳ Đông tắm xong đi ra, thấy một cô dâu uống say, đỏ cả mặt đang lôi kéo áo cưới màu trắng trên người, nhìn rất cảm kị mê hoặc.

Tổng Kỳ Đông trong đầu hơi say, hiện lên từng ký ức, mà Tô Ngưng cũng giống vậy.

Từ tiệc rượu rời đi, Tổng Kỳ Đông đại khái năm phần say, nhưng theo thói quen biểu hiện thành tám phần say, đây đều là thủ đoạn giao tiếp xã giao, nhưng Tô Du không biết.

Cô cẩn thận từng li từng tí một đỡ Tổng Kỳ Đông, lên tiếng hỏi:

- Anh không sao chứ? Đã nói anh không nên uống, làm sao còn uống nhiều như vậy, có phải rất là khó chịu hay không, có gì muốn nói hay không?

Tổng Kỳ Đông nhớ tới trước đây, những lúc xã giao trở về, Tô Du ở nhà chờ, cũng nhẹ giọng như vậy bên tai hần lẩm bầm, hần đã bao lâu không được nghe rồi... Thật sự là quá nhớ...

Bởi vì biết sẽ uống rượu, cho nên Tổng Kỳ Đông đã an bài tài xế.

Tô Du thật vất vả đem Tổng Kỳ Đông vào trong xe, chuẩn bị đem hần ném cho tài xế, sau đó đi về.

Vừa mới nghiêng người, cô phát hiện có một nguồn sức mạnh bắt lấy cô.

Tổng Kỳ Đông nhắm hai mắt lại, dựa vào cửa sổ xe, thống khổ lẩm bầm:

- Không cần đi... Không cần đi...

Tô Ngưng dừng lại động tác rời đi, tựa ở một bên cửa xe, do dự.

- Không cần đi... Không cần bỏ lại anh một mình...

Tổng Kỳ Đông lẩm bầm rên rỉ, trong thanh âm mang theo tia thống khổ khó chịu, thậm chí còn nghiêng thân thể, muốn dựa vào gì đó.

Tô Ngưng lập tức đỡ được hần, nhưng lúc này lại có điện thoại gọi đến.

Cuối cùng Tổng Kỳ Đông tựa vào trên bả vai Tô Ngưng, cô một bên dùng sức chống đỡ, một bên nhận điện thoại.

- Alo, Trí Viễn?

- Em còn ở bên ngoài, Kỳ Đông uống say, em trước tiên đưa anh ta về nhà đã.

- Ủ, em biết rồi, anh không cần chờ em đâu, đi ngủ sớm một chút.

Tổng Kỳ Đông đang giả say vừa nghe đến là Tổng Trí Viễn gọi đến, hần không thể lập tức tỉnh lại, đoạt lấy điện thoại di động của cô trực tiếp cắt đứt.

Nhưng hần nhận được, mà sau khi nghe được cuộc nói chuyện, trên khuôn mặt bị rượu làm cho đỏ lên, đang giương lên khóe miệng cười trộm.

Tiểu Du... Em quả nhiên vẫn còn quan tâm tới anh.

32. Chương 32: Say Rượu Mất Lý Trí

Để điện thoại di động xuống, đóng cửa xe lại, cô cảm giác được sức nặng trên bả vai, còn có luồng khí nóng thỉnh thoảng quét qua cái cổ, Tô Ngưng vô lực thở dài một hơi.

Cô nên kiên quyết rời đi mới đúng, nhưng vừa nãy thấy Tổng Kỳ Đông rên rỉ một tiếng, như là sợi dây thừng, thắt lại thật chặt lòng cô, chặm chạp không có cách nào rời đi.

- Thư ký Tô, đi đâu đây?

Tài xế ngồi ở chỗ lái quay đầu lại hỏi Tô Ngưng.

Nhưng Tô Ngưng làm sao biết nơi ở bây giờ của Tổng Kỳ Đông, lại không thể đem hần về Tổng gia, cũng chỉ có thể nói:

- Tổng tổng bình thường xã giao xong đi đâu, hôm nay cũng đi nơi đó.

- Được, thư ký Tô.

Tài xế nói.

Xe hơi màu đen ở trong màn đêm không ngừng chạy.

Trong buồng xe yên tĩnh, Tống Kỳ Đông vẫn dựa vào người Tô Ngưng không nhúc nhích, lại dựa vào say rượu, giả vờ vô ý thức cọ xát cổ của cô, càng rõ ràng ngửi được mùi trên người cô.

Trước kia Tống Kỳ Đông cho rằng đây là mùi nước hoa của Tô Ngưng, nhưng hôm nay tới gần, hẳn phát hiện không phải, giống như là từ trên người Tô Ngưng tản mát ra mùi thơm cơ thể, không dùng thứ được liệu nào khác, tự nhiên mà lại tinh khiết.

Mang theo ma lực làm hấn hăm sâu trong đó.

Tô Ngưng cảm giác được động tác của Tống Kỳ Đông, sợi tóc màu đen vuốt nhẹ qua cổ cô, đâm có chút tê tê, cô tưởng xe bị lay động, cũng không nghĩ tới Tống Kỳ Đông đang có ý định tới gần cô.

Một nguyên nhân khác là Tô Du đang phân tâm, rơi vào trầm tư...

Hiện tại Tống Kỳ Đông hẳn là đang cùng Đường Vân Linh ở chung một chỗ, dù sao bọn họ đã gặp cha Tống, mẹ Tống như vợ chồng chưa cưới, coi như có ở cùng một chỗ cũng rất bình thường.

Nghĩ đến đây, Tô Ngưng nắm chắc nắm đấm, hàm dưới cũng cắn chặt.

Như vậy cũng tốt! Nếu như nhìn thấy Đường Vân Linh, cô nhất định phải cùng Tống Kỳ Đông giả vờ thân mật một phen, ba năm trước cô đã cảm nhận qua tất cả, cô cũng phải cho Đường Vân Linh cảm nhận một lần!

Trong lòng Tô Ngưng nghĩ như vậy, mà ngoài cửa xe cảnh sắc không ngừng lướt qua cực nhanh, lần lượt gọi ra ký ức của Tô Ngưng.

Ba năm qua, Bắc Thành thay đổi không nhiều.

Con đường này... phương hướng này... đã từng là con đường mà Tô Ngưng thân thuộc.

Theo ký ức của cô, xe cuối cùng dừng trước một biệt thự, là nơi Tô Ngưng quen thuộc nhất, có điều, cô từng ở nơi này ba năm, đợi ba năm, yêu ba năm, là nơi cô sống hạnh phúc nhất cùng với... những tháng ngày tuyệt vọng nhất, đều ở đây vượt qua.

Nơi đây đã từng là phòng cưới của bọn họ, lẽ nào Tống Kỳ Đông đã mang theo Đường Vân Linh tới nơi này?

Trong lòng Tô Ngưng bùng cháy lên ngọn lửa.

Tài xế dừng xe lại, quay đầu lại hỏi:

- Thưa ký Tô, có cần tôi giúp đỡ đem Tống tổng lên không?
- Vâng, đã làm phiền anh rồi.

Tô Ngưng nói xong, cô không chút do dự nghiêng người xuống xe, tùy ý để Tống Kỳ Đông ngã vào ghế salông.

Cô nên rời đi nơi thị phi này, nhưng bước chân không khống chế được hướng về cổng lớn biệt thự, vừa mới tới gần, cửa liền mở ra, còn truyền tới thanh âm quen thuộc.

Là thím Trương.

- Tiên sinh, hôm nay lại tới nghỉ ngơi sao?

Thím Trương đã quen với việc Tống Kỳ Đông đột ngột tới đây, thế nhưng bà vừa mới nhắc mắt, lại thấy là...

- Phu nhân!

Thím Trương không thể tin kinh hô, bà sợ hãi trốn to hai mắt, duỗi tay sờ cánh tay Tô Ngưng, xác định cô tồn tại, lại kích động nói:

- Phu nhân, phu nhân, cô thật sự sống sót trở về, đúng là quá tốt rồi!

Tô Ngưng muốn giải thích, nói mình không phải Tô Du, nhưng nhìn thấy nước mắt kích động của Thím Trương, cổ họng của cô như bị chặn lại, nói không ra lời.

Dù sao ở đây ba năm, là Thím Trương tử mĩ chu đáo chiếu cố cô.

Tài xế đỡ Tống Kỳ Đông lên, Thím Trương để tài xế đem người đưa lên phòng ở lầu hai, còn bà vẫn không thôi kích động cầm lấy tay Tô Ngưng.

- Phu nhân, cô tốt như vậy, nhất định là ông trời không nỡ để cô chết, muốn cho cô tiếp tục sống.

Thím Trương nói chuyện, lau nước mắt nơi khóe mắt.

- Thím Trương, Đường Vân Linh đâu?

Tô Ngưng hỏi, cô đã đi vào được một lúc, sao lại không thấy Đường Vân Linh đâu hết.

- Ai? Đường tiểu thư kia sao?

Thím Trương ngăn người, nói:

- Tiên sinh không để Đường tiểu thư qua đây, nơi này, tất cả đều duy trì dáng vẻ trước khi phu nhân rời đi, đây đều là tiên sinh đặc biệt dặn dò.

Thím Trương nói vậy, trong lòng Tô Ngưng kịch liệt run rẩy.

Cô đứng trước cửa, hai mắt chậm rãi quay một vòng, từ tủ giày, đến ghế sofa sắc hoa trong phòng khách, thậm chí là khay trà lọ hoa, đều giống như trong trí nhớ của cô.

Cái nhà này, là cô để tâm trang trí, cô làm sao có thể quên.

Tại sao... cô đã chết rồi...

Tống Kỳ Đông tại sao còn muốn...

Ngay ở lúc Tô Ngưng còn đang sững sờ, Thím Trương cầm lấy cánh tay cô hướng về phía lầu.

- Phu nhân, không chỉ có phòng khách, cả phòng ngủ của cô và tiên sinh, vẫn còn như lúc trước.

Theo cầu thang lên trên, họ đi đến phòng ngủ lầu hai.

Tô Ngưng vừa nhìn thấy gian phòng kia, thời gian như phảng phất về lại ba năm trước, không có bất kỳ cái gì khác, chẳng qua là ở trên giường, nhiều hơn một bóng người.

Tống Kỳ Đông say rượu, được đặt ở trên giường lớn, đang cau mày vờn mình.

Hắn khó chịu nhíu mày, híp mắt nhìn thấy Tô Ngưng đứng cạnh cửa, khẽ gọi một tiếng:

- Tiểu Du...

Tô Ngưng không nhúc nhích, cô không nhận thức rõ thời gian cùng không gian, chẳng qua là cảm thấy mình chỉ cần đi lên trước một bước nữa, sẽ rơi vào vực sâu không đáy.

Nhưng mà, Thím Trương lúc này đẩy cô một cái, lại nói:

- Phu nhân, tiên sinh uống say, cô trước tiên giúp ngài mở quần áo một chút, tôi đi làm canh giải rượu.

Tô Ngưng bị đẩy một cái lao đảo, đã đến bên giường, tới gần Tống Kỳ Đông.

Cô không có lý do gì ở lại: “Thím Trương, không cần đi”. Rồi lập tức quay đầu lại, nhưng Thím Trương đã sớm rời đi, hơn nữa còn thuận tiện đóng cửa lại.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại Tô Ngưng cùng Tống Kỳ Đông, không gian an tĩnh chỉ có tiếng hít thở.

- Ủ.....

Tống Kỳ Đông lật người, lại lẩm bẩm một tiếng, còn nói lời say:

- Không thể uống..... Em không thể uống rượu.....

Tô Ngưng lúc này mới tỉnh táo lại, nhìn hấn ở dưới ngọn đèn mà mặt đỏ lên, lập tức làm cô hổ thẹn.

Ồi.....

Đến cuối cùng, vẫn là Tô Ngưng thỏa hiệp, cô cúi người xuống, thay Tống Kỳ Đông cởi giày da cùng tất, sau đó đến cạnh đầu giường, cúi người cởi ca-ra-vat giúp hấn.

Hấn là vì thay cô chặn rượu mới có thể uống say, coi như là báo đáp, cô không muốn thiếu nợ hấn, chỉ là giúp hấn nói xong quần áo, cô sẽ lập tức đi ngay.

Tô Ngưng nghĩ như vậy, động tác trên tay nhanh hơn.

Nhưng vừa muốn giơ tay rút ra ca-ra-vat, đột nhiên trên mu bàn tay có thêm một vết cảm xúc nóng rực.

Tống Kỳ Đông mở mắt ra, ở trên khuôn mặt gần trong gang tấc, thanh âm trầm thấp mà hùng hậu phát ra:

- Tiểu Du, em rốt cục đã trở về, anh chờ em ba năm rồi.

Không..... Cô không phải là tiểu Du, cô là Tô Ngưng!

Tô Ngưng còn chưa kịp nói ra, một cái tay khác của Tống Kỳ Đông đã đặt ở sau gáy cô, nặng nề ép xuống một chút, cứ như vậy mà hôn lên môi cô.

33. Chương 33: Thân Thể Cũng Còn Nhớ (15+)

Màn kiều diễm cảm động kia, hấn đã suy nghĩ kỹ mấy ngày, đôi môi đỏ đó, hấn cuối cùng cũng đã được hôn lên nó.

Mới vừa chạm vào, trong nháy mắt, bởi vì căng thẳng nên còn hơi run rẩy, càng thêm mê người, trái tim Tống Kỳ Đông đóng băng đã lâu nay rung động trở lại, hấn không có cách nào khắc chế nội tâm đang kích động.

Hấn đè đầu Tô Ngưng xuống, đem hai người kéo sát lại gần, kín kẽ tới gió thổi không lọt. Hấn dùng môi lưỡi cẩn thận liếm láp một vòng, mới cạy đôi môi cô ra, chậm rãi thăm dò bên trong, hấn mang theo nội tâm mừng như điên.

Bị hôn môi trong nháy mắt, đầu óc Tô Ngưng chợt trống rỗng, đến tận khi cảm giác được đầu lưỡi hấn trên đầu, mới giật mình hoàn hồn.

Tống Kỳ Đông thật sự đang hôn cô!

Tô Ngưng không nhận rõ mình ở thời khắc này rốt cuộc là đang khiếp sợ hay là phấn nộ, hai tay cô còn đang nắm ca-ra-vat của hấn, chống đỡ trên ngực hấn.

Hôm nay đưa Tống Kỳ Đông về là một sai lầm, nụ hôn này càng sai lầm hơn, không thể để cho sai lầm này tiếp tục nữa.

Tô Ngưng bắt đầu dùng sức giãy dụa, thậm chí ngậm chặt hàm răng, cắn đầu lưỡi hấn.

Lúc Tống Kỳ Đông kêu đau, cô dùng sức ngẩng đầu lên, từ trên bờ môi của hấn rời đi, mà trong miệng cô, còn mang theo mùi máu tanh của Tống Kỳ Đông.

Tống Kỳ Đông cũng giống như vậy, hấn liếm liếm đầu lưỡi, không chỉ có mùi máu tanh, càng có mùi thơm ngọt thuộc về Tô Ngưng.

Hấn đã buông tay một lần, tuyệt đối không thể buông tay lần hai!

Bàn tay dày rộng dời xuống, ôm lấy eo Tô Ngưng, làm cô không thể động đậy, nhanh chóng xoay người, dùng thân thể ép chặt cô trên giường.

- Tống Kỳ Đông, anh mau buông tay!

Tô Ngưng chỉ cảm thấy một trận long trời lở đất quay tròn, sau đó có một sức nặng đè lên trên người, cô cảm giác nguy hiểm áp sát, liền dùng sức giãy giụa.

Con người đen Tổng Kỳ Đông chợt lóe lên tia dục vọng mãnh liệt, cúi đầu xuống, lại một lần nữa hôn môi cô.

Lần này, đã không còn dịu dàng an ủi, mà là từng thời khắc cô đang hoảng loạn, không ngừng đưa lưỡi vào, câu dẫn lưỡi cô, mút hôn thật sâu.

Mùi hương trên người Tô Ngưng, giống như là thuốc phiện, khiến cho người ta nghiện, không cách nào thả ra.

Cùng lúc đó, bàn tay của Tổng Kỳ Đông đã ở trên người Tô Ngưng đốt lửa, một tắc một tắc gợi lên rung động trong cô.

Có vài thứ, coi như có ép buộc chính mình quên đi, nhưng thân thể vẫn còn nhớ.

Cô đã từng bị Tổng Kỳ Đông bá đạo lại hung ác va chạm, lần lượt khuất phục, lần lượt thỏa hiệp, lần lượt trầm luân.....

Mà bây giờ, từ từ nóng rực, gấp gáp thở dốc, cô lại như rơi vào ma chướng của hắn.

Có điều lần này, Tổng Kỳ Đông bá đạo nhưng không tàn nhẫn, mà mang theo ôn nhu lưu luyến đến không tản ra nổi.

Hắn đợi Tô Ngưng hoàn toàn chuẩn bị xong, mới bắt đầu xông tới.

Tô Ngưng vô thức đưa cánh tay ra, ôm cổ hắn, chui đầu vào bên trong, nhỏ giọng nức nở, giống như một con mèo nhỏ.

Tổng Kỳ Đông không chịu buông tha cho dáng dấp ngược ngáp của cô giờ khắc này, nâng mặt cô lên, tình té đưa mắt nhìn, gò má Tô Ngưng hồng hồng như muốn nở ra máu, cắn chặt đôi môi.

Hắn cúi đầu, môi mỏng mang theo nhiệt độ đốt nóng, ấn nhẹ trên môi của cô, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Du, đừng cản mình, không chịu được thì hãy nói ra, kêu lên đi, hay cắn anh này.

Trong phòng, Tô Ngưng e lệ, chống cự, sợ sệt, toàn bộ đều bị Tổng Kỳ Đông mang đi.

Thời điểm thím Trương trở lên lầu, thấy tình cảnh đó, bà đem cửa mở ra, lại lặng lẽ khép lại, bỏ đi như chưa từng xuất hiện.

Một lần..... Hai lần.....

Sức lực Tổng Kỳ Đông dường như vô tận, làm sao cũng không chịu buông tha cô.

Đến lúc sau, y phục trên người Tô Ngưng toàn bộ đều được cởi ra. Nước da trắng như tuyết, vết thương trên thân thể nối tiếp nhau cũng vì vậy mà lộ ra.

Trên bả vai, phía sau lưng, ở ngực, thậm chí là ở bụng.....

Có vết sẹo giống như rắn bò.

Trên mặt cô, toàn bộ vết thương đều được chữa khỏi, nhưng trên người vẫn giữ lại, như đang nhắc nhở chính mình vậy.

Tổng Kỳ Đông ôm cô, hôn qua vết sẹo xấu xí trên người cô, một lần lại một lần nói:

- Tiểu Du, xin lỗi.

Chỉ nhìn những vết sẹo này, hắn có thể cảm giác được Tô Ngưng vào lúc đó đau đớn như thế nào, tuyệt vọng như thế nào trên bờ vực sinh tử.

Đặc biệt lúc hôn đến bụng dưới, Tổng Kỳ Đông không thấy, khóe mắt Tô Ngưng không hề có tiếng động chảy xuống giọt nước mắt.

.....

Ngày hôm sau, Tống Kỳ Đông còn chưa tỉnh dậy, Tô Ngưng đã hốt hoảng bỏ chạy, luống cuống chạy trốn chết, cô mặc quần áo tử tế rồi liền lao đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài, thậm chí ngay cả ở lại xem xét Tống Kỳ Đông một chút cũng không dám.

- Phu nhân, cô vội vàng như thế là muốn đi đâu?

Thím Trương nhìn thấy Tô Ngưng đang chuẩn bị rời đi, vội vã thả xuống bên tay vật gì đó rồi đuổi theo.

Thân hình Tô Ngưng cứng đờ, đột nhiên dừng bước, cô mặt lạnh quay đầu lại, dùng ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc đối với Thím Trương nói:

- Thím Trương, tôi không phải là Tô Du, cũng không phải phu nhân, tôi là Tô Ngưng!

Tiếng nói vừa dứt, cô lại một lần nữa nhanh chân rời đi, cúi đầu, còn tự mình lẩm bẩm:

- Tôi là Tô Ngưng! Tôi là sinh mạng mới sau Tô Ngưng!

Đầu óc thím Trương mơ hồ, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nên nói cho Tống Kỳ Đông một tiếng, thật vất vả sống sót trở về, bà cũng không muốn nhìn thấy hai người chia ly.

Có điều thím Trương vừa mới đi lên, liền nhìn thấy Tống Kỳ Đông mặc áo ngủ, đang dựa vào vịn cầu thang, chuyện vừa nãy xảy ra, tất cả đều nhìn thấy rõ ràng.

- Tiên sinh, phu nhân, cô ấy..... cô ấy đi rồi.

Thím Trương nhìn Tống Kỳ Đông trầm tĩnh, không biết hẳn lúc này đang suy nghĩ cái gì.

Kỳ thực vừa nãy Tô Ngưng còn ngủ trên giường, Tống Kỳ Đông đã tỉnh rồi.

Tối hôm qua, bọn họ làm một lần lại một lần, đã từng quen thuộc thân thể, cực kỳ phù hợp, hẳn cũng đang mong đợi, có thể đem Tô Ngưng về, làm cho cô thừa nhận mình chính là Tô Du.

Nhưng kết quả lại ngoài ý muốn, Tô Ngưng tỏ thái độ trốn tránh, không muốn ở cùng hẳn, còn tàn nhẫn “ban” cho hẳn một cái tát.

Người phụ nữ này đã lên giường với hẳn, lại vẫn tránh hẳn như rắn rết!

Con người Tống Kỳ Đông đột nhiên chìm xuống, răng cắn chặt, xem ra tối hôm qua làm còn chưa đủ, không nên bởi vì cô xin tha mà dừng lại, đáng lẽ phải làm cô không xuống giường được mới đúng!

- Tiên sinh...

Thím Trương nhìn sát mặt Tống Kỳ Đông tối tăm, bất an hỏi:

- Ngài không đuổi theo phu nhân sao? Cô ấy vạn nhất lại không thấy.....

- Sẽ không.

Tống Kỳ Đông thề son sắt, hẳn sẽ không để cho Tô Ngưng lại biến mất ở trong thế giới của hẳn nữa.

Con người Tống Kỳ Đông xoay một cái, đột nhiên hỏi Thím Trương:

- Thím cũng thấy sao? Cô ấy chính là Tô Du?

Thím Trương suy nghĩ một chút nói:

- Tuy rằng phu nhân chính mình không thừa nhận, mặt xem ra cũng không giống như trước kia lắm, nhưng coi như có ngụy trang, con mắt chắc chắn không biết gạt người, cô ấy là phu nhân không sai. Hơn nữa tối hôm qua, phu nhân nhìn thấy căn phòng này, đều giống như lúc trước, cô ấy còn kinh ngạc, khiếp sợ, còn mang theo vẻ quen thuộc.

Ánh mắt Tống Kỳ Đông khê nhúc nhích, khóe môi lộ ra ý cười bạc bẽo, ngay cả thím Trương còn nhìn ra được, Tô Du, em còn che giấu cái gì nữa chứ!

34. Chương 34: Hai Bia Mộ

Từ biệt thự rời đi, Tô Ngưng chạy vội tới một nơi.

Là nghĩa trang chôn cất cha Tô, Tô Kiến Vĩ, đồng thời cũng là nghĩa trang chôn cất Tô Du.

Bên trong nghĩa trang, cỏ cây xanh um tươi tốt, hai phần mộ được đặt sát nhau, xung quanh bia mộ đã được thu dọn rất sạch sẽ, phía trước còn để hoa tươi.

Cha Tô là hoa cúc vàng, mà trước mộ Tô Du, là cúc trắng, là loài hoa cô đã từng thích nhất.

Tô Ngưng đứng trước mộ, nhìn bức ảnh mình trên bia đá.

Cô mặc áo cưới màu trắng có viền tơ, khuôn mặt ngây ngô thanh tú, ngũ quan tinh xảo, mang theo một chút trẻ con, đặc biệt nụ cười xán lạn trên mặt.

Tấm hình này, là một phần ảnh cưới của cô và Tống Kỳ Đông.

Tô Ngưng nhớ rõ, lúc đó bọn họ hẹn thợ chụp ảnh mười giờ sáng, nhưng Tống Kỳ Đông kéo tới ba giờ chiều mới đến. Khi hắn xuất hiện tại phòng chụp ảnh, cô không nhận được lộ ra nụ cười tươi sáng, vừa vặn bị thợ chụp ảnh bắt được.

Thế nhưng..... tại sao phải đem bức ảnh này đặt trên mộ cô!

Theo Tống Kỳ Đông ba năm hôn nhân, đã là chuyện cô hối hận nhất trong đời, lại vẫn muốn đem ảnh cưới làm di ảnh cuối cùng.

Vừa nghĩ tới ba năm trước, Tống Kỳ Đông vì cứu Đường Vân Linh, đẩy cô vào chỗ chết, Tô Ngưng âm thầm siết chặt nắm đấm, dưới đáy lòng hiện lên tia thù hận.

Thế nhưng tất cả những thứ này còn chưa đủ.

Nếu như cô thật sự có thể chịu đựng thù hận này, thì tối hôm qua, cô sẽ không bởi vì Tống Kỳ Đông thống khổ mà nhẹ dạ, ý loạn tình mê cùng kẻ thù của mình lên giường.

Tô Ngưng tới nơi này, mục đích lớn nhất, không phải để xem phần mộ của mình, mà là tới gặp cha Tô.

Từ trước mộ Tô Du, đi tới là mộ cha Tô, Tô Ngưng phù phù một tiếng, hai đầu gối chạm đất, quỳ xuống.

Vừa nhìn thấy bức ảnh cha Tô trên bia mộ, nhìn thấy gương mặt thương yêu mình hơn hai mươi năm, một luồng chua xót từ ngực Tô Ngưng xông lên tới mũi, ngay sau đó, hốc mắt cô đỏ lên.

- Ba, con xin lỗi..... con xin lỗi.....

Hai mắt Tô Ngưng lấp lóe nước mắt, con người run lên, nước mắt liền theo gương mặt chảy xuống, cô không ngừng kể tội mình:

- Ba, con biết rõ anh ta hại chết ba, là hung thủ giết người, thế mà con lại mềm lòng, còn cùng với anh ta lên giường. Ba, con xin lỗi.....

- Ba..... Con nhất định sẽ không để cho ba chết vô ích, là Tống Kỳ Đông hại chết ba, con sẽ báo thù cho ba, nhất định phải bắt anh ta nợ máu phải trả bằng máu!

Đối với cái chết của mình, Tô Ngưng còn có thể bỏ qua, là chính mình nhìn lầm người, quá yêu một kẻ mặt người dạ thú, là cô tự làm tự chịu. Thế nhưng cha Tô chết, mãi mãi là cái gai nhọn đâm vào lòng Tô Ngưng, cả đời đều không thể rút ra.

Tô Ngưng cong người xuống, quay về cha Tô dập đầu lạy.

Vừa lúc đó, một người phụ nữ tuổi chừng 50, đang từng bước tới gần nơi hai bia mộ.

Khi bà chú ý tới Tô Ngưng phía trước mộ, nhất thời lộ ra vẻ mặt không thể tin được, bước chân của bà trở nên lộn xộn, rồi lại kích động đi về phía trước.

Người phụ nữ này, chính là mẹ Tô Du, Chu Minh Liên, mà phía sau bà, còn có một người phụ nữ khác đi theo.

- Dì Chu, bây giờ dì đã biết tại sao tôi nhất định phải mang dì tới nơi đây chưa? Tô Du là con gái dì, dì là người quen thuộc nhất của cô ấy, người này rất giống Tô Du, cô ấy rất cuộc có phải con gái dì hay không, dì nhất định rõ nhất điều này.

Đường Vân Linh ở phía sau Chu Minh Liên nói như thế. (bả thủ đoạn thiệt! ￣▽￣)

- Người kia..... Người kia.....

Càng đến gần, Chu Minh Liên càng khiếp sợ, trên thế giới tại sao có thể có hai người giống nhau như vậy.

- Dì Chu, dì phải nhìn cho kỹ, cô ấy không chừng chính là đứa con gái đã mất tích ba năm của dì đó.

Đường Vân Linh nói tiếp, hận không thể để Chu Minh Liên lúc này có thể tin chắc cô ấy là Tô Du.

Nếu như mặt nạ giả của Tô Ngưng bị vạch trần, như vậy Tống Kỳ Đông sẽ biết cô ấy là Tô Du, lấy việc Tống Kỳ Đông đã từng căm ghét cùng thù hận đối với Tô Du, nhất định sẽ không đi cùng với cô nữa.

Đường Vân Linh chính là ôm mục đích này, mới theo dõi Tô Ngưng, mang theo Chu Minh Liên tới nơi này.

Tô Ngưng cảm giác được từ phía sau có người đang nhìn mình, cô nhạy cảm quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy hai người.

Mẹ.....

Trong lòng cô nhất thời hô hoán.

Ba năm qua, cô vì tránh Tống Kỳ Đông, ngay cả người thân duy nhất của mình còn sống cũng không dám liên lạc.

Nhưng cô lại nhìn thấy Đường Vân Linh phía sau Chu Minh Liên, trong lòng thêm đề phòng, cũng không lập tức mở miệng, trầm mặc nhìn bọn họ từng bước tới gần.

- Dì Chu, tôi thay dì giới thiệu, cô ấy nói cô ấy tên là Tô Ngưng, là em họ Tô Du. Dì có thể nhìn cẩn thận, nói chuyện với cô ấy xem, cô ấy rất cuộc là Tô Ngưng thật sự, hay là Tô Ngưng giả, vẫn là con gái Tô Du của dì!

Đường Vân Linh nhìn chằm chằm Tô Ngưng, muốn nhìn đến dáng vẻ thất kinh của cô.

Đối với việc bất ngờ gặp phải mẹ mình, trong lòng Tô Ngưng bối rối, cô hít sâu, giả vờ bình tĩnh.

- Làm sao lại giống như..... con là..... Tiểu Du sao?

Chu Minh Liên đánh giá từ trên xuống dưới, thậm chí run rẩy, kéo tay Tô Ngưng.

- Chào dì, con là Tô Ngưng.

Tô Ngưng nói như thế, quay về phía Chu Minh Liên, cô không có cách nào nói thẳng ra mình không phải là Tô Du, chỉ có thể gián tiếp phủ nhận.

Đường Vân Linh mắt lạnh nhìn trò hay, chờ Tô Ngưng lộ ra đuôi cáo.

Mà ngay lúc này, một người khác cũng đến nơi này.

- Em ở đây làm gì?

Tống Kỳ Đông tới gần, đầu tiên thấy là Đường Vân Linh, ngay lập tức lông mày liền nhíu lại. Hắn đã từng nhắc nhở Đường Vân Linh rất nhiều lần, không cho phép cô ta xuất hiện trước mặt Tô Du, không nghĩ tới ngày hôm nay cô ta lại tới nữa.

Sợ với khuôn mặt đang giận dữ của Tống Kỳ Đông, trên mặt Đường Vân Linh lại là vui vẻ, nghĩ tới không uống chiếm được toàn bộ thời gian này, thậm chí ngay cả Tống Kỳ Đông cũng xuất hiện ở đây.

- Kỳ Đông, anh tới đúng lúc lắm.

Đường Vân Linh hưng phấn nói:

- Ngay cả dì Chu cũng thấy Tô Ngưng chính là Tô Du, anh mau đến xem, dì Chu là mẹ Tô Du, chắc chắn sẽ không nhận sai. Dì Chu, dì nói có phải không?

Vấn đề này vừa ném ra, tất cả mọi người nín thở mà đợi, ngay cả ánh mắt Tống Kỳ Đông, cũng nhìn chăm chú vào mặt Tô Ngưng đang trở nên tái nhợt.

Đường Vân Linh cười trộm, chờ Tô Ngưng xấu mặt, chờ cô bị Tống Kỳ Đông ghét bỏ.

Đúng lúc mọi người đang nhìn, Tô Ngưng bị Chu Minh Liên nắm lấy tay, nhẹ nhàng run rẩy.

Trong lòng cô đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, dù cho ngày hôm nay bị ép thừa nhận mình là Tô Du, cô cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho hai người này!

- Dì Chu, dì xác nhận xong chưa? Cô ấy có phải chính là Tô Du không?

Đường Vân Linh lại một lần nữa ép hỏi.

Chu Minh Liên đột nhiên ngẩn ra, buông lỏng tay Tô Ngưng ra.

- Không phải, cô ấy không phải tiểu Du. Tiểu Du của tôi, ba năm trước xảy ra bất trắc, đã chết rồi. Coi như cô ấy với Tiểu Du có dung mạo tương tự, cũng không phải tiểu Du.

- Dì thật sự nhìn rõ rồi sao? Dì nhìn kỹ khuôn mặt cô ấy đi. Tô Du là con gái ruột thịt của dì, dì sẽ không vì cái này mà không nhớ rõ chứ?

Đường Vân Linh tức đến “nổ phổi” phản bác, quên mất hình tượng dịu dàng của mình.

Chu Minh Liên đột nhiên nổi giận, thái độ cứng rắn đối với Đường Vân Linh nói:

- Cô cũng nói Tô Du là con gái tôi, tôi làm sao có thể nhìn lầm. Tôi nói không phải là không phải, không cần cô phí lời! Là do cô, rắp tâm đem tôi mang tới nơi này, nói là để tôi nhận con gái, cô đang âm mưu cái gì? (Quê nha mậy ^-^)

35. Chương 35: Đường Vân Linh Mang Thai

Đối mặt với chất vấn liên tục của Chu Minh Liên, Đường Vân Linh hơi căng thẳng, chột dạ, ngay cả Tống Kỳ Đông cũng nhíu mày.

- Dì Chu, tôi đương nhiên là vì tốt cho dì, lẽ nào dì không hy vọng Tô Du còn sống sao? Nhìn thấy một người giống Tô Du như vậy, tôi đương nhiên hi vọng mẹ con các người đoàn viên.

Đường Vân Linh nói một đằng làm một nẻo, còn kéo theo Tống Kỳ Đông nói:

- Kỳ Đông, anh nói có phải không?

Ai biết được, Chu Minh Liên đột nhiên cãi lại.

- Không cần cô làm bộ quan tâm!

Chu Minh Liên nhìn Đường Vân Linh, nổi giận dưng dưng nói:

- Ba năm trước Tiểu Du chết, lẽ nào cô không có trách nhiệm sao? Ba năm qua, cô không hề có chút hổ thẹn nào, không có chút cảm thấy tội lỗi, còn độc chiếm vị trí của Tiểu Du. Đường Vân Linh, ác giả ác báo, không phải không có báo ứng, chỉ là thời điểm chưa tới thôi.

- Bà.....

Bà già đáng chết!

Đường Vân Linh nhếch môi, đem lời khó nghe nuốt trở vào, lại ý thức được ánh mắt Tống Kỳ Đông chuyển đến trên người mình, lập tức lộ ra vẻ oan ức:

- Dì Chu, tôi đã giải thích rất nhiều lần rồi, Tiểu Du là chết bất ngờ, chúng ta ai cũng không muốn bi kịch xảy ra, dì muốn thế nào mới có thể tha thứ cho tôi và Kỳ Đông đây, chúng tôi đều có thể làm.

- Tôi muốn các người cút đi! Không cần tiếp tục xuất hiện trước mặt tôi, cũng không cần xuất hiện trước mặt Tiểu Du.

Chu Minh Liên rống giận, ngực lên xuống kịch liệt, dù sao bà cũng đã lớn tuổi, không thể chịu được kích động.

Tô Ngưng lập tức đưa tay đỡ lấy bà, lo lắng nói:

- Dì à, dì không sao chứ?

Mà con người cô xoay một cái, một lần nữa trừng mắt về phía Tống Kỳ Đông.

Mấy tiếng trước, bọn họ còn đang nằm trên giường lớn, xuống giường, hẳn dĩ nhiên lại cùng người phụ nữ này chung một chỗ!

Cảm giác được sự thù hận trong mắt Tô Ngưng, Tống Kỳ Đông muốn giải thích, nhưng Đường Vân Linh đã tới gần trước ngực hắn, nhỏ giọng khóc ồ lên:

- Kỳ Đông, nếu như ba năm trước, người chết là em..... Các người sẽ không thống khổ như vậy..... Người chết phải là em..... Ngược lại em không cha không mẹ, cũng không có ai sẽ nhớ tới em.....

Lời lẽ tuyệt vọng như vậy, hơn nữa giọng nói của cô ta bị thương như vậy, đáng lẽ Tống Kỳ Đông nên thấy đau lòng mới đúng, bây giờ hắn cũng không vì vậy mà lay động, thậm chí còn cảm thấy có chút phiền chán.

Những câu nói này hắn đều đã nghe ba năm, Đường Vân Linh luôn mồm luôn miệng nói hổ thẹn, nhưng chưa từng có bất kỳ biểu hiện gì.

Hắn nhíu mày, qua loa vỗ vai Đường Vân Linh.

- Được rồi, đừng khóc nữa, chúng ta đi.

Vừa nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn về phía Tô Ngưng, hi vọng cô có thể hiểu, hắn lựa chọn mang Đường Vân Linh rời đi, là không hi vọng các cô lại nổi lên tranh chấp.

Nhưng Tô Ngưng lại né tránh ánh mắt hắn, cũng không nhìn hắn một chút nào.

Tống Kỳ Đông lộ vẻ bất đắc dĩ, mang theo Đường Vân Linh rời đi, đem không gian an tĩnh để lại cho Chu Minh Liên cùng Tô Ngưng, hẳn tin bọn họ nhất định có rất nhiều lời muốn nói.

Ra khỏi nghĩa trang, Tống Kỳ Đông lên xe.

Đường Vân Linh giả vờ chảy vài giọt nước mắt, đã sớm XXX, tử mĩ trang điểm khuôn mặt, vẫn tinh xảo hoàn mỹ, cô ta còn muốn tựa vào ngực Tống Kỳ Đông, cảm thụ một ít ôn nhu của hắn, ai biết vừa lên xe đã bị đẩy ra.

- Kỳ Đông.

Đường Vân Linh nhất thời cảm giác không đúng lắm.

Sắc mặt Tống Kỳ Đông lạnh lùng, đầu tiên quay về phía tài xế nói:

- Lão Trần, ông xuống xe đánh điều thuốc, tôi cùng Đường Vân Linh có lời muốn nói.

- Được, Tống tổng.

Tài xế xuống xe, đóng cửa lại.

Trong buồng xe yên tĩnh, Đường Vân Linh đánh giá vẻ mặt Tống Kỳ Đông, từ ngũ quan lạnh lẽo cứng rắn đến cái cảm cương nghị, con mắt lạnh lẽo rõ ràng, rồi chú ý tới chỗ cổ áo hắn.....

Đó là..... Dấu hôn?

Đường Vân Linh trừng mắt nhìn, vững tin chính mình không có nhìn lầm, trên cổ của Tống Kỳ Đông, đúng là có dấu hôn.

Bọn họ đã lâu không có làm tình, nụ hôn này không thể nào là cô ta lưu lại, trừ phi là..... Tô Ngưng! Tống Kỳ Đông cùng Tô Ngưng lên giường!

Trong lòng Đường Vân Linh hiện lên đáp án, bởi vậy có thể suy đoán ra, Tống Kỳ Đông đúng là đã động chân tình với Tô Ngưng.

- Đường Vân Linh, anh có chút chuyện muốn nói với em.

Tống Kỳ Đông nghiêm mặt nói:

- Ba năm qua, chúng ta tuy rằng ở chung một chỗ, nhưng bởi vì Tô Du chết, để cho anh suy nghĩ rất nhiều chuyện, chúng ta hay là không.....

Không được, không thể để anh ấy nói tiếp!

Đường Vân Linh cơ hồ có thể cảm giác được, Tống Kỳ Đông đây là muốn đề cập tới vấn đề chia tay.

- Kỳ Đông, em cũng có chuyện muốn nói cho anh biết.

Cô ta lập tức trách móc nói:

- Em mang thai rồi, Kỳ Đông, chúng ta cuối cùng cũng có con rồi.

Đường Vân Linh cực kỳ hưng phấn tuyên bố tin vui này, những lời ấy lập tức đập vào tai Tống Kỳ Đông.

Cô mang thai.....

Sắc mặt Tống Kỳ Đông khê biến, con mắt thâm thúy khóa chặt trên mặt Đường Vân Linh, không có kích động, ngược lại là quá mức sắc bén, giống như muốn nhìn thấu đáy lòng cô ta.

Khóe miệng Đường Vân Linh run lên, lập tức che giấu nói:

- Kỳ Đông, hai tuần trước em đã có cảm giác rồi, nhưng sợ tình huống không ổn định, cho nên mới không nói cho anh biết. Có điều ngày hôm qua đi bệnh viện, tình huống rất tốt, là một đứa trẻ khỏe mạnh. Kỳ Đông, anh vui không?

Đứa bé..... Con trai của hần.....

Tống Kỳ Đông lạnh lạnh nhìn Đường Vân Linh, nhưng mà hần đã rơi vào trong hồi ức, cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng quen biết.

Đã từng..... Cũng có một người, hưng phấn như vậy, nói cho hần cái tin tức tốt này, nói cô mang thai, có con trai của hần.

Thế nhưng vào lúc ấy hần đã làm gì?

Hần không có vẻ vui, sung sướng, thậm chí là tàn nhẫn mang cô tới bệnh viện, tự tay đem cô đặt ở trên bàn mổ.

Cô vừa khóc vừa cầu xin, hi vọng hần có thể buông tha đứa bé này.

- Cầu xin anh..... Cầu xin anh dừng lại..... Đừng giết con của chúng ta.....

Trong trí nhớ của hần, giọng nói của cô, rõ ràng hiện lên, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc, nước mắt như mưa.

Hần lạnh lẽo nói với cô:

- Tô Du, chỉ bằng cô mà cũng muốn sinh con của tôi, cô không xứng!

Chẳng trách Tô Du cho dù đã chết, cũng sẽ hận hần; do đó vô luận thế nào, cô cũng không muốn thừa nhận mình là Tô Du.

Hần mang cho cô, chỉ có thống khổ.

- Kỳ Đông? Kỳ Đông? Anh làm sao vậy?

Đường Vân Linh nhìn Tống Kỳ Đông, rõ ràng ở trước mặt mình, nhưng cảm giác mình không bắt được hần.

Sắc mặt Tống Kỳ Đông lạnh lẽo âm trầm từ trong hồi ức hoàn hồn, trong tròng mắt còn lưu lại đen đặc, nói với Đường Vân Linh:

- Thân thể em không được tốt, đừng ở bên ngoài quá lâu, đi về nghỉ ngơi sớm đi.

Không có vui sướng, không có kích động, chỉ là một câu nói lạnh nhạt đến cực điểm.

Đường Vân Linh cười, trong lòng lại có ý tưởng khác, Tô Ngưng, bất luận cô có phải là Tô Du hay không, cũng không thể lưu lại, cô cũng nhất định phải chết.

Bên này, xe từ từ nhanh chóng rời nghĩa trang, mà bên kia, Tô Ngưng đột nhiên quỳ xuống trước mặt Chu Minh Liên.

- Mẹ..... Xin lỗi..... Con là..... Con là.....

Chu Minh Liên cũng lập tức đỏ cả vành mắt, ôm lấy Tô Ngưng thật chặt nói:

- Không cần nói, mẹ đều biết. Con là Tiểu Du, con chính là Tiểu Du, mẹ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra.

36. Chương 36: Mẹ Con Liền Tâm

Mẹ con liền tâm, là con gái chính mình hoài thai mười tháng sinh ra, coi như cô hiện tại đã thành hình dạng khác, nhưng trong xương vẫn không thay đổi, về mặt tâm linh cũng sẽ không thay đổi.

Sau khi Chu Minh Liên đến gần Tô Ngưng không bao lâu, đã khẳng định cô chính là con gái Tô Du của mình, mà một bên khác, bà cảm giác được Đường Vân Linh một mực cưỡng bức bà thừa nhận sự thật này, mà con gái lại nói mình là Tô Ngưng.

Chu Minh Liên tuy rằng không biết trong chuyện này có bí ẩn gì, đối với cái kẻ tiểu tam phá hoại hôn nhân của con gái mình, bà nhất định đứng về phía con gái rồi.

Cho nên bà không một chút do dự, phủ nhận Tô Ngưng chính là Tô Du, sau đó hướng Đường Vân Linh cãi trở lại.

Bây giờ hai người kia đều đã đi rồi, chỉ còn hai người bọn họ ở trước mộ cha Tô, không cần tiếp tục phải che giấu thân phận nữa mà nói ra tất cả.

- Mẹ, xin lỗi, ba năm qua con vẫn không trở về tìm mẹ, làm cho mẹ thương tâm, khổ sở.

Tô Ngưng cũng khóc lên theo Chu Minh Liên, nước mắt tràn đầy gò má cô.

Chu Minh Liên đưa tay không ngừng giúp cô lau nước mắt.

- Không sao đâu, chỉ cần Tiểu Du của mẹ sống tốt là được rồi. Con làm sao sống được, là ai cứu con? Còn có..... Mặt của con làm sao biến thành như vậy?

- Con bị tai nạn xe cộ rơi xuống biển, lại bị hải lưu đẩy lên, ông trời không muốn để cho con chết, lúc ấy có một chiếc thuyền đánh cá chạy ngang qua đã cứu con. Sau đó con gặp được anh Tống, là anh ấy đã giúp con, để con tiếp tục sống. Còn mặt của con, là bởi vì lúc xảy ra tai nạn mà bị thương, làm phẫu thuật chỉnh hình, cho nên mới biến thành như bây giờ.

Tô Ngưng giải thích từng nghi hoặc của Chu Minh Liên.

- Anh Tống? Con là nói..... anh trai Tống Kỳ Đông Tống Trí Viễn?

Chu Minh Liên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nghĩ đến người này.

- Dạ, chính là anh ấy.

Tô Ngưng gật đầu.

- Nghiệt duyên, đúng là nghiệt duyên. Lúc trước Tổng Trí Viễn đào hôn, mới để cho con có cơ hội gả cho Tổng Kỳ Đông. Tổng Kỳ Đông hành hạ con ba năm, còn hại chết con, đến cuối cùng, con lại được người nhà họ Tống cứu. Lẽ nào chúng ta đúng là đời trước thiếu nợ Tống gia, không phải vậy làm sao vẫn dây dưa không rõ với nhà bọn họ.

- Mẹ, mẹ không cần lo lắng, anh Tống đối với con rất tốt, con bây giờ hồi sinh, cũng là anh ấy cho con.

Tô Ngưng nghe ra trong giọng nói của Chu Minh Liên có bi thương, thay Tổng Trí Viễn giải thích, cũng hi vọng bà có thể an tâm.

- Nhưng tại sao con phải nói con tên Tô Ngưng? Mà không phải dùng thân phận Tiểu Du trở về?

Chu Minh Liên lại hỏi.

- Mẹ, Tiểu Du chết rồi, trừ mẹ ra, chắc không phải ai cũng hi vọng cô ấy còn sống.

Nói đến đây, vẻ mặt Tô Ngưng lạnh lùng đi mấy phần.

- Nếu như con dùng thân phận Tô Du trở về, người nhà họ Tống nhất định sẽ cho là con tới tìm bọn họ trả thù, sẽ đối với con có đề phòng, do đó con muốn đổi thân phận, giảm xuống cảnh giác của bọn họ đối với con.

- Tiểu Du..... Không, Tiểu Ngưng.

Chu Minh Liên lập tức sửa lại xưng hô.

- Mẹ chỉ cần con còn sống, hạnh phúc bình an là tốt rồi. Gọi là Tô Du, hay là Tô Ngưng, cũng không sao hết. Chỉ có điều..... chuyện của quá khứ, chúng ta để xuống đi..... mẹ chỉ cần con sống tốt.....

- Mẹ, con không bỏ xuống được.

Chỉ có ở trước mặt Chu Minh Liên, Tô Ngưng mới khóc như một đứa bé, những gì đem giấu ở trong lòng đều nói hết ra:

- Mẹ..... con yêu hấn lâu như vậy, sâu như vậy, hấn tại sao có thể đối xử với con như vậy! Mẹ, không chỉ có con, còn có ba ba, còn có đứa nhỏ của con.....

Con đều muốn thay bọn họ báo thù, từ trên người Tống Kỳ Đông đòi lại!

- Đứa nhỏ..... Tiểu Ngưng, con nói con đã từng mang thai sao?

Chu Minh Liên không thể tin mà cao giọng lên, đau lòng nhìn Tô Ngưng rơi nước mắt đầy mặt.

Đúng, cô từng mang thai, hơn nữa còn là hai lần.

Đứa bé đầu tiên đã chết trong tay Tống Kỳ Đông vô tình lãnh khốc kia, đứa bé thứ hai, là cô cố gắng chống đỡ từ Quỷ Môn quan trở về!

Tô Ngưng ở cùng với Chu Minh Liên cả ngày, hai người nói đến sinh hoạt trong ba năm qua, viên mất cũng không biết đã đổ bao nhiêu lần, cuối cùng ở bữa cơm tối, mới lưu luyến không dứt mà rời đi.

Vì không cho hai vị trưởng bối Tống gia nhận ra được, nên sau khi Tô Ngưng trở về Tống gia, lén lén lút lút lên lầu hai.

- Em rốt cục đã trở về.

Tổng Trí Viễn vẫn chờ ở trong phòng, nhìn thấy Tô Ngưng trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn kỹ, thì thấy hai mắt Tô Ngưng sưng đỏ vì khóc.

- Em làm sao vậy, sao lại khóc? Có phải Kỳ Đông đã làm gì em.....

- Không phải.

Tô Ngưng khoát tay một cái, sau đó ẩn vai Tổng Trí Viễn, để hấn ngồi xuống.

- Trí Viễn, anh đừng lo lắng cho em như lo lắng cho An Bảo, em là một người trưởng thành, em có thể tự chăm sóc tốt cho mình.

Mặt Tổng Trí Viễn vẫn không yên lòng, nhìn Tô Ngưng nói:

- Có lúc em giống như An Bảo còn khiến người ta lo lắng, An Bảo ít nhất sẽ không có đêm nào không về, để anh lo lắng đề phòng cả buổi tối.

Vừa nhắc tới An Bảo, vẻ mặt hai người đều trở nên nhu hòa.

An Bảo là sau khi Tô Ngưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mới kiểm tra ra có đứa bé. Con bé nỗ lực sống trong bụng Tô Ngưng, chịu đựng việc Tô Ngưng sống lại.

Mấy ngày trước Tổng Trí Viễn nói muốn xử lý một số chuyện, trên thực tế là trở về chăm nom cho An Bảo.

Có điều chuyện Tô Ngưng tối hôm qua không về, cũng không có bị bỏ qua, Tổng Trí Viễn cứ ép hỏi mãi, Tô Ngưng không có cách nào chỉ có thể nói sang chuyện khác, nói chuyện đã xảy ra hôm nay.

- Em nói cho mẹ em biết thân phận của em?

Tổng Trí Viễn nhú nhú mày.

Tô Ngưng giải thích:

- Đúng vậy. Anh không cần lo lắng, em đã giải thích cho mẹ em muốn làm gì, sẽ không vạch trần em đâu.

- Anh không phải sợ cái này.....

Tổng Trí Viễn muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ thở dài, đối với Tô Ngưng nói:

- Vừa nãy bảo mẫu nói với anh An Bảo vừa tắm xong, em có muốn nói chuyện video với con bé không?

- đương nhiên là muốn rồi.

Tô Ngưng lúc này mới hiện lên nụ cười trên mặt.

Hắn lấy điện thoại ra, kết nối tới nơi An Bảo ở, rồi tiến hành trò chuyện video.

Trên màn hình điện thoại, rất nhanh phát hiện ra bóng người nhỏ bé của An Bảo, mặc cái váy nhỏ màu hồng phấn, trong tay cầm núm vú cao su, miệng nhỏ nhắn đang bẹp bẹp.

Bây giờ xem ra đã tròn vo, là viên thịt nhỏ bụ bẫm, còn nhớ lúc vừa mới ra đời, chỉ là một đứa nhỏ sinh non không đủ hai kg, phải dựa vào hộp kính giữ nhiệt, tỉ mỉ chăm sóc, mới tiếp tục sống sót.

Cô gọi bé là An Bảo, chính là hi vọng con gái có thể bình an lớn lên, cả đời đều làm tiểu bảo bối của cô.

Sức sống của An Bảo rất mạnh, thời điểm còn trong bụng Tô Ngưng, sau khi sinh vẫn như vậy, hiện tại đã lớn như đứa trẻ hai tuổi rồi.

Nhìn thấy Tô Ngưng cùng Tổng Trí Viễn, An Bảo rất hưng phấn, cái chân nhỏ bé ngấn ngấn đạp loạn đá chân, bi bô la hét:

- Mẹ ôm, mẹ ôm.

Nhìn dáng dấp An Bảo khả ái, tim Tô Ngưng lập tức liền mềm nhũn, thế mà đã xa An Bảo nửa tháng rồi.

- An Bảo ngoan ~ mẹ cũng rất nhớ An Bảo, chờ mẹ giải quyết xong chuyện, liền nhất định trở về với An Bảo nha!

Tô Ngưng đang nói chuyện, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, suýt chút nữa không thể ngồi vững.

37. Chương 37: Đều Là Báo Ứng

Trên màn hình, An Bảo đột nhiên thấy Tô Ngưng biến mất, liền lập tức oa oa kêu lớn:

-Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy? Không thấy, không thấy mẹ đâu.

Phát hiện Tô Ngưng không thích hợp, thân thủ Tống Trí Viễn lập tức đỡ lấy thân thể cô, nhưng một tay cầm điện thoại, một tay ôm Tô Ngưng, sức lực của hắn không đủ.

-Tiểu Ngưng, em sao rồi, lại thấy nhức đầu sao?

Tống Trí Viễn lo lắng hỏi, đặc biệt chú ý tới sắc mặt Tô Ngưng đột nhiên trở nên trắng bệch, ngực hắn liền trở nên khẩn trương hơn.

Tô Ngưng nhắm chặt hai mắt, nghe tiếng An Bảo kêu, lòng của cô giống như bị kim châm đâm đến khó chịu, dùng sức khởi động thân thể của mình, hướng Tống Trí Viễn nói:

-Em không sao, Trí Viễn, mau cho em xem An Bảo một chút.

Tống Trí Viễn hiểu rõ tính bướng bỉnh của Tô Ngưng, nên cũng chỉ bất đắc dĩ cầm điện thoại lên, để cho Tô Ngưng tiếp tục trò chuyện với An Bảo.

-An Bảo ngoan, đừng khóc. Mẹ ở đây.

Tô Ngưng ôn nhu nói:

-Vừa rồi mẹ không cầm chắc điện thoại, cho nên mới đột nhiên biến mất, hiện tại mẹ xuất hiện lại rồi, An Bảo không cần lo lắng nữa nhé!

-Mẹ... Mẹ...

An Bảo nhỏ giọng khóc thút thít, thấy Tô Ngưng mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hai mẹ con nói chuyện một hồi, An Bảo chỉ nói những câu ngắn ngắn nối liền nhau, những thứ đó là do con bé học được từ bên ngoài, thế nhưng điều này không gây trở ngại cho hai người.

Chờ đến lúc An Bảo ngủ, Tô Ngưng mới lưu luyến cắt đứt trò chuyện.

Mà Tống Trí Viễn bật người đứng dậy, hướng tới Tô Ngưng bế lên, thận trọng đặt cô nhẹ nhàng lên giường, nhẹ vỗ về mồ hôi lạnh trên trán cô, hỏi:

-Còn khó chịu sao? Có phải lại cảm thấy đau nhức?

-Không sao đâu... Chỉ là đột nhiên trước mắt biến thành màu đen... Hiện tại đã không sao rồi.

Hơi thở Tô Ngưng yếu ớt, cô nói.

Tuy rằng Tô Ngưng nói vậy, nhưng Tống Trí Viễn không tin, gương mặt lo lắng, lại từ trong ngăn kéo tìm thuốc, rồi rót một chén nước ấm.

Hắn đỡ thân thể Tô Ngưng dậy, để cô tựa vào trước ngực mình:

-Tiểu Ngưng, uống thuốc trước đã.

Tô Ngưng dưới sự giúp đỡ của Tống Trí Viễn, cô uống thuốc, nhưng thần sắc trên mặt vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, cô lôi kéo tay của Tống Trí Viễn, nhỏ giọng trấn an nói:

-Trí viễn, em thực sự không sao hết. Cũng không phải là lần đầu tiên, chờ ngủ một giấc, em sẽ tốt lên.

-Được rồi, anh không lo lắng. Em mau ngủ đi, chờ em ngủ rồi, anh sẽ ngủ.

Tống Trí Viễn dụ dụ dỗ.

Tô Ngưng cười cười, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt, bất quá mi tâm nhăn lại, vẫn không chịu dần ra.

Tống Trí Viễn chờ Tô Ngưng ngủ rồi, tay hắn mới chậm rãi nhẹ nhàng vuốt ve phía dưới tóc bên trái của cô, ngay phía trên vị trí sau ót, trong đầu của Tô Ngưng, cất giấu một cục máu đông.

Ba năm rồi, cái này cục máu không chỉ có không tiêu đi, mà lại từ từ ảnh hưởng đến sinh hoạt của Tô Ngưng.

Thân thể này là của Tô Ngưng, tin tưởng chính cô là người rõ ràng nhất. Dù cho mỗi lần cô cũng không muốn dối mặt trả lời, thế nhưng trước đó Tô Ngưng đã nói với hắn, cô không có thời gian...

Lẽ nào cô đã biết?

Ngực Tổng Trì Viễn bất an suy đoán.

...

Dưới bóng đêm, bên kia Bắc Thành, trong một căn phòng họp cao cấp.

Ghế lô lớn như vậy, cũng chỉ có mỗi hai người đàn ông ngồi đó, Hoắc Kiến Nguyên nhìn vào Tổng Kỳ Đông phía sau vẫn không ngừng uống rượu, mắt thấy hắn đã đem một bình rượu whisky uống hết, lại muốn uống nữa, thực muốn đem mình đến say mềm.

Hắn không nhịn được nữa, bước lên, dè cánh tay Tổng Kỳ Đông lại.

-Kỳ Đông, không nên uống nữa. Đây là rượu, không phải nước sôi.

-Tôi đương nhiên biết đây không phải nước sôi, anh buông ra đi.

Tổng Kỳ Đông đẩy Hoắc Kiến Nguyên một cái, mi tâm xoắn chặt, trên khuôn mặt anh tuần bất phàm nổi lên một tầng u ám dày đặc.

Ngày hôm qua lúc cùng Tô Ngưng lên giường, Tổng Kỳ Đông khắc sâu cảm nhận được một việc, hắn yêu Tô Ngưng, cũng muốn cô trở lại cuộc sống với mình.

Bọn họ tuy rằng yêu nhau không phải oanh oanh liệt liệt gì, thế nhưng sớm chiều ở chung với nhau, thì liên đã sát nhập vào máu của nhau rồi. (ghê thật, ở chung có mấy ngày, lên giường với nhau mà thành yêu luôn. Tình yêu giờ tiến hóa đến thế đấy ^^)

Đã từng làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, chính hắn lại không ý thức được.

Hắn đã trải qua mất đi, rồi một lần nữa được làm lại một lần, hắn mới biết được loại cảm giác này thật hoàn mỹ đến nhường nào, cảm giác trong người mình, rốt cục cũng viên mãn.

Sở dĩ hôm nay gặp mặt Đường Vân Linh, Tổng Kỳ Đông thật sự nghĩ muốn cùng cô ta chia tay.

Chỉ có chia, hắn mới là một người tự do, lại có thể một lần nữa theo đuổi Tô Ngưng.

Thế nhưng... Đường Vân Linh mang thai, đúng là không nên mang thai.

Tuy rằng hắn không còn yêu Đường Vân Linh nữa, thế nhưng đứa bé trong bụng cô ta, hắn cũng không tránh được trách nhiệm, hắn là một người đàn ông có trách nhiệm.

Hắn đã bỏ lỡ đứa bé đầu tiên, không thể lại hủy diệt thêm một đứa nữa.

Thế nhưng...

Kể từ đó, hắn không còn biện pháp, cũng không có tư cách đến cạnh Tô Ngưng nữa rồi.

Cái loại này tuyệt vọng này cứ quanh quẩn Tổng Kỳ Đông cả ngày, lúc trời gần tối, hắn gọi Hoắc Kiến Nguyên đi ra cùng uống rượu, mới biến thành tình huống như bây giờ.

Hoắc Kiến Nguyên thấy không ngăn cản được, liền thẳng thắn trực tiếp lấy đi bình rượu trước mặt Tổng Kỳ Đông, buộc hắn phải dừng lại.

-Kỳ Đông, cậu tìm tôi cùng uống rượu luôn có lý do cả. Hiện tại đã xác nhận Tô Ngưng chính là Tô Du rồi, cậu còn điều gì mà lo lắng nữa. Quay về với chính nghĩa đi, giữa các người cũng chưa có ly hôn, nếu cậu thật sự thích cô ấy, thì chỉ cần đem cô ấy đoạt về là tốt rồi.

-Không thể nào... Bây giờ cô là Tô Ngưng, lại không muốn thừa nhận có quan hệ với tôi... Hơn nữa... Cô ấy sắp thành chị dâu của tôi rồi.

-Chị dâu thì thế nào?

Hoắc Kiến Nguyên nhú mày:

-Chỉ cần bọn họ còn chưa kết hôn, hết thấy đều còn kịp. Trước kia Tô Du yêu cậu, mới cùng cậu kết hôn. Nói không chừng tình cảm của cô ấy vốn không thay đổi, đến bây giờ vẫn còn yêu cậu.

-Không có khả năng, là tôi hại chết cô ấy, cô ấy thế nào còn yêu tôi. Hơn nữa... Hơn nữa... Tôi không có tư cách yêu cô ấy.

Người đàn ông lãnh tĩnh trầm ổn, lại vào giờ khắc này, trong cơn mù quáng, không phân rõ sở là do cơn tác dụng, hay là ngực không nhận được nữa mà tỏ ra đau khổ.

-Có ý tứ? Vì sao lại nói vậy?

Hoắc Kiến Nguyên không hiểu nói, yêu một người cho tới bây giờ đều không có lối thoát, làm sao sẽ không có tư cách chứ!

Thân thể Tống Kỳ Đông dựa vào phía sau một chút, nghiêng người trên ghế sa lon, tuyệt vọng nhắm mắt lại, mà tay của hắn, lại che hai mắt mình.

Hắn trầm giọng nói:

-Đường Vân Linh mang thai rồi.

-Cái gì cơ?

Hoắc Kiến Nguyên giật mình, lúc này mới hiểu được ý tứ của hắn:

-Nếu như tôi nhớ không lầm, Đường Vân Linh không phải đã được bác sĩ kết luận không thể thụ thai được rồi sao, các người ba năm cũng qua chưa từng có bầu, sao lại đột vào lúc này mang thai chứ! (anh này khôn, mình thích ^^, anh nam9 ngu quá ha!)

Sao lại trùng hợp đến vậy, chuyện thế này lại diễn ra thật khiến người ta nghi ngờ.

Trong lòng Tống Kỳ Đông lại không nghĩ như vậy, trùng hợp như thế, ngay lúc này lại mang thai, chính là muốn bóp chết ý niệm hắn cùng Tô Ngưng ở chung với nhau.

Đây là báo ứng sao?

Bởi vì trước kia hắn vô tình giết chết đứa con trong bụng Tô Du, vì vậy đứa bé đó hiện tại trở về, một lần nữa tới trả thù hắn?

Mà lúc Tống Kỳ Đông thống khổ nhắm mắt lại, ánh mắt Hoắc Kiến Nguyên chợt lóe lên, xuất phát từ trực giác trình thám của hắn, chuyện này dường như rất đáng điều tra một chút xem sao.

38. Chương 38: Chắp Tay Nhường Lại

Bởi vì Tô Ngưng lần đó đột ngột phát bệnh, Tống Trí Viễn không yên lòng đem cô đến bên người Tống Kỳ Đông, cảm thấy nguyên nhân cô bị bệnh, rất có thể là do bị kích thích.

Thế nhưng cho dù thái độ hắn cứng rắn đến mấy, cũng không ngăn nổi Tô Ngưng khổ sở cầu xin.

Cô trở về Bắc Thành, chính là tìm Tống Kỳ Đông báo thù, bây giờ cứ rời đi dễ dàng như vậy, bỏ dở nửa chừng, vậy đây tính là gì?

Tô Ngưng không muốn đi, Tống Trí Viễn chỉ có thể thay đổi sách lược, sớm tiến vào tập đoàn Tống thị, tham gia quản lý công ty.

Phòng làm việc của hắn ở tầng trệt giống với phòng của Tống Kỳ Đông, có thể nhìn thấy Tô Ngưng, do đó dễ dàng chăm sóc cô hơn.

Nhưng đối với Tống Minh Tường mà nói, đột nhiên cảm giác được con lớn mãnh liệt muốn vào công ty, khiến trong lòng ông rất vui vẻ.

Tổng Minh Tường mặc dù là một trưởng bối mang hướng hiện đại, nhưng vẫn có một ít quan niệm truyền thống, so với con trưởng cùng con thứ, ông lại đứng về phía con trưởng nhiều hơn, cũng hi vọng đem công ty để lại cho con trưởng Tổng Trí Viễn.

Do đó ngày đầu tiên Tổng Trí Viễn tiến vào công ty, Tổng Minh Tường liền đem hai người bọn họ vào phòng làm việc của mình, cầm hai phần văn kiện, chia đều mỗi phần đưa cho bọn họ.

Tổng Trí Viễn mở văn kiện ra, ánh mắt nghiêm túc đọc từng chữ trong đó, khiếp sợ trong lòng ngày càng nặng.

- Ba, làm như vậy đối với Kỳ Đông có phải quá không công bằng không? Con rời khỏi công ty đã sáu năm, công ty có quy mô được như bây giờ, đều là một tay Kỳ Đông làm nên, nhưng ba lại đem phần lớn cổ phần đưa cho con.

Tổng Trí Viễn bất an liếc nhìn em trai mình Tổng Kỳ Đông, chỉ thấy mặt hắn không chút biến sắc, vô cùng bình tĩnh xem văn kiện, sau đó để xuống.

Tập đoàn Tổng thị, 80% cổ phần đều trên danh nghĩa Tổng Minh Tường, trong đó 20% cổ phần sẽ chuyển vào tay Tổng Kỳ Đông sau khi kết hôn, như vậy 60% còn lại vẫn ở trong tay Tổng Minh Tường.

Bây giờ, ông ấy lại đem toàn bộ cổ phần còn lại chuyển cho Tổng Trí Viễn, Tổng Kỳ Đông có thể chấp nhận sao?

Tổng Minh Tường sợ hai anh em sẽ vì chuyện này mà xa cách, do đó mới tìm bọn họ cùng thảo luận:

- Kỳ Đông, con có ý kiến gì không? Cứ nói thẳng ra.

Trong ba người ở đây, Tổng Kỳ Đông là người duy nhất biểu hiện... bình thản ung dung nhất.

Hắn từ trong ống đựng bút của Tổng Minh Tường lấy ra một cây bút, đem văn kiện lật tới trang cuối cùng, không chút do dự kí tên mình vào.

- Ba, con không có ý kiến. Anh hai là con trưởng, phần lớn gia sản giao cho anh ấy là đúng.

Tổng Kỳ Đông bình tĩnh nói.

Tổng Minh Tường sợ hãi, không nghĩ tới Tổng Kỳ Đông sẽ đáp ứng thuận lợi như vậy.

- Kỳ Đông!

Tổng Trí Viễn không thể nào tiếp thu được, hắn nói:

- Tập đoàn Tổng thị bây giờ, đã sớm không phải của anh vào sáu năm trước lúc thành lập tập đoàn Tổng thị. Tất cả mọi thứ hiện nay đều là do một tay em lập lên, cứ như vậy đưa cho anh, lẽ nào em không tức giận sao?

Tổng Kỳ Đông không nói, mà là đem phần văn kiện Tổng Trí Viễn đang cầm trong tay, cũng kí tên, đối với việc phân chia như vậy, hắn không có bất kỳ dị nghị nào.

- Anh hai, nếu như anh không rời đi, công ty cũng nhất định có thể phát triển quy mô như bây giờ. Hơn nữa em cũng có 20%, chứ không phải là không có, anh an tâm nhận lấy đi.

Tổng Kỳ Đông chấp tay nhường cho.

Tổng Trí Viễn vẫn chậm chạp không tiếp thu nổi, hắn nhìn Tổng Kỳ Đông, lại hỏi lần nữa:

- Kỳ Đông, em nói là lời nói thật lòng sao?

- Đương nhiên.

Tổng Kỳ Đông nói:

- Có những thứ này, anh hai có thể cho Tô Ngưng cuộc sống tốt hơn, không phải sao?

Tổng Trí Viễn lúc này mới chợt hiểu ra..... Tổng Kỳ Đông không phải muốn đem cổ phần tặng cho hắn, mà người Tổng Kỳ Đông hắn muốn tặng, là Tô Ngưng.

Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, chuyện này rất nhanh truyền ra trong tập đoàn Tổng thị. Tất cả mọi người đều biết tổng giám đốc Tổng Kỳ Đông, đã không còn là người thừa kế tập đoàn Tổng thị, tất cả mọi người đều dồn dập nhìn về phía Tổng Trì Viễn.

Tổng Trì Viễn nói chuyện này cho Tô Ngưng nghe.

Tô Ngưng lắng nghe, nhíu lông mày.

- Thật vô vị. Tổng Kỳ Đông quá dễ dàng đồng ý rồi. Anh ta ở công ty đổ ra nhiều tâm huyết như vậy, còn tưởng rằng anh ta nhất định sẽ không nỡ. Ở trong tay người khác đoạt lấy, trả thù mới vui vẻ, ai muốn anh ta chấp tay nhường cho chứ!

Tổng Trì Viễn do dự, cuối cùng mới chuyển đạt cho Tô Ngưng câu nói sau cùng Tổng Kỳ Đông.

- Kỳ Đông làm như thế, giống như là vì em vậy.

- Ha ha, vì em?

Tô Ngưng cười lạnh hai tiếng:

- Nếu anh ta thật sự hào phóng như vậy, vì tôi tình nguyện từ bỏ tài sản lớn như thế, lúc trước cũng sẽ không vì 5 ngàn vạn mà bức chết ba em.

Vừa nhắc tới cái chết của Tô Kiến Vĩ, trong lòng Tô Ngưng tràn đầy tức giận, trong đầu đột nhiên đau đớn, nhắm mắt lại.

Tổng Trì Viễn lập tức dừng lại câu chuyện, không tiếp tục nói nữa, Tô Kiến Vĩ mất, vẫn luôn là quả bom trong lòng Tô Ngưng.

- Tiểu Ngưng, có phải là lại cảm thấy nhức đầu rồi không?

Tổng Trì Viễn nhìn vào hai mắt đóng chặt của cô.

- Em không sao, chỉ là có chút choáng váng đầu.

Tô Ngưng cậy mạnh, một lần nữa mở mắt ra.

Em về làm việc tiếp đây, tan việc gấp lại.

Tổng Trì Viễn nhìn theo bóng dáng Tô Ngưng ra ngoài, mà theo hướng cô rời đi, hẩn xa xa nhìn thấy Tổng Kỳ Đông, bí mật trong một góc khuất, nhìn chằm chằm hẩn (TTV) không tha.

Tổng Kỳ Đông đang nhìn hẩn, hay là..... nhìn Tô Ngưng rời đi.

Theo ánh mắt di động của hẩn, đáp án này đã quá rõ ràng.

.....

Tin tức này nhanh chóng cũng truyền đến tai Đường Vân Linh.

- Trợ lý Trần, anh nói có thật không?

Đường Vân Linh nắm chặt điện thoại di động, tức giận nói.

Điện thoại bên kia, Trần Thân, chính là được Đường Vân Linh mua chuộc được ở Tổng thị, cho nên cô ta mới có thể bất cứ lúc nào hay bất cứ nơi đâu nắm giữ tin tức của Tổng Kỳ Đông.

Trần Thân trả lời nói:

- Chính xác trăm phần trăm, tôi ở trong phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng, thấy được tập văn kiện mà Tổng tổng đã ký tên. Đường tiểu thư, cô nên chú ý, đã như thế, vị trí tổng giám đốc của Tổng tổng bây giờ rất có khả năng muốn đổi người rồi.

- Trợ lý Trần, cảm ơn anh nhắc nhở.

Đường Vân Linh cúp điện thoại, ngón tay còn dùng lực nắm chặt điện thoại di động không tha, ngũ quan ôn nhu thanh tú bởi vì tức giận mà vằn vẹo.

Tô Ngưng! Nhất định là Tô Ngưng giả trò!

Đầu tiên là cảm dỗ Tống Trí Viễn, tiến vào Tống gia, lại mê hoặc Tống Minh Tường, để ông ta đem tất cả gia sản để lại cho Tống Trí Viễn. (chứ hổng lẽ phải để lại cho bà!!?? @@)

Tô Ngưng, tôi nhất định sẽ hạ cô xuống!

Tôi ngược lại muốn xem thử, là các người lợi hại, hay là đứa bé trong bụng tôi lợi hại!

Buổi tối, Tống Trí Viễn cùng Tô Ngưng trở lại Tống gia, nhìn thấy trên bàn ăn Tống gia có thêm một người.

Đường Vân Linh đứng lên, tự nhiên chào hỏi bọn họ:

- Anh hai Tống, Tiểu Ngưng, chào hai người.

Tống Trí Viễn vừa nhìn thấy cô ta, liền liếc một chút về mặt Tô Ngưng, quả nhiên thấy ánh mắt cô trầm xuống, lập tức hỏi Thẩm Ngọc Bích:

- Mẹ, sao Đường tiểu thư lại ở chỗ này?

Hôm nay Tống Kỳ Đông không có ở đây, cô ta lấy danh nghĩa gì mà tới?

39. Chương 39: Thủ Phạm Thật Phía Sau Màn

Thẩm Ngọc Bích cảm giác được Tống Trí Viễn không thích Đường Vân Linh, tuy rằng bà cũng không thích cô ta, nhưng có rất nhiều chuyện vẫn không biết phải làm thế nào.

Bà quay về phía Tống Trí Viễn cùng Tô Ngưng nói:

- Đường tiểu thư mang thai, lại cố ý đến đây nói cho chúng ta biết tin tức tốt này.

Nghe vậy, thân thể Tô Ngưng lay động, buông hai tay xuống bên người, không hề gây tiếng động nắm chặt thành nắm đấm.

Lần trước lễ đính hôn của bọn họ, cô đã đâm khuôn mặt giả dối của Đường Vân Linh, đối với Tống Kỳ Đông thật không có ảnh hưởng sao? Hai người bọn họ không chỉ không chia tay, Đường Vân Linh thậm chí còn mang thai.

Chuyện này đối với Tô Ngưng mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích nặng nề.

Hơn nữa cô biết Thẩm Ngọc Bích từ ba năm trước đã rất muốn có cháu trai, bây giờ Đường Vân Linh mang thai, coi như bà không thích, vẫn sẽ cho cô ta vào cửa.

Ngày hôm nay Đường Vân Linh không thể chờ đợi được nữa xuất hiện ở đây, chính là đến diều vô dương oai với cô.

Tống Trí Viễn cảm giác được tâm tình Tô Ngưng căng thẳng, đưa cánh tay đặt ra sau lưng cô, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta lên lầu trước, thay đồ rồi xuống ăn cơm.

- Tiểu Ngưng, sắc mặt của cô rất kém, thân thể không tốt sao?

Đường Vân Linh giả vờ quan tâm hỏi:

- Tiểu Ngưng muốn có con thì thân thể phải tốt, phụ nữ mà thân thể như vậy là không được, rất không dễ mang thai, anh cần phải chú ý thêm.

- Đường tiểu thư, cảm ơn cô quan tâm! Nhưng mà chúng ta không quen, xin cô gọi tôi là Tô tiểu thư.

Tô Ngưng lạnh lùng cùng Đường Vân Linh kéo dài khoảng cách, không muốn cô ta gọi thẳng tên mình.

Tổng Trí Viễn nghiêng người, chặn lại tầm mắt Đường Vân Linh:

- Tiểu Ngưng, đừng để ý tới cô ta, chúng ta lên lầu.

Đường Vân Linh thấy thế, nhìn theo Tô Ngưng cùng Tổng Trí Viễn rời đi, trên mặt có thêm vẻ đắc ý, rồi hướng Thẩm Ngọc Bích hỏi:

- Bác gái, bác trai tối nay có trở lại ăn cơm không?

Ngày hôm nay cô ta xuất hiện ở đây, mục tiêu không phải là Thẩm Ngọc Bích, mà là Tổng Minh Tường, hi vọng có thể dùng đứa bé trong bụng cô ta, làm ông thay đổi chủ ý, một lần nữa phân lại gia sản. (đấy! Lòi mặt thật ngay!! ^~^)

Thẩm Ngọc Bích quét mắt nhìn cô ta một chút, mở miệng nói:

- Minh Tường tối nay cùng Kỳ Đông dự họp xã giao, lẽ nào cô không biết sao?

Sắc mặt Đường Vân Linh thoáng cứng đờ, Tổng Kỳ Đông xưa nay không cùng cô ta chủ động nói tới những chuyện này, mà trợ lý Trần lại không thể mọi chuyện lớn nhỏ đều có thể nói rõ, không nghĩ tới hôm nay lại thành trò cười cho người khác.

Có điều tất cả những thứ này cũng không quan trọng, coi như bọn họ không thích cô ta đi nữa, cũng không dám động đến cô ta, dù sao trong bụng cô ta đã có đứa bé của Tổng Kỳ Đông, cháu trai trưởng của Tổng gia.

Buổi tối đó sau khi ăn xong, Đường Vân Linh đột nhiên nói bụng không thoải mái, cần nằm trên giường nghỉ ngơi, cứ như vậy thuận lý thành chương ở lại Tổng gia, ngủ ở trong phòng Tổng Kỳ Đông trước khi kết hôn, ngay ở sát vách phòng Tổng Trí Viễn cùng Tô Ngưng.

Đã như thế, Tô Ngưng cảm thấy hơi thở không thoải mái từ sát vách truyền tới, dù cô có lặn qua lộn lại, thật lâu đều không thể ngủ được.

Cũng không biết Đường Vân Linh sẽ lấy cớ này mà ở lại Tổng gia bao lâu.

- Tiểu Ngưng, nếu như em không muốn nhìn thấy cô ta, không bằng về nhà ở mấy ngày đi, về phía mẹ anh bên kia, anh sẽ giúp em giải thích.

Tổng Trí Viễn mở miệng đề nghị.

Tô Ngưng cũng muốn đến chỗ Chu Minh Liên, suy nghĩ chút liền đồng ý.

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Tổng Trí Viễn sáng sớm đưa Tô Ngưng tới chỗ Chu Minh Liên ở.

Ba năm trước, Tô Kiến Vĩ chết, trong nhà không còn trụ cột, thanh lý tài sản Tô gia, không chỉ công ty còn có bất động sản dưới tên Tô Kiến Vĩ, nhưng những thứ này gộp lại, cũng chỉ vừa đủ 5 ngàn vạn.

Sau khi trả lại tiền cho Tổng gia, trong tay Chu Minh Liên cơ hồ không còn bao nhiêu tiền, bà là phu nhân sống trong giàu có, căn bản không biết làm sao để tiếp tục sống.

Trong thời gian này, an bài nơi ở cho bà, chăm sóc bà, vẫn luôn là Tổng Kỳ Đông.

Lúc mới bắt đầu, Chu Minh Liên không chịu tiếp nhận, cũng hận hấn bức chết con gái mình. Nhưng lần ngày bão mưa rào đó, nhà Chu Minh Liên thuê bị ngập nước, bởi vì gió thổi mưa rơi quá lớn, ngay cả đội cứu viện cũng không vào được.

Nhưng một mình Tổng Kỳ Đông chỉ dựa vào sức mình, đem Chu Minh Liên sốt cao đang nằm ở trên giường cứu ra ngoài.

Sau đó nghe người ta nói, lúc đó Tổng Kỳ Đông nhiều lần đã suýt bị dòng nước cuốn đi rồi, nhưng vẫn liều mình bảo vệ bà.

Chu Minh Liên lúc này thực tâm mới bị Tổng Kỳ Đông làm cảm động, dần dần mà bắt đầu tiếp thu sự giúp đỡ của hắn, vào năm trước, Tổng Kỳ Đông thay bà chuẩn bị trong phòng.

Tổng Kỳ Đông đã từng nói, Tô Du không thể làm được việc gì, hẳn muốn thay cô làm được, làm tốt, ngay cả chuyện tận hiếu với Chu Minh Liên.

Ba năm qua, không có ai có thể diễn kịch lâu như vậy, Chu Minh Liên cũng thật sự bị xúc động.

Lần này Tô Ngưng trở về đây, bà nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không nhận được, đối với Tô Ngưng nói:

- Tiểu Ngưng, mẹ nhìn thấy con bây giờ sống rất tốt, cũng rất vui. Chuyện lúc trước, đã là quá khứ thì cho qua đi.

Tuổi càng lớn, trái tim Chu Minh Liên cũng càng rộng lượng, đương nhiên bà cũng không muốn nhìn thấy Tô Ngưng chìm đắm trong thống khổ, không thể tự thoát ra.

- Mẹ, tuy rằng con còn sống, nhưng ba chết rồi! Con có thể bỏ xuống chuyện của mình, nhưng không bỏ xuống được chuyện ba chết, là Tổng Kỳ Đông bức chết ông ấy.

Tô Ngưng trả lời.

Chu Minh Liên kinh ngạc không ngớt, hỏi tới:

- Ba con chết, cùng Kỳ Đông có quan hệ gì?

Năm đó Tô Kiến Vĩ đã viết tờ giấy kia, chỉ có Tô Ngưng nhìn thấy, cũng theo cô chôn thây nơi biển rộng. Chu Minh Liên cũng không biết nguyên nhân chính xác thúc đẩy Tô Kiến Vĩ nhảy lầu.

Tô Ngưng lúc này mới sáng tỏ ra, Chu Minh Liên cũng không biết chuyện này, nhưng bây giờ nhất thời không chú ý, đem mọi chuyện nói ra tất cả, cũng không thể quay về thời điểm đó, chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận chân tướng.

Cô đem di ngôn năm đó Tô Kiến Vĩ lưu lại, còn có rất có thể là Tổng Kỳ Đông vì muốn ly hôn, bức tử Tô Kiến Vĩ. Những suy đoán của cô, cô đều nói tất cả đi ra.

Chu Minh Liên nghe xong những lời này, liền lâm vào trầm mặc.

Bà không ngừng đáp lại:

- Không phải..... hẳn không phải là Kỳ Đông, ngày đó sau khi con cùng Kỳ Đông tới thăm, tình huống ba con rất tốt, còn nói Kỳ Đông đáp ứng rồi, sẽ giúp ông ấy chỉnh đốn công ty, để nó chấn chỉnh lại từ đầu. Ngược lại là..... sau khi các con đi rồi, đã có một người tới.....

Trong lòng Tô Ngưng cũng hồi hộp, chẳng lẽ là cô quá chủ quan, sau khi nhận định Tổng Kỳ Đông làm, liền bỏ quên những chuyện khác?

- Là ai? Mẹ, mẹ còn nhớ không? Là ai đến thăm ba?

Tô Ngưng cấp thiết truy hỏi.

- Uhm.....

Chu Minh Liên vắt hết óc nghĩ.

- Mẹ lúc đó chuẩn bị bữa tối cho ba con đi, không ở phòng bệnh, là y tá nói cho mẹ biết có một vị khách, hình như là nữ, họ Đường..... Sau đó ba con cơm tối cũng không ăn, nói mệt mỏi, muốn ngủ. Là mẹ quá sơ ý, không chú ý tới tâm tình ông ấy không đúng. Bây giờ nhớ lại, đại khái buổi tối đó, ông ấy đã có ý quyết định muốn nhảy lầu tự sát.

40. Chương 40: Tất Cả Những Thứ Đây Đều Là Cô Tự Làm Tự Chịu

Năm đó chuyện Tô Kiến Vĩ nhảy lầu xảy ra quá đột ngột, Chu Minh Liên bởi vì vậy nên ngay lập tức không chịu nổi, liền hôn mê bất tỉnh nhân sự. Tuy rằng Tô Ngưng có thấy tờ giấy, nhưng lại không biết đã từng

có một vị khách đến.

Hiện tại nhắc đến, đem từng chuyện đều nói ra rõ ràng, vào lúc này, hai người mới phát hiện đã từng bỏ qua một chi tiết nhỏ, hung thủ thật sự hại chết Tô Kiến Vĩ.

Nữ..... Họ Đường.....

Trong lòng Tô Ngưng, cũng chỉ có một đáp án, là Đường Vân Linh!

Mà Chu Minh Liên vừa nhìn ánh mắt Tô Ngưng, liền biết hai người bọn họ thầm nghĩ đến cùng đáp án, thế nhưng tình huống trước mắt, thời gian đã trôi qua nhiều năm, bọn họ lại không có bằng chứng, coi như muốn tìm Đường Vân Linh báo thù, nói nghe thì dễ.

Tô Ngưng đứng ngồi không yên, trong ngực tràn đầy phẫn nộ, đang không ngừng dâng trào trong thân thể cô.

Ba năm qua, cô vẫn cầm hận hung thủ giết chết Tô Kiến Vĩ, không nghĩ tới hận ba năm, lại hận sai người.

Đường Vân Linh đáng chết này!

Ba năm trước phá huỷ hôn nhân của cô, lại hại chết ba ba cô, thù mới hận cũ tính gộp lại, Tô Ngưng cảm giác mình sắp bị lửa cháy hừng hực đốt thành tro bụi.

Chu Minh Liên thấy thế, sợ Tô Ngưng kích động, động viên nói:

- Tiểu Ngưng, chuyện này tạm thời cũng chỉ là suy đoán của chúng ta, con trước tiên đừng coi là thật, chúng ta tìm người điều tra một chút. Có bằng chứng cụ thể, lại đi tìm tiện nhân này tính sổ.

- Mẹ, không cần tra xét, nhất định chính là cô ta!

Tô Ngưng cắn chặt hàm răng nói:

- Năm đó cô ta muốn cùng Tống Kỳ Đông bên nhau, chính con là cái đinh trong mắt cô ta, nhất định là muốn diệt trừ đi cho yên tâm. Nhưng con vạn lần không nghĩ tới, cô ta lại động đến ba con.

Đã như thế, Tô Kiến Vĩ lại là hình nhân thế mạng của cô, thay cô chết rồi.

Tức giận xông thẳng tới đỉnh đầu, trước mắt Tô Ngưng biến thành màu đen, tình huống lại một lần nữa phát sinh, khuôn mặt đang đỏ lên liền lập tức chuyển sang màu xám, tái nhợt.

Chu Minh Liên sợ hãi gào lên:

- Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng, con làm sao vậy? Đừng dọa mẹ, con làm sao vậy?

Bà vội vã đỡ Tô Ngưng ngồi xuống sofa, vỗ ngực cô, giúp cô thở thông suốt.

Lần này..... thời gian Tô Ngưng chóng mặt so với thường ngày lâu hơn, cô thống khổ nhắm chặt hai mắt, sờ môi, đem toàn bộ đau đớn chặn trong cổ họng.

Sau một lúc lâu, cô mới từ từ mở hai mắt ra, vừa mới mở ra, tầm mắt của cô mơ hồ không rõ.

Đây là thân thể đang nhắc nhở cô, thời gian còn lại của cô không còn nhiều lắm.

- Mẹ, con không sao, chỉ là quá tức giận, trong lúc nhất thời thở không lên khí mà thôi.

Tô Ngưng không ngừng thở hổn hển, nhưng vẫn an ủi Chu Minh Liên đang thất kinh.

- Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi. Vừa nãy hù chết mẹ, Tiểu Ngưng, mẹ đã mất đi con một lần, không muốn lại mất đi con lần hai.

Chu Minh Liên nói, đem đôi vai thon gầy của Tô Ngưng ôm vào trong ngực của mình, khuyên nhủ:

- Tiểu Ngưng, mẹ cái gì cũng không quan tâm, chỉ hy vọng con khỏe mạnh có thể làm bạn với mẹ.

Tô Ngưng rũ mắt xuống, đem ánh mắt bi thương che đi, trong lòng cô đầy cừu hận, vẫn chưa buông xuống được.

Mẹ, xin lỗi..... Có một số việc, con nhất định phải làm.....

.....

Vì vậy, Tô Ngưng không ở lại chỗ Chu Minh Liên, mà đêm đó trở về Tổng gia, muốn cùng Tổng Trí Viễn thương lượng chuyện này, thương thảo bước kế tiếp phải làm gì.

Nhưng Tổng Trí Viễn không ở trong phòng, cô vừa chuẩn bị đóng cửa lại, thì liền thấy Đường Vân Linh từ trước cửa đi ngang qua.

Đường Vân Linh quay về phía cô nở nụ cười trào phúng, nhẹ vỗ về bụng mình, đắc ý nói:

- Nghe nói ba năm trước đây Tô Du cũng nghi ngờ có mang thai, đáng tiếc thật..... Kỳ Đông vốn dĩ không muốn cô ta sinh con trai cho anh ấy, nên chỉ có thể bị dè ra làm phẫu thuật nạo phá thai, ai bảo cô ta không xứng cơ chứ!

Cô không xứng.....

Ba chữ này, như một cái kim, đâm thẳng vào lòng Tô Ngưng.

Nhớ tới đứa bé của mình còn chưa đủ hai tháng đã ra đi; nhớ tới vì hôn nhân của cô, Tô Kiến Vĩ từ bỏ sinh mệnh mà nhảy lầu.

Tô Ngưng thật vất vả tỉnh táo lại, lại một lần nữa bị chọc giận.

- Đường Vân Linh!

Tô Ngưng đuổi theo Đường Vân Linh đang đi ra khỏi phòng.

- Đường Vân Linh, cô đứng lại! Sao cô lại biết được chuyện này?

Lúc trước phẫu thuật phá thai, chỉ có Tổng Kỳ Đông cùng với cô ở đây, Đường Vân Linh làm sao biết được? Lẽ nào chuyện như vậy Tổng Kỳ Đông đều nói cho cô ta biết hết?

- Có phải Tổng Kỳ Đông đã nói cho cô biết?

Tô Ngưng ở đầu cầu thang kéo Đường Vân Linh lại.

Đường Vân Linh xoay người lại, khinh bỉ nhìn Tô Ngưng.

- Tôi đang nói về chuyện Tô Du, cô kích động như vậy làm gì? Các cô không phải quan hệ không tốt sao? Hay là cô rốt cục ngụy trang không nổi nữa, dự định thừa nhận cô chính là Tô Du.

Tô Ngưng cắn chặt môi dưới, thừa nhận nói:

- Đúng! Tôi chính là Tô Du! Chuyện tôi sẩy thai, rốt cuộc cô làm sao biết được? Có phải là Tổng Kỳ Đông nói cho cô biết?

- Ha ha ha.

Đường Vân Linh châm biếm lên tiếng.

- Căn bản không cần Tổng Kỳ Đông nói cho tôi biết, tôi đã sớm tìm người theo dõi cô, ngay cả phẫu thuật làm cô sẩy thai, đều là tôi an bài. Chớ nói chi là cô đang ở trong phòng bệnh, lôi kéo cánh tay Kỳ Đông, bộ dáng vừa khóc vừa cầu, nhưng lại để cho tôi cười một lúc lâu! (con mẹ này ác thật chứ @@)

Là cô ta! Chính là cô ta!

Người đàn bà này có khuôn mặt cô ôn nhu uyển ước, nhưng lại ẩn chứa dã tâm dơ bẩn như vậy.

Cô ta tìm người theo dõi cô, khẳng định cũng biết chuyện Thẩm Ngọc Bích cho cô 5 ngàn vạn.

- Đường Vân Linh, ba năm trước, có phải cô đã đến bệnh viện tìm ba tôi, có phải cô đem chuyện 5 ngàn vạn nói cho ba tôi biết? Có phải là cô không!?

Tô Ngưng khí thế hùng hổ chất vấn, tuy rằng hỏi, nhưng ngữ khí như khẳng định chắc chắn.

Đường Vân Linh cũng không thêm ngụy trang, giơ cằm lên.

- Cô cuối cùng cũng phát hiện ra rồi sao? Ha ha ha, Tô Du, cô thật ngu xuẩn. Cô vẫn cho là Kỳ Đông làm đúng không? Tôi cho cô biết, là tôi đi gặp ba cô, là tôi vạch trần lời nói dối ngụy tạo của cô, là tôi cho ba cô cảm giác cô thành con ghê. Tất cả những thứ này, đều là tôi làm!

Hung thủ! Cô ta là hung thủ giết người!

- Đường Vân Linh, cô thật quá đáng! Cô phá hủy hôn nhân của tôi thì thôi, tại sao còn muốn bức chết cha tôi!

Tô Ngưng phẫn nộ, cánh tay dùng sức bắt lấy cổ áo Đường Vân Linh.

- Ai bảo cô không chịu ly hôn với Kỳ Đông! Cái vị trí phu nhân Tổng gia này, vẫn luôn là của tôi! Là cô đã cướp đi, tôi đương nhiên phải đoạt lại! Tô Du, tất cả những thứ này đều là cô tự làm tự chịu! Nếu như lúc đó cô không cùng Kỳ Đông kết hôn, thì sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy! Mọi chuyện bắt đầu, là do cô làm!

Đường Vân Linh không ngừng trào phúng, giống như muốn đem Tô Ngưng ép đến đường cùng.

Bởi vì hắn nghe thấy tiếng huyên náo của bọn họ, Tổng Kỳ Đông ở trong thư phòng cũng bị kinh động, hắn đi tới hành lang, nhìn thấy Tô Ngưng đang lôi kéo Đường Vân Linh ở đầu cầu thang, thân hình của hai người đều muốn lao đảo ngã xuống.

41. Chương 41: Cạm Bẫy Sẩy Thai

Đường Vân Linh quay mặt về phía Tổng Kỳ Đông, mà Tô Ngưng lại quay lưng về phía hắn, nên Tổng Kỳ Đông vừa tới, Đường Vân Linh là người đầu tiên nhìn thấy hắn.

Cô ta đã dự tính vô cùng chính xác.

Tô Ngưng còn đang tức giận, nổi điên gầm thét lên:

- Đường Vân Linh, là cô hại chết ba tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Tôi nhất định sẽ cho cô gặp báo ứng.

Đường Vân Linh nhanh chóng thu hồi sắc mặt trên tức vừa nãy, lộ ra vẻ sợ hãi yếu đuối.

- Tô tiểu thư, tôi đã làm gì cô? Tôi căn bản không biết ba cô, cô tại sao lại muốn bắt tôi không tha. Cô mau buông tay ra, tôi bây giờ đang mang thai, cô muốn làm gì một người phụ nữ có thai như tôi? Cô mau buông tay ra đi.

Tô Ngưng nhận ra thái độ của Đường Vân Linh trước sau khác hẳn, nhưng cô không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Bởi vì Đường Vân Linh bắt đầu dùng sức giãy dụa, muốn đẩy cô ra, nhưng cô ta lại trở tay nắm lấy cô không tha, lôi lôi kéo kéo, trong lúc đó, cô ta dĩ nhiên cả người đều ngã ra sau rồi...(ko có thai bởi vậy chơi chiêu này, hiểm thiết @@)

Làm giống như cô ta bị đẩy ra ngoài vậy.

- Kỳ Đông, mau cứu em với!

Đường Vân Linh ngã xuống trong nháy mắt, một bên kêu gào Tổng Kỳ Đông, một bên cố gắng lôi kéo cánh tay Tô Ngưng không buông.

Cô ta cần phải té xuống, đương nhiên cũng phải kéo người này chịu tội thay!

Tổng Kỳ Đông đang ở đây?

Tô Ngưng nhất thời kinh hoảng, bị Đường Vân Linh kéo lệch trọng tâm, một bên thân thể nghiêng ngã, một bên quay đầu nhìn sang.

Lúc này Tống Kỳ Đông đã nhanh chóng tới gần các cô, trơ mắt nhìn hai người bọn họ ngã xuống cầu thang, càng bước nhanh hơn, chạy tới vội đưa tay...

- Kỳ Đông..... Cứu em, cứu lấy con chúng ta...

Một bên là Đường Vân Linh đang kêu cứu thảm thiết.

Một bên là ánh mắt tuyệt vọng của Tô Ngưng.

Cô nhìn Tống Kỳ Đông, giống như đã biết kết cục sẽ như thế, hẳn sẽ chọn người kia, sẽ chỉ là Đường Vân Linh, cần gì phải nhiều lời nữa.

Tống Kỳ Đông đưa tay ra, càng ngày càng gần kề hai người bọn họ, bên trái là Tô Ngưng, bên phải là Đường Vân Linh, một mình hẳn, cũng chỉ có thể cứu được một người.

Sẽ cứu ai đây?

Vấn đề giống nhau, lựa chọn giống nhau, nói không chắc chính là một sống một chết, lại xuất hiện trước mặt Tống Kỳ Đông.

Lần này, trong lòng hẳn, không chút nào dao động, đã có lựa chọn cho mình.

Hắn chọn Tô Ngưng, kéo cánh tay của cô, đem cô ôm chặt trong ngực mình, nhưng vì thân thể nghiêng quá lớn, dù Tống Kỳ Đông có giữ được cô lại, cuối cùng vẫn bị trọng lượng của cô ảnh hưởng, hai người đồng thời té xuống.

Vào lúc này, Tống Kỳ Đông đưa tay ra, một tay bảo vệ gáy Tô Ngưng, một tay ôm chặt lấy eo cô, đem thân thể nhỏ nhắn của cô bảo hộ dưới người hẳn, coi như bị lăn xuống từng nấc thang, hẳn cũng không buông lỏng tay.

Tại sao...

Tô Ngưng dựa sát vào ngực Tống Kỳ Đông, chớp mắt, liền nghiêm mặt.

Trong lúc nhất thời, đầu của cô trống rỗng, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Ở thời điểm cuối cùng không cách nào cứu vãn, Tống Kỳ Đông hoàn toàn có thể buông tay ra, làm cho chỉ mình cô té xuống, mà hẳn không chỉ không buông tay, trái lại còn bảo vệ cô, từ trên bậc thang lăn xuống.

Biệt thự lầu một thường xây cao, cầu thang cũng đặc biệt dài.

Tô Ngưng nghe thấy đủ loại tiếng va chạm, cũng nghe thấy tiếng Đường Vân Linh kêu thảm thiết, còn có... trái tim đập mạnh thuộc về Tống Kỳ Đông, làm bên cạnh an toàn nhất cho cô tránh gió.

Sau khi liên tiếp long trời lở đất, rốt cục cũng ngừng lại.

Gánh chịu trọng lượng hai người, Tống Kỳ Đông cảm giác khắp toàn thân, xương giống như là bị đập bể vậy, hẳn thống khổ kêu khê một tiếng, sau đó cúi đầu, nhìn thấy Tô Ngưng còn hoàn hảo nằm trên người hẳn.

- Tiểu Du, em không có chuyện gì rồi... Không có chuyện gì thật sự quá tốt rồi... Tiểu Du... Anh yêu em...

Hắn nói, khước miệng lộ ra một nụ cười an tâm, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vào lúc này Tống Kỳ Đông gọi cô là Tiểu Du, Tô Ngưng rõ ràng đã nghe được.

Hắn cảm giác người mình vừa cứu được, là Tô Du!

Tô Ngưng trong lòng rối loạn, cô dùng sức đẩy thân thể mình lên, khi thấy sau đầu Tống Kỳ Đông chảy máu, một luồng nghẹt thở kéo tới.

- Kỳ Đông... Em đau quá... Kỳ Đông... Cứu lấy con chúng ta... Kỳ Đông... Bụng của em đau quá.

Ở một bên khác, Đường Vân Linh tự mình một người rơi xuống, ngã trên mặt đất không ngừng rên rỉ, cô ta cuộn thân thể lại, ôm bụng mình, một mảng lớn máu đỏ, nhuộm dần làn váy của cô ta, theo hai chân chảy ra. (trời! Thủ sẵn bịch máu luôn _

Máu... Đều là máu...

Trên người Tống Kỳ Đông đều là máu, Đường Vân Linh trên người cũng toàn máu.

- Người đâu đến cứu mạng với! Mau mau gọi xe cứu thương!

Tô Ngưng kêu gào, người hầu nghe được tiếng vang mà tụ tập lại, nhìn thấy cảnh tượng này, liền lập tức gọi xe cứu thương.

Tống Kỳ Đông cùng Đường Vân Linh một trước một sau được đưa lên xe cứu thương. Nhận được thông báo Tống Trí Viễn cũng chạy tới, hắn tìm thấy Tô Ngưng núp ở trên ghế salông run lấy bầy .

Tống Trí Viễn căng thẳng, lập tức đem cô ôm vào lồng ngực mình.

- Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng, em làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Em có bị thương không?

Hắn liên tục hỏi, trước tiên kiểm tra đầu Tô Ngưng, sau đó kiểm tra thân thể của cô, lại phát hiện Tô Ngưng khắp toàn thân từ trên xuống dưới cứng ngắc vô cùng, còn lạnh đến mức không ngừng run cầm cập.

Tống Trí Viễn không dám dùng sức, chỉ đem Tô Ngưng một lần nữa ôm chặt lấy.

- Tiểu Ngưng, em bình tĩnh đi, nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Kỳ Đông... Kỳ Đông...

Đôi môi Tô Ngưng trắng bệch, không ngừng run rẩy.

- Anh ấy vì cứu em, ngã xuống cầu thang, sau gáy bị đập phải. Là máu... là máu... đều là máu... Còn có Đường Vân Linh... dưới thân cô ấy... cũng đều là máu.

Tống Trí Viễn đau lòng nhìn tình cảnh này, không dám gọi Tô Ngưng, vỗ nhẹ phía sau lưng cô, không ngừng an ủi

- Không sao rồi, Kỳ Đông và Đường Vân Linh đều đã được tới bệnh viện, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì. Em đừng lo lắng, bình tĩnh lại đi, chớ sốt ruột, chớ tự trách mình nữa, đây chỉ là chuyện bất ngờ xảy ra, chúng ta ai cũng không muốn.

Nghe lời an ủi như thế, thần kinh đang căng thẳng của Tô Ngưng từng chút từng chút thanh tĩnh lại, cô hình như còn nhớ ra điều gì.

- Trí Viễn... Anh ấy đã cứu em... Anh ấy thật ra có thể cứu Đường Vân Linh, nhưng mà anh ấy lại cứu em. Anh ấy gọi em là Tiểu Du. Anh ấy biết em là Tiểu Du. Anh ấy nói... nói...

Tống Kỳ Đông trước khi ngắt đi đã nói “Anh yêu em”.

Lựa chọn của Tống Kỳ Đông lúc đó, Tô Ngưng đã chuẩn bị xong tinh thần, nhưng mà sự lựa chọn của hắn, vượt quá dự liệu của cô.

Một câu kia, trái tim đã chết vào ba năm trước, vào lúc này, một lần nữa bắt đầu nhảy lên.

Tống Trí Viễn ôm Tô Ngưng, làm cho nước mắt cô thấm dần áo sơ mi của chính mình, mơ hồ cảm giác được có một số chuyện, đang trở nên không giống với lúc trước.

Theo nước mắt của Tô Ngưng lúc này, còn có sự thù hận của cô trong ba năm qua.

Trước đó có yêu có hận, bây giờ không còn hận, dư lại cũng chỉ còn yêu.

42. Chương 42: Không Giữ Được Đứa Bé

Sự việc Tống Kỳ Đông cùng Đường Vân Linh đồng thời ngã lầu rất nhanh truyền ra ngoài, Tống Minh Tường cùng Thẩm Ngọc Bích vừa nhận được tin tức, cũng lập tức đi tới bệnh viện.

Mà Tô Ngưng bởi vì sợ hãi quá độ, thêm thể lực không chống đỡ nổi, ở trong lòng Tống Trí Viễn khóc lóc một hồi liền ngất xỉu, tuy rằng Tống Trí Viễn cũng rất muốn dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra, có điều sợ những chuyện khác của Tô Ngưng bị phát hiện, cuối cùng đành thôi.

Sau khi Tô Ngưng ngủ say, hần mới đi bệnh viện dò xét tình hình.

Khắp toàn thân Tống Kỳ Đông từ trên xuống dưới chỉ có vết thương nhẹ, não bị chấn động nhẹ, khá nghiêm trọng chính là xương tay phải của hần bị gãy cùng vết thương sau gáy, phải khâu bảy mũi, đã quấn băng gạc, cần phải nằm trên giường an dưỡng.

Mà một bên khác, tình huống của Đường Vân Linh khá nghiêm trọng, ngoại trừ trầy da cùng bị thương bên ngoài do té ra, đứa bé trong bụng cô ta lại không giữ được.

Tống Kỳ Đông tỉnh lại, hai vị phụ huynh Tống gia liền hỏi hần sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Hần đối với sự việc lần này rất thận trọng, chỉ nói là do bất ngờ, không nhắc một lời về việc đã nhìn thấy Tô Ngưng cùng Đường Vân Linh tranh chấp.

Hai người Tống gia lúc trước đã nghe người hầu nói, chuyện này cùng Tô Ngưng không thoát khỏi liên quan, thấy thái độ Tống Kỳ Đông như vậy, trong lòng càng ngờ vực hơn.

Hơn nữa thái độ Đường Vân Linh cũng khác hần, cô ta ở phòng phẫu thuật tỉnh lại biết được con của mình không còn, một mực khẳng định là Tô Ngưng đẩy cô ta xuống lầu, là cô có ý định mưu sát cô ta cùng đứa con của Tống Kỳ Đông. (muốn bay vô quánh bả ghê cơ chứ ^^

Tô Ngưng này... Có phải là Tô Du hay không, sự việc ba năm trước, chẳng lẽ sẽ diễn ra một lần nữa sao? Hơn nữa lần này, không còn là ba người, lại thêm một người nữa là Tống Trí Viễn.

Quan hệ bốn cái người trẻ tuổi này thật rắc rối phức tạp, lại còn làm chôn vùi hai đứa con trai của mình, trong lòng hai người già Tống gia đặc biệt không muốn.

Tống Trí Viễn đưa Tống Minh Tường cùng Thẩm Ngọc Bích trở lại biệt thự thì đã là nửa đêm.

Trong phòng bọn họ, đèn vẫn sáng, hần trước khi ra cửa còn đang suy nghĩ về Tô Ngưng, không biết lúc nào đã tỉnh lại, đang ngồi ở đầu giường, nét mặt mờ mịt, sưng sờ nhìn rèm cửa sổ bị gió đêm lay động.

Vừa nghe thấy tiếng cửa mở nhẹ nhàng, Tô Ngưng nhẹ kinh sợ, cả người run lên, lập tức nhìn ra sau, đồng thời mở miệng hỏi:

- Thế nào rồi? Hai người bọn họ thế nào? Kỳ Đông có sao không? Đứa trẻ trong bụng Đường Vân Linh ...

Tô Ngưng làm sao cũng không quên được hình ảnh vừa nãy, sau đầu Tống Kỳ Đông chảy máu, dưới thân Đường Vân Linh cũng toàn máu, đều là máu, coi như đang ngủ, cũng bị hình ảnh đó đánh thức.

Thấy Tô Ngưng kích động truy hỏi, thậm chí còn từ trên giường bước xuống.

Tống Trí Viễn tiến lên, đầu tiên là đỡ lấy thân thể Tô Ngưng, sau đó mới ở một bên giường ngồi xuống, vừa sửa chăn trên người cô, vừa mở miệng nói:

- Cuộc phẫu thuật của hai người họ đã kết thúc, không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cần phải ở lại bệnh viện quan sát thêm.

- Thế... còn đứa bé?

Tô Ngưng hỏi, ngón tay nắm vào chăn, không ngừng siết chặt.

Sắc mặt Tống Trí Viễn chìm xuống, lo lắng nhìn Tô Ngưng, hồi lâu cũng không mở miệng.

Cảm giác tĩnh lặng không hề có một tiếng động, Tô Ngưng cảm thấy lạnh cả người.

- Đứa trẻ có phải không giữ được?

Tống Trí Viễn hít sâu một hơi, gật gật đầu.

- Đây là một tai nạn, chúng ta ai cũng không muốn nó xảy ra, Tiểu Ngưng, chuyện này không liên quan tới em, không cần tự trách mình.

- Không. Là do em. Là do em đi truy hỏi cô ấy chuyện của ba em. Cô ấy mới bị...

Tô Ngưng tự trách mình, viền mắt cô đỏ lên.

Cô hận Đường Vân Linh, hận cô ta phá hủy hôn nhân của mình, càng hận cô ta hại chết cha mình, nhưng đứa bé trong bụng cô ta...

Trong ân oán của tất cả mọi người, đứa trẻ là vô tội nhất.

Tô Ngưng vốn cũng là một người mẹ, đã từng mất đi một đứa con, sau đó lại suýt chút nữa không giữ nổi một đứa khác, cô hiểu đứa con đối với một người phụ nữ quan trọng như thế nào, cũng hiểu mất đi đứa bé sẽ tổn thương như thế nào.

Nhưng giờ đây cô lại trở thành kẻ cầm dao giết chết đứa bé này.

Tô Ngưng rũ mắt xuống, trong lòng tràn đầy tự trách, nếu như lúc đó Tống Kỳ Đông lựa chọn cứu Đường Vân Linh, đứa bé này có phải sẽ không có chuyện gì xảy ra?

Tống Trí Viễn nhìn Tô Ngưng lúc này, ba năm sớm chiều ở chung, đã từng có quan hệ là vợ chồng chưa cưới, hẳn đối với Tô Ngưng, một cái nhú mày, một nụ cười, liếc mắt cũng nhìn ra được cô đang tự trách.

Thế nhưng trong lòng hắn, lại không suy nghĩ như vậy.

Tống Trí Viễn trầm giọng hỏi:

- Tiểu Ngưng, em nhớ chuyện đã xảy lúc đó sao? Em có thật đã động thủ đẩy Đường Vân Linh xuống?

Tô Ngưng ngẩn người, tâm tư một lần nữa trở lại thời điểm đó, cô cùng Đường Vân Linh đang tranh chấp ở đầu cầu thang.

- Trí Viễn, rồi quá. Trong đầu em có gì đó rất loạn. Em nhớ tới lúc đó em đã lôi kéo quần áo của Đường Vân Linh. Nhưng là cô ta động thủ trước lôi em theo, sau đó... Sau đó cô ta đã ngã rồi... Từ trên cầu thang té xuống...

Tô Ngưng nhớ lại, lông mày rậm tinh tế nhíu lại cùng một chỗ, cơn đau đầu lại một lần nữa xuất hiện.

Tống Trí Viễn liền vội vàng nói.

- Không nên nghĩ quá, Tiểu Ngưng, không cần suy nghĩ nữa. Tất cả những thứ này không quan trọng, chỉ cần anh tin tưởng không phải em làm là tốt rồi.

Tống Trí Viễn tin tưởng mình, nhưng là... Tống Kỳ Đông có tin hay không?

Tô Ngưng rũ mắt xuống, nước mắt làm ướt lông mi, run lên một cái, lộ ra nỗi sầu lo lớn nhất của cô vào lúc này.

Đứa con đầu tiên của hắn và Đường Vân Linh, cứ như vậy không còn. Hẳn chắc sẽ hận cô.

Tùng tùng tùng, tiếng gõ cửa truyền đến, đánh thức suy nghĩ chìm đắm của Tô Ngưng.

Tống Trí Viễn cầm mấy tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô, thấy cô gật đầu, mới ra mở cửa.

- Mẹ, đã trở thế này, mẹ vẫn chưa ngủ sao?

Tống Trí Viễn mở cửa, nhìn thấy Thẩm Ngọc Bích ngoài cửa, có chút kinh ngạc.

Thẩm Ngọc Bích nhìn vào trong phòng xem xét một chút, nhìn thấy Tô Ngưng trên giường, nhìn Tống Trí Viễn nói.

- Trí Viễn, Tiểu Ngưng thế nào rồi?

- Tiểu Ngưng bị giật mình, nghỉ ngơi một chút, đã tốt lên rồi.

Tống Trí Viễn trả lời.

- Vậy à...

Thẩm Ngọc Bích chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng nói:

- Trí Viễn, con ra ngoài một lát, mẹ có lời muốn nói riêng với Tiểu Ngưng.

Nghe vậy, Tô Ngưng kinh ngạc chấn động.

- Mẹ, Tiểu Ngưng không có con ở bên người, cô ấy sẽ không quen.

Tổng Trí Viễn cự tuyệt.

Nhưng thái độ Thẩm Ngọc Bích vẫn kiên quyết.

- Trí Viễn, con yên tâm, mẹ không phải muốn cùng Tiểu Ngưng nói sự việc xảy ra hôm nay. Mẹ chỉ là muốn cùng con bé nói chuyện phiếm một chút, như vậy cũng không thể sao?

- Mẹ...

Tổng Trí Viễn còn muốn tiếp tục từ chối, lại bị Tô Ngưng cho ánh mắt ngăn cản, cô hít sâu một hơi, ngắt lời nói:

- Trí Viễn, anh ra ngoài một chút, để bác gái cùng em tâm sự đi.

Tô Ngưng mở miệng, Tổng Trí Viễn lúc này mới đóng cửa lại đi ra ngoài, đem không gian để lại cho hai người phụ nữ.

(Sắp hết rồi, cố lên cố lên!!!! Mọi người hãy ủng hộ mình nha ^^)

43. Chương 43: Một Mạng Đổi Một Mạng

- Bác gái, mời ngồi.

Tô Ngưng chống đỡ thân thể đang yếu muốn từ trên giường bước xuống, có điều vừa mới dùng sức đứng dậy, một trận choáng váng đột nhiên kéo tới, cả người cô lại ngã trở lại giường.

- Có sao không, con không cần phải đến đây, chúng ta cứ như vậy trò chuyện là được rồi.

Thẩm Ngọc Bích thấy sắc mặt Tô Ngưng cực kém, cũng hiền hoà không cần lễ tiết gì, ngồi xuống một bên giường Tô Ngưng.

Bà cầm lấy tay Tô Ngưng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, trầm giọng nói:

- Tiểu Ngưng... Kỳ thực con chính là Tô Du, đúng không?

Tô Ngưng mới vừa bình thường sau cơn choáng váng, làm sao cũng không nghĩ tới, vừa mở mắt ra, liền nghe Thẩm Ngọc Bích nói câu như thế.

- Bác gái... Con... Con không...(lúc thì kêu dì, lúc thì kêu bác. Bà tác giả này lộn xộn quá __)

Tô Ngưng muốn phủ nhận, nhưng cuống họng như bị vật gì đó chặn lại, không thể nói ra lời.

Thẩm Ngọc Bích yên lặng nhìn chằm chằm cô một lúc, có chút khí thế kinh người, thế nhưng ánh mắt lại vô cùng từ ái.

Nhìn Tô Du, giống như là đang nhìn con gái mình vậy.

- Tiểu Ngưng, con không muốn thừa nhận cũng không sao, con có lý do để làm vậy. Kỳ thực ngày đầu tiên khi con xuất hiện, bác đã có cảm giác, cảm thấy con chính là Tiểu Du. Đặc biệt con còn biết bác từng nói chuyện đó với Tiểu Du. Nhưng mà...

Ở một số thời khắc, một số người chính là không muốn tin những chuyện trước mắt này, chỉ đơn giản cho rằng, Tô Du không có lỗi, từng chuyện sai lầm trước kia có thể bỏ qua được thì cứ để qua đi, không cần đề cập tới làm gì.

- Bác gái, xin lỗi.

Thẩm Ngọc Bích càng nói, trong lòng Tô Ngưng càng hổ thẹn.

- Là Tổng gia chúng ta có lỗi với con. Bây giờ nhìn thấy con còn sống tốt, kỳ thực bác rất vui, bác thật sự rất vui. Nhưng mà, Tiểu... Tiểu Ngưng à!

Thẩm Ngọc Bích suy nghĩ một chút, vẫn kêu cô là Tiểu Ngưng.

- Tiểu Ngưng, tha thứ cho Kỳ Đông đi, đừng nên oán hận nữa. Những chuyện nó đã từng làm với con, nó biết sai rồi. Ba năm qua, kỳ thực nó vẫn luôn sám hối, áy náy. Ngày hôm nay nó vì cứu con, đứa bé của nó cũng đã mất rồi. Tiểu Ngưng, một mạng đổi một mạng, những gì Kỳ Đông nợ con, nó đã trả hết cho con rồi, vì vậy cầu xin con buông tay đi.

Thẩm Ngọc Bích nắm tay Tô Ngưng thật chặt, hai mắt cũng không nhìn được ửng hồng.

- Người nó thích vẫn luôn là Đường Vân Linh, coi như bác không thích người phụ nữ này, thì cũng không thể không chấp thuận. Con cùng Kỳ Đông rõ ràng là hữu duyên vô phận, cũng không cần phải miễn cưỡng nữa. Bác là một người mẹ, thay nó cầu mong con, tha thứ cho nó, không cần phải quấy rầy cuộc sống của nó nữa, có được hay không?

Hay cho một câu một mạng đổi một mạng...

Hay cho câu hữu duyên vô phận...

Trong lòng Tô Ngưng thầm cười, tiếng cười vô cùng bi thương, ba năm qua, cô cuối cùng vẫn quay về điểm xuất phát, chẳng có gì thay đổi cả.

Bất kể là Tô Du, hay là Tô Ngưng, đều chỉ có vận mệnh như vậy. (người tốt vận mệnh luôn bạc bẽo vậy rồi... Tại chị hiền quá thôi!)

- Tiểu Ngưng, chẳng lẽ muốn bác quỳ xuống, con mới đồng ý buông tay sao? Không cần thương tổn Kỳ Đông, không cần thương tổn chính mình nữa.

Thẩm Ngọc Bích nhấn mạnh nói.

- Không cần, bác gái, không cần.

Tô Ngưng lôi kéo tay Thẩm Ngọc Bích, nghẹn ngào nói:

- Con đáp ứng bác, con sẽ rời khỏi nơi này, sẽ không quấy rầy Kỳ Đông nữa. Tô Du sớm đã chết vào ba năm trước trong trận tai nạn đó rồi, cô ấy đã sớm không còn tồn tại nữa.

Thẩm Ngọc Bích rưng rưng nước mắt gật đầu.

- Cảm ơn con, Tiểu Ngưng, cảm ơn con.

Tô Ngưng lấy lý do cơ thân thể không thoải mái, muốn ngủ, khéo léo mời Thẩm Ngọc Bích ra ngoài.

Thẩm Ngọc Bích lấy được cam kết của cô, cũng không chần chờ lâu, lập tức liền rời đi, Tổng Trí Viễn theo sau vào phòng.

- Tiểu Ngưng, mẹ anh nói gì với em vậy? Mẹ có phải bởi vì chuyện của Đường Vân Linh mà gây khó dễ với em đó chứ?

Tổng Trí Viễn lo lắng nói.

Tô Ngưng gạt nước mắt, lắc đầu.

- Không có, bác gái chỉ là quan tâm đến tình hình cơ thể của em, khuyên bảo em vài câu.

- Thật sao?

Tổng Trí Viễn cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, nhưng Tô Ngưng không muốn nói, hắn cũng không muốn ép buộc.

Hắn lẳng lặng không lên tiếng, rót một chén nước đun sôi còn ấm, lại thay Tô Ngưng lấy thuốc, định đưa đến tay Tô Ngưng, lại nghe Tô Ngưng mở miệng.

- Trí Viễn, em nhớ An Bảo, em muốn trở về với bé.

Tô Ngưng dựa vào đầu giường, hai mắt vô thần nhìn ánh đèn trên trần nhà, bởi vì nước mắt làm cho mịt mờ, ánh đèn ở trong mắt cô khúc xạ ra đủ loại ánh sáng, giống như là một kính vạn hoa, không ngừng xoay tròn.

- Được, chúng ta trở về.

Đối với yêu cầu của Tô Ngưng, Tổng Trí Viễn vĩnh viễn sẽ không bao giờ không đồng ý.

Tô Ngưng nói muốn trở về báo thù, cho nên Tổng Trí Viễn đem cô trở về Bắc Kinh; bây giờ Tô Ngưng nhớ An Bảo, muốn trở về, hẳn sẽ theo cô trở về.

- An Bảo khẳng định đã lớn hơn rồi, cũng học nói nhiều hơn, cái này có thể là thời gian cuối cùng em còn có thể bồi An Bảo.

- Sẽ không, Tiểu Ngưng, bác sĩ đã nói rồi, phẫu thuật của em nhất định có tỷ lệ thành công, em sẽ không chết.

Tô Ngưng không lên tiếng, chỉ lắc đầu, thời gian cô hôn mê càng ngày càng dài, cũng càng ngày càng nhiều lần, thời gian... Thời gian của cô thật sự không còn rồi...

Thời gian cuối cùng, cô muốn trở lại bên người An Bảo, cùng với con bé, vui vẻ vượt qua.

Lúc Tổng Trí Viễn đến gần, Tô Ngưng đột nhiên giật giật.

Cô ôm lấy eo Tổng Trí Viễn, chui đầu vào bụng hắn, cô nhắm hai mắt lại, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Cô buồn bã khóc lên tiếng.

- Trí Viễn, nếu ban đầu người em yêu là anh, nếu như là anh... Thật tốt biết bao...

Vận mệnh chính là như vậy, cứ đùa cợt người đời, người cô yêu chính là Tổng Kỳ Đông, nhưng lại mong không được.

Ngày hôm sau, Tổng Trí Viễn mang theo Tô Ngưng đi tới bệnh viện, đầu tiên bọn họ tới phòng bệnh của Đường Vân Linh.

Đường Vân Linh vừa nhìn thấy Tô Ngưng, cô ta còn đang trên giường bệnh ăn trái cây, trong nháy mắt đem đĩa trái cây ném vỡ, quay về phía Tô Ngưng rút gào lên.

- Tô Ngưng, cô dựa vào cái gì mà còn mặt mũi tới đây! Là cô đẩy tôi xuống lầu, làm hại đứa nhỏ trong bụng tôi. Cô đi ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy cô. (con điên __)

Tô Ngưng lạnh lùng quét mắt nhìn cô ta một hồi, khước miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười gằn.

- Đường Vân Linh, hiện tại trong phòng bệnh chỉ có hai chúng ta, cô không cần đóng kịch trước mặt tôi nữa.

- Cô nói cái gì? Ai diễn kịch?

Đường Vân Linh run rẩy, trừng mắt về phía Tô Ngưng.

Tô Ngưng nhìn chằm chằm cô ta, mở miệng nói:

- Rốt cuộc có phải tôi đem cô đẩy xuống lầu hay không, trong lòng cô chắc biết rõ, còn cần tôi vạch trần sao?

Đường Vân Linh trong nháy mắt bị sặc, nói không ra lời.

Tô Ngưng vốn chỉ muốn thăm dò Đường Vân Linh một chút, dù sao lúc đó hoàn cảnh hỗn loạn, ngay cả bản thân cô cũng không xác định, nhưng nhìn đến ánh mắt né tránh vừa nảy của Đường Vân Linh, đột nhiên hung hăng kiêu ngạo sau lại trở nên suy yếu, trong lòng cô đã có đáp án rõ ràng.

Nhưng mà đáp án này, bây giờ đã không còn quan trọng.

Đường Vân Linh bị bất ngờ không kịp chuẩn bị tình huống này, Tô Ngưng đột nhiên giương tay, tát vào mặt Đường Vân Linh.

Cô dùng hết khí lực toàn thân, đem đánh trật đầu Đường Vân Linh, cũng làm cho cô ta bỗng chốc trở nên hồ đồ. (đánh đúng lắm chị ^^)

- Tô Ngưng, cô dựa vào cái gì mà đánh tôi! Cô hại chết con tôi còn chưa đủ, cô còn muốn giết chết tôi luôn sao?

Cô ta điên cuồng gào thét, nhào tới chỗ Tô Ngưng.

Ở ngoài cửa, Tổng Trí Viễn nghe được tiếng vang, lập tức chạy vào, đè thật chặt Đường Vân Linh xuống, không cho phép cô ta động vào Tô Ngưng một chút xúu nào.

(Mạng nhà kém quá! Sẽ cố gắng đăng tiếp khi mạng thông ^^)

44. Chương 44: Hai Chúng Ta Đầu Đã Thanh Toán Xong

- Hai người muốn làm gì tôi?

Nhìn thấy Tổng Trí Viễn xuất hiện, Đường Vân Linh rốt cục cũng lộ ra tia hoảng sợ.

Tô Ngưng híp mắt, vênh váo tự đắc nhìn xuống Đường Vân Linh, châm biếm lên tiếng:

- Cô cũng biết sợ sao? Lúc cô bức chết ba tôi, sao không có chút nào biết sợ vậy?

- Cô...

Đường Vân Linh cắn răng.

Tô Ngưng khinh bỉ nhìn cô ta.

- Đường Vân Linh, cô có biết tại sao tôi cho cô một cái tát này không? Bởi vì đây là cái mà mỗi tiểu tam như cô phải có! Bất kể là nguyên nhân gì, khi đó cô can thiệp vào hôn nhân của tôi, tranh giành Tổng Kỳ Đông với tôi, do đó tôi cho cô một cái tát này. Còn đối với cái chết của ba tôi...(đụng tui là tui đánh cho bà què giò luôn ^^)

- Một mạng đổi một mạng!

Tô Ngưng nói ra mấy chữ này từ trong hàm răng.

- Bất kể trong bụng cô có đứa bé, là bởi vì ai mà chết, nó bây giờ cũng đã không còn, coi như là đền bù cho cái chết của ba tôi! Cho nên cô yên tâm đi, tôi cũng sẽ không bao giờ trở về tìm cô gây phiền toái nữa, cô nên tìm cách an ổn làm một Tổng phu nhân thanh thản đi nhé!

- Tô Ngưng, cô tốt bụng vậy sao?

Đường Vân Linh đối với Tô Ngưng tràn đầy vẻ hoài nghi.

- Hừ.

Tô Ngưng hừ lạnh một tiếng.

- Tin hay không tùy cô, Trí Viễn, chúng ta đi.

Từ phòng bệnh Đường Vân Linh rời đi, Tô Ngưng mới đem bàn tay vẫn luôn đặt ở sau lưng ra, lòng bàn tay của cô đỏ hỏn, bởi vì dùng sức quá mạnh mà khẽ run.

Thù hận giống như cái lòng bàn tay này, là con dao 2 lưỡi, cô làm đả thương Đường Vân Linh, cũng làm đả thương chính mình.

- Tiểu Ngưng, em có sao không?

Tổng Trí Viễn lo lắng nói.

- Em không sao, chúng ta đi thôi.

Tô Ngưng siết chặt lòng bàn tay, tiếp tục đi về phía trước.

Bọn họ muốn đến phòng bệnh của Tổng Kỳ Đông, có một số việc, nhất định phải đưa ra quyết định dứt khoát.

Đến trước phòng bệnh của Tổng Kỳ Đông, Tô Ngưng nắm tay cầm, quay đầu hướng về Tổng Trí Viễn nói:

- Trí Viễn, em muốn vào một mình.

Tổng Trí Viễn gật nhẹ đầu đáp ứng.

Những lời này Tô Ngưng nói cho hắn nghe, cũng là nói cho chính mình nghe.

Trong phòng bệnh, Tổng Kỳ Đông đang nằm ở trên giường, đầu quấn một vòng băng gạc, nghe được tiếng cửa mở, hắn không muốn nhúc nhích, hắn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, mãi cho đến khi nghe được tiếng của Tô Ngưng, hắn mới đột nhiên tỉnh dậy.

- Tiểu Ngưng, em không có chuyện gì chứ? Hôm qua có bị thương không?

Tổng Kỳ Đông nhìn Tô Ngưng, ánh mắt kích động nhìn từ trên xuống dưới, như muốn đem cô nhìn thấu, thấy cô trên người không có bất kỳ khác thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

- Kỳ Đông, có phải anh đã biết tôi là Tô Du?

Tô Ngưng không kích động giống như Tổng Kỳ Đông, chỉ bình tĩnh hỏi hắn.

Tổng Kỳ Đông cũng thu lại tâm trạng, trầm giọng nói:

- Ủ, anh biết em là Tô Du.

- Lúc nào thì biết?

- Từ lúc mới bắt đầu anh đã biết.

Tổng Kỳ Đông nhớ tới lần bọn họ gặp lại trong bữa tối đó.

- Mặt của em tuy rằng thay đổi, giọng nói cũng thay đổi, nhưng hơi thở cùng mùi hương trên người em, giống với Tô Du như đúc, đây là từ trong người tỏa ra, không có cách nào thay đổi. (đàn ông mũi thính vậy sao!?? __)

Tô Ngưng vẫn luôn cho là mình đã nguy trang rất tốt, cũng không biết kỳ thực cô vẫn luôn đối mình gạt người, tất cả mọi người đều đã nhìn thấu cô chính là Tô Du.

- Nếu đã biết tôi là Tô Du, chuyện ngày hôm qua bất ngờ xảy ra, tại sao anh không cứu cái thai của Đường Vân Linh, tại sao lại chỉ chọn tôi?

Tô Ngưng quan sát kỹ Tổng Kỳ Đông, ánh mắt một tác lại một tác đảo qua ngũ quan hắn.

Cái trán rộng, mi tâm cau lại, sống mũi cao, con ngươi đen sắc bén lại thâm trầm... Những điều này, toàn bộ, cô đều muốn khắc họa mãi trong lòng.

Thời điểm sau này không còn gặp lại, có thể lấy ra để từ từ ôn lại.

Tổng Kỳ Đông nhìn chằm chằm Tô Ngưng, đáp án hắn viết ở trong hai mắt mình, bởi vì anh yêu em... Cho nên anh hi vọng em bình an vô sự...

Thế nhưng hắn tạm thời vẫn chưa có cách nào nói ra khỏi miệng, bởi vì hắn vẫn chưa có giải quyết xong vấn đề của Đường Vân Linh, còn chưa đủ tư cách đường đường chính chính nói yêu cô.

Tô Ngưng lại hỏi ngược lại.

- Bởi vì hồ thẹn sao? Bởi vì ba năm trước anh không cứu tôi, tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cảm thấy có lỗi với tôi, cho nên mới cứu tôi?

- Không phải, Tiểu Ngưng, anh cứu em không phải bởi vì điều này.

Tống Kỳ Đông muốn giải thích, nhưng Tô Ngưng lại lắc đầu.

- Không cần nói nữa, không quan trọng, tất cả những thứ này đã không còn quan trọng rồi.

Cô rũ mắt xuống, đem thâm trầm trong mắt toàn bộ đều giấu trong lòng, sau đó giương mắt lên, con người bình tĩnh không chút lay động nào.

- Kỳ Đông, chúng ta đã thanh toán xong.

- Cái gì.....

Tống Kỳ Đông không hiểu, mơ hồ có loại cảm giác không rõ lắm.

- Ba năm trước, anh lựa chọn Đường Vân Linh, tôi hận anh. Tôi xảy ra bất trắc rớt xuống vách núi, đáng lẽ phải chết rồi, nhưng cuối cùng lại không chết. Lần này trở về, chính là muốn tìm anh trả thù.

Tô Ngưng êm ái nói.

- Nhưng mà tôi hiện tại mới phát hiện, trả thù quá mệt mỏi.

Hơn nữa cô không chỉ dần vất Tống Kỳ Đông, còn dần vất bản thân cô.

Tô Ngưng quay đầu nhìn Tống Kỳ Đông, thoải mái cười cợt.

- Lần này, nếu như không phải anh cứu tôi, hiện tại người đang nằm trên giường bệnh này, chính là tôi. Anh thiếu nợ tôi một lần, cũng trả lại tôi một lần. Cho nên hai chúng ta đã thanh toán xong, Tống Kỳ Đông, tôi không muốn lại hận anh nữa.

Cũng không muốn yêu anh nữa.

- Kỳ Đông, tạm biệt...

Nghe được câu nói cùng cùng “tạm biệt”, Tống Kỳ Đông mới thật sự rõ ràng ý đồ của Tô Ngưng.

Cô lại muốn đi sao? Lại muốn biến mất không thấy sao? Coi như còn sống, cũng không đồng ý nhìn đến hần sao?

- Không!

Tống Kỳ Đông đột nhiên từ trên giường bước xuống, hần đuổi theo bóng người chuẩn bị rời đi của Tô Ngưng, một phát bắt được cổ tay cô.

- Tô Ngưng, giữa chúng ta không bao giờ thanh toán hết. Anh thiếu nợ em nhiều như vậy, tình yêu sâu nặng với anh, ba năm hôn nhân, những thống khổ dần vất em từng trải qua, những thứ này đều là anh nợ em, anh còn chưa trả lại hết cho em, em không được phép rời đi.

Hần than nhẹ, mỗi một chữ, đều mang theo tình yêu sâu đậm kìm nén.

Truyền vào tai Tô Ngưng, rốt cuộc không cách nào kìm hãm nội tâm đang xúc động của mình. Cô nhìn Tống Kỳ Đông.

- Kỳ Đông, tôi yêu anh một lần lại một lần, yêu một người quá khổ, hận một người quá mệt mỏi, tôi không muốn cuộc đời tôi khổ mệt như vậy, anh buông tay đi, để tôi sống dễ dàng được không?

Nếu như Tô Ngưng dùng sức chống cự, Tống Kỳ Đông còn có thể ôm cô thật chặt vào trong ngực, bá đạo không cho phép cô rời đi.

Thế nhưng cô cứ bình tĩnh như vậy... Bình tĩnh nói cho hần biết, cô đã không còn khí lực để yêu nữa, hần nên thả cô đi thôi.

Ngón tay Tống Kỳ Đông, ở trong ánh mắt Tô Ngưng, chậm rãi buông lỏng... Cổ tay cô trượt ra, da thịt nhẵn nhụi, nhiệt độ ấm áp từ trên ngón tay hần biến mất.

Tiểu Du... Anh thật sự cứ như vậy mà mất đi em sao? (Tại anh ngu thôi ^^)

Tầm mắt Tống Kỳ Đông hoảng hốt, nhìn bóng lưng Tô Ngưng đang càng ngày càng xa. Cô rời đi không chỉ là cái phòng bệnh này, hơn nữa còn là rời khỏi cuộc đời hắn.

(có ai đọc truyện này như mình để thỏa cơn thèm truyện tranh không!?!? ^^)

45. Chương 45: Ly Biệt Ở Sân Bay

Từ ngày Tô Ngưng rời đi, Tống Kỳ Đông như biến thành con người khác, trầm lặng ở trong thế giới của chính mình, cho dù có người nói chuyện với hắn, hắn cũng bỏ mặc.

Bao gồm cả Đường Vân Linh. (Ồ! Mụ này còn chưa chịu từ bỏ, lì ghê ^^)

Ngày đó Đường Vân Linh ngồi trên xe lăn đến nhìn hắn, Tống Kỳ Đông vừa nhìn thấy cô ta liền tỏ thái độ lạnh lẽo cứng rắn, đến cuối cùng, thậm chí không thể kìm chế được mà nổi nóng gầm nhẹ một tiếng “Cút”, Đường Vân Linh thấy thế sợ hãi liền lập tức rời đi. (Hôm bữa còn phi xuống giường được, hôm nay đã ngồi xe lăn rồi __)

Hắn giống như một con dã thú bị thương, chỉ tạm thời kìm nén sự tức giận, lúc nào cũng có thể bạo phát.

Chỉ là ai cũng không rõ, vết thương trên người hắn, rốt cuộc làm sao mà có. (tự ngược đấy ạ ^^)

Mãi đến tận ba ngày sau, Hoắc Kiến Nguyên vội vã gõ cửa phòng hắn, không để ý đến người bên ngoài ngăn cản mà vọt vào.

Tống Kỳ Đông lạnh nhạt nhắc mí mắt lên, thấy là hắn, mới thu lại nổi nóng.

- Cậu tới làm gì? Tôi không muốn gặp bất kỳ người nào, cậu đi ra ngoài đi.

Hoắc Kiến Nguyên thấy hắn như thế, cũng không tức giận, trái lại hưng phấn đến dị thường nói:

- Tôi mang đến cho anh một tin tức kinh người, anh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Tô Ngưng rời đi, trong thế giới của hắn, cũng không còn việc gì có thể kích thích được hắn nữa.

Tống Kỳ Đông mắt diếc tai ngơ đối với câu nói của Hoắc Kiến Nguyên, lúc này, hắn chỉ giương mắt nhìn, cũng không có bất cứ động tác nào khác, cúi đầu, mắt nhìn cái nhẫn trong lòng bàn tay mình.

Cái nhẫn này là nhẫn cưới thuộc về Tô Du, hắn vẫn luôn đem theo trên người, vốn là muốn một lần nữa đeo vào ngón tay cô, hiện tại đã không còn cơ hội nào nữa rồi.

- Tôi đang nói chuyện với anh đấy! Anh có nghe thấy không?

Hoắc Kiến Nguyên ở bên tai Tống Kỳ Đông hét lớn, thấy hắn vẫn dáng vẻ sống không ra sống chết không ra chết.

Đúng là Hoàng đế chưa vội thái giám đã vội!

- Kỳ Đông, lần trước tôi nghe cậu nói Đường Vân Linh mang thai, tôi cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, liền đi điều tra. Cậu biết tôi tra được gì không?

Hoắc Kiến Nguyên cũng không chờ Tống Kỳ Đông mở miệng, chính mình thẳng thắn nói:

- Cô ta mang thai giả. (chết chưa con ^^)

Tống Kỳ Đông chấn động, hai con mắt như bị khói mù mịt bao phủ, nước mắt rưng rưng.

- Cậu nói cái gì?

- Tôi nói. Đường Vân Linh là mang thai giả.

Hoắc Kiến Nguyên lặp lại một lần nữa.

- Không chỉ mang thai là giả, ngay cả sẩy thai cũng là giả. Cậu xem những thứ này...

Hoắc Kiến Nguyên lấy ra một tờ chứng cứ.

- Theo những chứng cứ xác thực này, những thứ này đều là Đường Vân Linh cùng bác sĩ điều trị chính cấu kết làm bày, cố ý làm giả giám định cùng phẫu thuật.

Đồ giả... Tất cả những thứ này đều là đồ giả... Nói cách khác, lúc đó trên lầu hai Tống gia, tất cả mọi chuyện phát sinh là Đường Vân Linh cố ý diễn cho hắc xem.

- Cậu nhìn ở đây này.

Hoắc Kiến Nguyên muốn nói tới điều quan trọng hơn nữa, hắc cầm vài bức ảnh cho Tống Kỳ Đông xem.

- Cậu còn nhớ người này không?

Trong hình, là Đường Vân Linh cùng một người đàn ông, mà người đàn ông kia Tống Kỳ Đông nhìn có chút quen mặt, ký ức nhanh chóng xuất hiện, hắc nghĩ tới ba năm trước.

- Hắc là một trong số mấy tên bắt cóc năm đó!

Tống Kỳ Đông khiếp sợ lên tiếng.

- Đúng thế. Năm đó có hai tên bắt cóc, để ý sẽ thấy chỉ chết có một tên. Tôi phát hiện Đường Vân Linh với hắc mấy tháng gần đây có liên lạc với nhau, hơn nữa tài khoản của hắc nhiều lần có khoản tiền gửi đến. Người đã bị tôi bắt được, cũng đã hỏi cung.

- Lẽ nào...

Về mặt Tống Kỳ Đông lập tức trở nên khủng bố.

- Lẽ nào ba năm trước tất cả mọi chuyện không phải là ngẫu nhiên, là Đường Vân Linh ở sau lưng bày trò.

- Đúng!

Hoắc Kiến Nguyên gật đầu.

- Kỳ Đông, ngày đó dù cậu lựa chọn ai, người cuối cùng bị mấy tên bắt cóc mang đi đều sẽ là Tô Du, bởi vì bọn họ là người của Đường Vân Linh.

Lúc đầu tưởng rằng đây chỉ là do ân oán trên thương trường mà gặp bất trắc, thật không nghĩ tới ở sau lưng, lại vẫn cất giấu một bí mật đáng sợ như vậy.

Lúc đó Đường Vân Linh khóc lóc cầu xin... Hết thấy tất cả, đều là giả, chỉ vì muốn ép hắc từ bỏ Tô Du, đưa Tô Du vào chỗ chết.

Tống Kỳ Đông cắn chặt hàm răng, dùng sức mà siết chặt nắm đấm, coi như hắc không muốn đánh phụ nữ, nhưng lúc này hắc hận không thể hung hăng đánh một quyền vào người Đường Vân Linh.

Hắc từ trong phòng bệnh của mình xông ra ngoài. Rầm một tiếng, dùng sức đá văng cửa phòng bệnh của Đường Vân Linh.

Đường Vân Linh sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn thấy người đến là Tống Kỳ Đông, nỗ lực gương khóe miệng lên.

- Kỳ Đông, anh cuối cùng cũng đến đây sao? Mất đi đứa bé chúng ta ai cũng không muốn cả, nhưng mà chúng ta còn trẻ, chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có lại đứa nhỏ.

- Đứa bé? Ha ha, Đường Vân Linh, trong bụng cô thật sự từng có đứa bé sao?

Con người đen như chim ưng của Tống Kỳ Đông nhìn chăm chăm cô ta, đem tất cả chứng cứ điều tra của Hoắc Kiến Nguyên đưa cho hắc, ném về phía Đường Vân Linh.

- Không cần phải diễn trò nữa, cô ở sau lưng làm những việc gì, toàn bộ tôi đều đã biết hết cả rồi!

Tống Kỳ Đông rống giận.

- Không chỉ mang thai giả, ngay cả sự việc ba năm trước, đều là do cô thiết kế! Trừ lần đó ra, còn có cái gì? Chúng ta bị đám phóng viên chụp lại, ba Tô Du bất ngờ tự sát?

Tưởng chính mình đã che giấu rất tốt, mãi mãi cũng sẽ không có người phát hiện, hôm nay từng cái từng cái đều bị phanh phui, Đường Vân Linh hoàn toàn hoảng loạn.

- Kỳ Đông, anh nghe em giải thích, những thứ này không phải thật, là Tô Ngưng, nhất định là Tô Ngưng cố ý hãm hại em, cho nên mới ngụy tạo những thứ này.

Coi như đến lúc này, Đường Vân Linh vẫn còn muốn biện giải, nỗ lực đem nước bẩn gội trên người Tô Ngưng.

Tổng Kỳ Đông cảm tức nhìn Đường Vân Linh, cảm giác mình năm đó đúng là mắt bị mù, làm sao sẽ bị một con đàn bà như vậy che mờ đôi mắt, mà bỏ qua tình yêu của Tô Du đối với hắn. (ai bảo anh ngu chi ^^)

Bây giờ... Tất cả vẫn còn kịp sao?

Tổng Kỳ Đông để Hoắc Kiến Nguyên đem chứng cứ điều tra được đều giao cho lực lượng cảnh sát, cũng tạo áp lực để cảnh sát lập tức bắt Đường Vân Linh, cô ta gào khóc xin tha, cũng không có quan hệ gì tới hắn. (Hay thiệt! Làm nhân vật con ghẻ từ đầu mà kết cục chỉ có 3 dòng, bà tác giả lười thiệt @_@).

Một bên khác, Tổng Kỳ Đông lập tức xuất viện, đi đến Tổng gia, muốn giải thích rõ ràng với Tô Ngưng chuyện năm đó, càng giống như muốn nói cho cô biết. Hắn yêu cô!

Thế nhưng Tổng gia đã không còn bóng dáng của Tô Ngưng, người hầu nói cô cùng Tổng Trí Viễn hai giờ trước, đã ra sân bay rồi.

.....

Sân bay Bắc Thành.

Tô Ngưng nhìn Tổng Trí Viễn đầy hành lý, bất an hỏi:

- Trí Viễn, bác trai không lâu trước đây đem công ty giao cho anh, anh thật sự có thể rời đi sao?

- Không có chuyện gì. Sáu năm qua, anh không có ở đây, tất cả không phải còn tốt sao. Nói tới công ty, Kỳ Đông so với anh trả giá nhiều lắm, nhưng em ấy bằng lòng, đó là một phần của thỏa thuận, anh cũng không có ký tên.

Tổng Trí Viễn giải thích.

Kỳ Đông..

Tuy rằng đã gặp nhau lần cuối, nhưng lại một lần nữa nghe thấy cái tên ấy, trái tim Tô Ngưng vẫn không ngừng đau đớn.

- Được rồi, thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta nên đi qua kiểm an rồi.

Tổng Trí Viễn nhắc nhở.

Tô Ngưng theo đó đứng lên, hướng về cửa kiểm an đi vào.

Ở phía sau bọn họ, một bóng người cao to chạy tới gấp rút vội vàng vọt vào sân bay, tầm mắt của hắn vội vã quét mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng mà hắn yêu thương.

- Tô Ngưng! Tô Ngưng! Em vẫn còn ở đây chứ?

Tổng Kỳ Đông không để ý tầm mắt người chung quanh, lớn tiếng gọi Tô Ngưng.

- Tô Ngưng!.. Tiểu Du! Tiểu Du... Em vẫn còn ở đây chứ? Không cần đi! Tiểu Du, không cần đi! Đừng rời khỏi anh!

46. Chương 46: Con Gái Của Họ

- Tiểu Du, không cần đi! Đừng rời xa anh mà!

- Tiểu Du, anh yêu em. Anh yêu em... Anh xin lỗi vì đã từng làm thương tổn em, nhưng mà hiện tại, anh thật sự yêu em! Anh yêu em, kỳ thực vẫn luôn yêu em!

- Tiểu Du, em có nghe thấy không?

Từng tiếng nói thâm tình vang lên, vang vọng trong sân bay.

Tô Du đi được một nửa, đột nhiên dừng bước.

- Làm sao vậy?

Tổng Trí Viễn cũng ngừng lại, nhìn Tô Du xoa nhẹ huyết thái dương, hỏi:

- Có phải lại nhức đầu không?

- Không phải.

Tô Du nhíu mày, nhìn ra phía sau.

- Trí Viễn, anh có nghe thấy tiếng gì không?

- Tiếng gì? Em nghe thấy có người đang gọi em. Không ngừng gọi em là Tiểu Du... bảo em không cần rời đi. Tô Du chần chờ nói.

- Có sao?

Tổng Trí Viễn cũng nghiêng tai lắng nghe, xung quanh người đến người đi, tiếng bước chân ầm ỉ, tiếng nói chuyện, nhưng không có nghe cái thanh âm mà Tô Du nói.

- Chắc là em nghe lầm thôi.

Tô Du nhẹ nở nụ cười, nói với Tổng Trí Viễn:

- Chúng ta đi thôi.

Cô nhẹ nhàng xoay người, chuyển tới phương hướng cần đi, nhưng mà cảm giác đau đầu trong nháy mắt kéo tới, trước mắt như có sương mù dày đen kịt tràn ngập, cả người mềm nhũn liền ngã xuống.

Tổng Trí Viễn lập tức thả xe đẩy hành lý ra, ôm lấy Tô Du.

- Tiểu Du, Tiểu Du, em mau tỉnh lại? Tiểu Du, em sao vậy? Em mau tỉnh lại đi?

Sắc mặt Tô Du trắng bệch nhắm hai mắt, mặc hấn kêu gào, nhưng không có tỉnh lại.

Trong sân bay, ở một bên khác.

- Tiểu Du, không cần đi! Không cần đi... Anh yêu em...

Tổng Kỳ Đông còn đang khàn cả giọng kêu gào, ngoại trừ chính hấn đáp lại, cũng không có ai đáp lại hấn, một con người nhẫn tâm, không biết thương xót ai như hấn cũng có ngày lại thấy mất bình tĩnh và thiếu tự tin đến vậy, giờ khắc này chỉ còn lại mê và thất lạc.

Tiểu Du của hấn đi thật rồi, cũng sẽ không bao giờ trở về nữa.

Hấn đứng lạc lõng trong đám người, bị nỗi tuyệt vọng bao phủ, cô đơn đứng một mình.

Mãi đến tận khi hấn bị cái gì đó va vào người, một đám người bước chân dồn dập từ bên cạnh người hấn đi qua.

Dư quang trong đuôi mắt hấn thấy được một giường đẩy cấp cứu, song có một bóng người quen thuộc đang theo sát giường.

Là Tổng Trí Viễn!

Tổng Kỳ Đông như được thúc đẩy, hướng về cái phía cái giường đó mà đuổi theo, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần... cũng nhìn thấy được người nằm trên giường kia.

Hắn nhìn dung nhan của người làm hắn quyến luyến kia, bây giờ lại không một tia tức giận, bình tĩnh nằm đó, một mùi chết chóc bao phủ lấy.

Tổng Kỳ Đông đưa tay kéo Tổng Trí Viễn lại.

- Anh hai, Tiểu Du, cô ấy làm sao vậy?

Tổng Trí Viễn liếc mắt nhìn, không nghĩ tới Tổng Kỳ Đông lại xuất hiện ở đây, bước chân hắn cũng không ngừng lại, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

- Đi bệnh viện trước đã, ở đó sẽ nói cho em biết.

Tổng Kỳ Đông cùng Tổng Trí Viễn đứng ở hành lang bệnh viện, bởi vì cô gái trong phòng bệnh, hai người đều cùng rơi vào trầm mặc.

- Anh hai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Tiểu Du lại đột nhiên ngắt đi chứ?

Tổng Kỳ Đông lo lắng hỏi, trong giọng nói thậm chí mang theo vài phần hoảng sợ run rẩy.

Tổng Trí Viễn nặng nề thở dài một hơi, không hề che giấu đem tất cả mọi chuyện nói ra tất cả.

- Ba năm trước, Tiểu Du gặp điều bất trắc nhưng may mắn còn sống, nhưng phần đầu của cô ấy bị va chạm mạnh, tạo thành khối máu tụ. Ba năm qua, khối máu ấy không chỉ không biến mất, ngược lại còn lớn lên, chèn ép vào dây thần kinh của cô ấy.

- Tại sao ba năm trước không làm phẫu thuật, lại để cho tình huống trở nên nghiêm trọng hơn chứ?

- Bởi vì lúc đó tình trạng Tiểu Du không cho phép, cô ấy... mang thai.

Mang thai... Tô Du lúc đó đã mang thai...

Trong nháy mắt, đầu óc Tổng Kỳ Đông trống rỗng, như có cái vật gì đó nổ tung trong đầu hắn, đưa toàn bộ tâm tư của hắn không những tản đi, còn mang theo cả nhiệt độ cơ thể, toàn thân hắn như rơi vào hầm băng, cả người đứng đó cứng ngắc.

- Không thể nào... Lúc ấy em rõ ràng...

Ba năm trước, hắn làm cho Tô Du sẩy thai, lại buộc cô uống thuốc tránh thai, quyết tâm không để cho cô sinh ra đứa con của mình.

Cô làm sao có thể mang thai được chứ... Đây là ông trời trừng phạt hắn sao?

Nếu như là trừng phạt, tại sao lại ở trên người Tô Du, làm chuyện bấy người rõ ràng không phải là cô ấy!

Tổng Trí Viễn nhớ chuyện xảy ra lấy, trầm giọng nói:

- Lúc đó thật sự tình huống Tiểu Du rất tồi tệ, tất cả các bác sỹ đều nói cô ấy không thể sống qua giai đoạn nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, đặc biệt lúc kiểm tra ra đang mang thai, tình huống có thể nói là hoạ vô đơn chí. Nhưng mà... Dù Tiểu Du hôn mê bất tỉnh, vừa nghe đến chúng ta nhắc tới đứa bé, cô ấy liền mơ màng tỉnh lại. Cô ấy muốn sinh đứa bé này, dựa vào “chấp niệm” này, cô ấy đang nghiêm trọng bất ngờ sống lại, sống qua ngày một lần lại một lần thống khổ dần vật. (giờ đã có ai hiểu tựa đề truyện chưa nè ^^)

Thì ra đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, khó trách Tổng Trí Viễn lại cố ý giấu giếm ghi chép chạy chữa của Tô Du, ngay cả Hoắc Kiến Nguyên cũng điều tra không ra.

Tổng Kỳ Đông buông tay xuống bên người, dùng sức nắm chặt thành quyền, nghẹn ngào hỏi:

- Sau đó thì sao... con của em và Tiểu Du, đứa bé..... đứa bé còn sống không?

- Còn sống, An Bảo rất khỏe mạnh.

Chỉ có nhắc tới đứa bé, thanh âm Tổng Trí Viễn mới không căng thẳng.

- An Bảo, đây là tên của đứa bé sao?

Ánh mắt Tống Kỳ Đông có chút chờ mong nhìn về phía Tống Trí Viễn.

Tống Trí Viễn gạt đầu, lấy điện thoại di động ra, mở ra album ảnh đưa cho Tống Kỳ Đông xem.

- Đây chính là An Bảo, lúc ấy mới bốn tháng hai tuần tuổi.

Trên màn hình di động, Tống Kỳ Đông nhìn thấy một bé gái mặc áo hồng nhạt, hai má phúng phính, khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp, mang theo vài nét tương tự như Tô Du.

Tống Kỳ Đông cầm lấy điện thoại di động, tay run run kéo từng tấm một xuống, trong album ảnh của Tống Trí Viễn, đều là ảnh của An Bảo, có ngủ, có gào khóc, có mỉm cười... Trong nháy mắt ghi chép đầy đủ sự trưởng thành của con bé.

Đây là An Bảo, là con gái của hân cùng Tô Du!

Là Tô Du liều mạng, mới bảo vệ được đứa bé.

Tống Kỳ Đông đỏ mắt, cũng không nhịn được nữa, nước mắt hối hận chậm rãi chảy xuống, liên tục kể tội mình.

- Anh hai, em sai rồi, là em có lỗi với Tiểu Du. Là em phát hiện quá muộn. Em yêu cô ấy... Kỳ thực em đã sớm yêu cô ấy rồi...

Bệnh viện kiểm tra đưa ra kết quả, sau não Tô Du có khối máu, không chỉ chèn ép đến dây thần kinh thị giác, còn ảnh hưởng đến sự sống, nếu như không được phẫu thuật, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm ba tháng.

Thế nhưng nếu làm phẫu thuật, tỷ lệ thành công chỉ có 20%, nếu chịu không nổi, có thể trở thành người sống thực vật cả đời.

Trước mắt Tô Du vẫn không chịu làm phẫu thuật, nhưng mà cô tình nguyện chết, cũng không đồng ý biến thành người sống thực vật, không hề có hy vọng sống sót.

Nhưng đối với người yêu cô mà nói, đương nhiên hi vọng cô có thể đồng ý làm phẫu thuật, tranh thủ 20% hi vọng sống mong manh.

Tống Trí Viễn quyết định đón An Bảo trở lại Bắc Thành, sau đó đem nhiệm vụ khuyên bảo Tô Du giao cho Tống Kỳ Đông.

(Về việc nhiều bạn thắc mắc tại sao tên link một đăng mà ra truyện một nẻo. Mình trả lời luôn vì ban đầu dự tính mình dịch bộ truyện như trong link nhưng tại lười và dài quá+ mình quên để ý đến tên link nên sau khi đổi sang bộ này dịch mới nhớ không đổi được tên link nên mới thành ra bây giờ. Giờ hết thắc mắc nghen:).Bạn đã đưa cho link đọc nếu hồng tin thì tự mình đi kiểm chứng hoặc đọc link raw chứ đừng ngồi đó chửi bậy, ghi lừa gạt này nọ nhé. Thân ái:)).

47. Chương 47: Kết Hôn Với Anh Lần Nữa

Tô Du cảm giác mình đã ngủ một giấc thật dài, vẫn còn trong sương mù đen kịt, thật vất vả mới tỉnh táo lại, vừa mới động dậy một bên thân, phía sau liền truyền đến một luồng ấm áp.

- Tiểu Du, em đã tỉnh chưa? Muốn ngồi dậy sao? Em đừng động, để anh giúp em.

Thanh âm của người đó ôn nhu như vậy, ngay cả việc đặt bàn tay trên người cô, động tác cũng rất thương tiếc, như sợ làm đau cô vậy.

- Kỳ Đông?

Cô có chút không xác định được mở miệng hỏi.

- Ủ, anh là Kỳ Đông, anh ở ngay bên cạnh em đây.

Tống Kỳ Đông giúp cô trở mình, lại lôi chăn lên, cúi người tới gần Tô Du hỏi:

- Tiểu Du, em có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?

- Không...

Tô Du vừa định trả lời, lại đột nhiên ý thức được một chuyện.

- Sao anh lại ở chỗ này? Nơi này là đâu?

- Nơi này là bệnh viện, em ở sân bay đột nhiên ngất xỉu, có nhớ không?

Tống Kỳ Đông nhỏ giọng nhắc nhở.

Tô Du lúc này mới nhớ lại, cô mở to đôi mắt, mơ hồ nhìn thấy mặt Tống Kỳ Đông, gạt đi lòng chua xót qua một bên:

- Trí Viễn đâu? Tôi muốn thấy Trí Viễn, anh ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!

Tống Kỳ Đông an ủi.

- Tiểu Du, anh hai đi đón An Bảo đến Bắc Thành rồi, mấy ngày nay anh ấy không có ở đây, đều là anh chăm sóc em, hơn nữa sau này cũng sẽ là anh chăm sóc em cùng An Bảo.

- Làm sao anh biết An Bảo?

Sắc mặt Tô Du trắng nhợt nhạt, lộ ra vẻ kích động, thậm chí muốn từ trên giường ngồi dậy.

- Tống Kỳ Đông, tôi đã nói rõ ràng rồi, hai chúng ta đã trả xong hết! Tại sao anh còn muốn dây dưa không tha! Anh đi đi, van cầu anh... Đi đi, đừng quấy rầy cuộc đời của tôi nữa!

- Không! Tiểu Du, chúng ta mãi mãi không thoát khỏi dây dưa!

Tống Kỳ Đông đưa tay, ôm lấy Tô Du đang liên tục giãy dụa thật chặt vào lòng.

- Anh làm nhiều chuyện thương tổn em như vậy, anh thiếu nợ em nhiều như vậy, còn chưa kịp trả lại cho em, chúng ta làm sao có khả năng thanh toán xong. Tiểu Du, anh yêu em.

Anh yêu em... Tô Du lại một lần nữa nghe được từ trong miệng Tống Kỳ Đông câu nói này.

Ba năm trước, hắn ở trước mặt kẻ xấu nói một lần; ba năm sau, thời điểm cứu cô hắn cũng nói một lần nữa.

Đến cùng lần nào là thật, lần nào là giả.

- Tống Kỳ Đông, tôi đã gần như quyết tâm quên đi tất cả, tôi không yêu anh, cũng không hận anh, tại sao anh vẫn không chịu buông tha cho tôi.

Tô Du cầu khẩn:

- Van cầu anh, đi đi...

- Tiểu Du, em chỉ mới ở đây trong khoảng thời gian ngắn, rất khó tin tưởng lời anh nói. Thế nhưng đây là thật, từ lúc ba năm trước, hoặc là sớm hơn lúc đó, anh đã yêu em rồi. Chỉ là chính anh không biết, không chỉ không quý trọng em, trái lại còn làm thương tổn em. Cho dù có kiếp sau cũng không có cách nào bù đắp hết lỗi lầm của mình. Tiểu Du, anh sẽ dùng thời gian chứng minh, anh thật sự yêu em.

Hôm sau, Tống Kỳ Đông giống như một bảo mẫu 24h, mỗi giờ mỗi phút đều xuất hiện bên người Tô Du, đem tay cô, chân cô, toàn bộ khắp người cô đều chiếu cố hết.

Mấy ngày sau, An Bảo đến, bi bô gọi mẹ, đưa ngón tay hỏi Tống Kỳ Đông là ai.

Một khắc đó, Tô Du nhìn thấy Tống Kỳ Đông xoay lưng đi, lén lút lau nước mắt.

Sau khi An Bảo đến, Tống Kỳ Đông không chỉ làm bảo mẫu cho Tô Du, còn kiêm luôn làm bảo mẫu cho An Bảo, từ cho ăn sữa đến đổi tã cho con rồi đến chơi game, mỗi một việc làm nhỏ, hắn đều tự mình làm, không bao lâu, hai người liền quen thuộc.

An Bảo chơi mệt rồi, nằm trong lòng ngực hần ngủ thiếp đi, Tống Kỳ Đông dịu dàng nhìn bé, nhẹ nhàng đem con gái đặt vào giường con nít bên cạnh giường Tô Du, hôn một cái lên trán An Bảo, nhỏ giọng nói:

- An Bảo, ba ba yêu con.

Chăm sóc xong An Bảo, hần lại trở về giường bệnh Tô Du, ngón tay nhẹ vỗ về gò má cô, ánh mắt thương tiếc cùng quyến luyến.

Gần đây, tình huống Tô Du càng ngày càng xấu, thời gian hôn mê cũng càng ngày càng dài, rất có thể một lúc nào đó sẽ ngủ luôn, cũng sẽ không thấy tỉnh lại nữa.

Tống Kỳ Đông cúi đầu, khẽ dịu dàng hôn lên trán cô.

- Tiểu Du, anh yêu em.

Câu nói này, tựa hồ đã trở thành câu cửa miệng của Tống Kỳ Đông, chỉ cần Tô Du tỉnh, cách mỗi mười phút sẽ được nghe một lần.

- Kỳ Đông, anh vẫn chưa chịu từ bỏ sao?

Tô Du nhìn người đàn ông này, trong lòng đau đớn nói cho hần biết, cô vẫn luôn yêu hần, từ trước đến nay cũng chưa từng buông bỏ, nhưng đến lúc cô chết đi, tất cả những thứ này sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Tống Kỳ Đông chưa từng nghĩ tới sẽ buông tha chuyện này, cũng sẽ không trả lời vấn đề này, mà là nói:

- Tiểu Du, em kết hôn với anh một lần nữa có được hay không?

- A?

Tô Du kinh ngạc.

- Tiểu Du, em để lại cho anh tờ giấy ly hôn, anh vẫn chưa ký tên, em vẫn là vợ của anh, nhưng anh nghĩ muốn cưới em một lần nữa.

Tống Kỳ Đông nói qua, trước giường bệnh quỳ một bên gối xuống, từ trong túi móc ra một chiếc nhẫn.

- Tiểu Du, anh yêu em, kết hôn với anh một lần nữa có được không?

- Anh biết rõ... Em...

Tô Du run rẩy hai mắt, mơ hồ có nước mắt chảy ra.

Bệnh tình của cô Tống Kỳ Đông không thể không biết, thời gian còn lại của cô không nhiều lắm, nhưng hần cũng không từng khuyên cô làm phẫu thuật, trái lại còn muốn cùng cô cưới thêm lần nữa!

- Tiểu Du, đừng khóc, anh yêu em.

Hần đứng dậy, hôn lấy mí mắt ướt át của Tô Du.

- Nếu em không muốn làm phẫu thuật, vậy thì không làm. Có điều trong thời gian cuối cùng của em, anh hi vọng em có thể lần nữa làm cô dâu của anh. Tiểu Du, được không?

Tô Du nhìn người đàn ông mình yêu cả đời này, hai mắt rơi lệ, từng điểm từng điểm trong tim đều luân hãm, dùng sức mà gật đầu.

- Vâng.

Tống Kỳ Đông lúc này mới nở nụ cười, đem nhẫn từng chút từng chút đeo vào ngón tay của Tô Du, hôn lấy mu bàn tay cô.

- Tiểu Du, lần này anh nhất định sẽ cho em hạnh phúc.

Bất luận ông trời đồng ý cho bọn họ bao nhiêu thời gian, hần cũng sẽ quý trọng cùng cô vượt qua mỗi một ngày.

Tô Du dừng ở trong ánh mắt kiên định Tống Kỳ Đông, nội tâm của cô mềm hần ra, cô xúc động, vì người đàn ông này, cô đồng ý cố gắng một lần nữa.

- Kỳ Đông, làm phẫu thuật đi, em đồng ý, sắp xếp cho em làm phẫu thuật đi.

- Thật..... Có thật không?

Tổng Kỳ Đông run rẩy hai vai.

- Ừ.

Tô Du gật gật đầu.

- Kỳ Đông, em sẽ tiếp tục sống, muốn cùng anh tiếp tục sống hạnh phúc.

Sau ba ngày, thời gian làm phẫu thuật của Tô Du đã ấn định, Tổng Kỳ Đông bỏ ra số tiền lớn mời những bác sỹ nổi tiếng nhất tập trung về đây mổ chính.

Sắp vào phòng phẫu thuật, Tổng Kỳ Đông vẫn nắm chặt lấy tay Tô Du, ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói:

- Coi như em đi trước, anh cũng sẽ đem em bắt trở về. Tô Du, em là vợ của Tổng Kỳ Đông anh, là người anh yêu nhất! Đời này là vậy, đời sau cũng vậy!

- Không cần anh tới bắt em, em sẽ tự chính mình trở về. Chúng ta nửa đời sau, vừa mới bắt đầu, anh không cắt đuôi được em đâu.

- Được, anh chờ em ra.

Hai mươi tiếng sau, cuộc phẫu thuật kết thúc, tạm thời tất cả đều thuận lợi.

Sau ba ngày, toàn bộ thuốc gây mê trên người Tô Du đã hết, thế nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại.

Sau mười lăm ngày, Tô Du từ ICU dời đến phòng bệnh thường, bác sỹ tuyên bố thời gian quan sát cô đã kết thúc, rất có khả năng cô sẽ nằm ngủ như vậy cả đời.

Sau ba mươi ngày, hoa trong bình đặt trên đầu giường Tô Du, từ nở rộ đến héo tàn, hoa thay đổi nhiều lần, nhưng cô vẫn không tỉnh lại.

Một năm sau, Tổng Kỳ Đông cúi người xuống hôn lấy ngón tay của cô, nói:

- Tô Du, anh yêu em. Hôm nay là kỷ niệm một năm ngày cưới của hai ta, hy vọng em vui vẻ.

Đúng lúc đó, ngón tay của cô đột nhiên khẽ động.

Lông mi cô run lên nhẹ nhẹ, cô từ từ mở mắt ra, tia sáng chiếu vào mắt cô thì ra sáng ngời đến vậy.

(Hoàn chính văn)

(có bạn thắc mắc sao có 48 chương vậy, thì mình chỉ có thể nói chắc bà tác giả bả lười viết quá, đến cái kết cụt ngủn thế này mình còn không ưng nói chỉ các bạn:D)

48. Chương 48: Phiên Ngoại: Hai Anh Em

Bắt đầu từ khi mười tám tuổi, Tổng Trí Viễn Viễn biết bản mình có một người vợ chưa cưới chưa công khai.

Cô ấy tên là Tô Du, khuôn mặt rất thanh tú xinh đẹp, lại khéo léo làm rung động lòng người, là người con gái trong nhà bác Tô mà mình quen.

Đối với loại hôn nhân thương mại này, hần vốn dĩ nên chống cự, thế nhưng sau khi nghe đến vị hôn thê là Tô Du, hần trầm mặc, cũng chính là hần đã ngầm đáp ứng rồi.

Trong lòng hần, không biết trong một góc nào đó, kỳ thực đã sớm thuộc về Tô Du rồi.

Hiển nhiên sau đó, Tổng Trí Viễn Viễn mỗi lần nhìn thấy Tô Du phía xa, đều sẽ không tự chủ được liếc mắt nhìn, nhìn nhiều... như thể biến thành rất nhiều mắt.

Càng quan tâm như vậy, hắn phát hiện mình càng yêu thích cô gái ôn nhu tên Tô Du này, cô không được xem như rực rỡ động lòng người, nhưng một viên ngọc ấm áp như thế, tản ra tia sáng ôn hòa.

Đối với đoạn tình cảm này, Tống Trí Viễn từ từ luân hồi.

Nhưng mà... Hắn không biết từ lúc nào, từ khi hắn yên lặng nhìn cô gái này, phát hiện cô gái ấy đã yên lặng ngắm nhìn một người đàn ông khác, hơn nữa người đàn ông kia lại là em trai hắn Tống Kỳ Đông.

Tô Du luôn dùng ánh mắt e lệ, lén lén lút lút nhìn nhất cử nhất động của Tống Kỳ Đông, có lúc sẽ vì một cử chỉ của hắn mà si mê, có lúc sẽ bối vì một cái ánh mắt của hắn mà đỏ mặt.

Lần đầu tiên Tống Trí Viễn phát hiện, thì ra Tô Du còn có một diện mạo khác như thế, thế nhưng nó lại thuộc về một người đàn ông khác.

Tống Trí Viễn năm ấy 28 tuổi, hắn công bố việc kết hôn chính thức cùng Tô Du. Tô Du lần đầu tiên nghe được tin tức này, cô rất kinh ngạc, rất khiếp sợ, thế nhưng đối mặt với yêu cầu của ba mẹ, cô chỉ có thể cúi đầu, cứ như vậy đáp ứng.

Tống Trí Viễn bối vì Tô Du đáp ứng mà mừng rỡ, trong đầu gạt đi ánh mắt thương tâm cô đơn của cô.

Ngày kết hôn từ từ tới gần, Tống Trí Viễn phát hiện cảm xúc Tô Du càng ngày hồng hót.

Trên mặt cô không còn nhìn thấy nụ cười, tia sáng trong con ngươi đen nhánh cũng không thấy, bởi vì sắp kết hôn với hắn mà biến mất rồi.

Đây không phải điều hắn hy vọng...

Tống Trí Viễn để tay lên ngực tự hỏi lòng mình, muốn buông tay, rồi lại không cách nào buông tay, nội tâm không ngừng đau đớn mâu thuẫn.

Mãi đến tận một ngày, Tống Trí Viễn rốt cục không nhịn được, quay về hỏi Tô Du

- Tiểu Du, em có phải không muốn kết hôn với anh đúng không?

Tô Du sợ hãi, trợn to mắt, không biết làm sao để trả lời hắn.

Hắn lại hỏi

- Tiểu Du, người em thích không phải là em trai Kỳ Đông của anh đó chứ?

Khi hắn ép hỏi cô, Tô Du luống cuống, lập tức gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu, cuối cùng lộ ra thần sắc thống khổ, rất nhỏ giọng nói:

- Anh Tống, xin lỗi.

Hắn không muốn nghe câu xin lỗi của cô, hắn không muốn Tô Du bối vì hắn mà khó chịu, vì lẽ đó Tống Trí Viễn lựa chọn rời nhà trốn đi. (thương anh quá T__T).

Sau này, cho dù hắn có làm vậy, cha mẹ vì bộ mặt hai nhà, để em trai của hắn Tống Kỳ Đông thay thế hắn, cưới Tô Du.

Tống Trí Viễn cho rằng Tô Du gả cho chính người mình yêu, sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc, kỳ thực không phải vậy. Ba năm sau, hắn trở về, biết được tin tức Tô Du bất ngờ rơi xuống biển.

Hắn dùng tất cả mọi loại phương pháp, rốt cục trước một bước tìm được Tô Du, đưa cô giấu đi... Che giấu ròng rã ba năm.

Tô Du nói muốn báo thù, vì lẽ đó hắn bồi cô trở về. Tô Du nói cô mệt mỏi, vì lẽ đó hắn tiếp tục bồi cô rời đi...

Thế nhưng vận mệnh vẫn đem Tô Du trở lại bên người Tống Kỳ Đông, để cho bọn họ vốn có tình ý lại trải qua trắc trở cuối cùng vẫn trở về bên nhau.

Tống Trí Viễn nhìn thấy Tô Du mặc váy cưới, còn có em trai hắn một thân tây trang đen trắng tắp, đây là lễ cưới lần hai của bọn họ.

Hôm nay thân phận của hắn, là anh hai của hai người họ.

Cô dâu vừa mới nói tôi đồng ý, chứ rể liền không thể chờ đợi được nữa mà hôn ngay cô dâu.

Tổng Trí Viễn nhìn thấy tình cảnh này, đột nhiên cảm thấy có người nằm nhoài trên đùi hắn, là An Bảo trong trang phục hoa đồng.

An Bảo giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười hớn hở nói với hắn:

- An Bảo cũng muốn làm cô dâu, làm cô dâu của cha nuôi.

Tổng Trí Viễn lập tức bị con bé chọc cho tức cười, khước miệng giường lên, đem An Bảo kéo vào trong ngực mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-niem-co-tan-tinh-van-khong-tan>